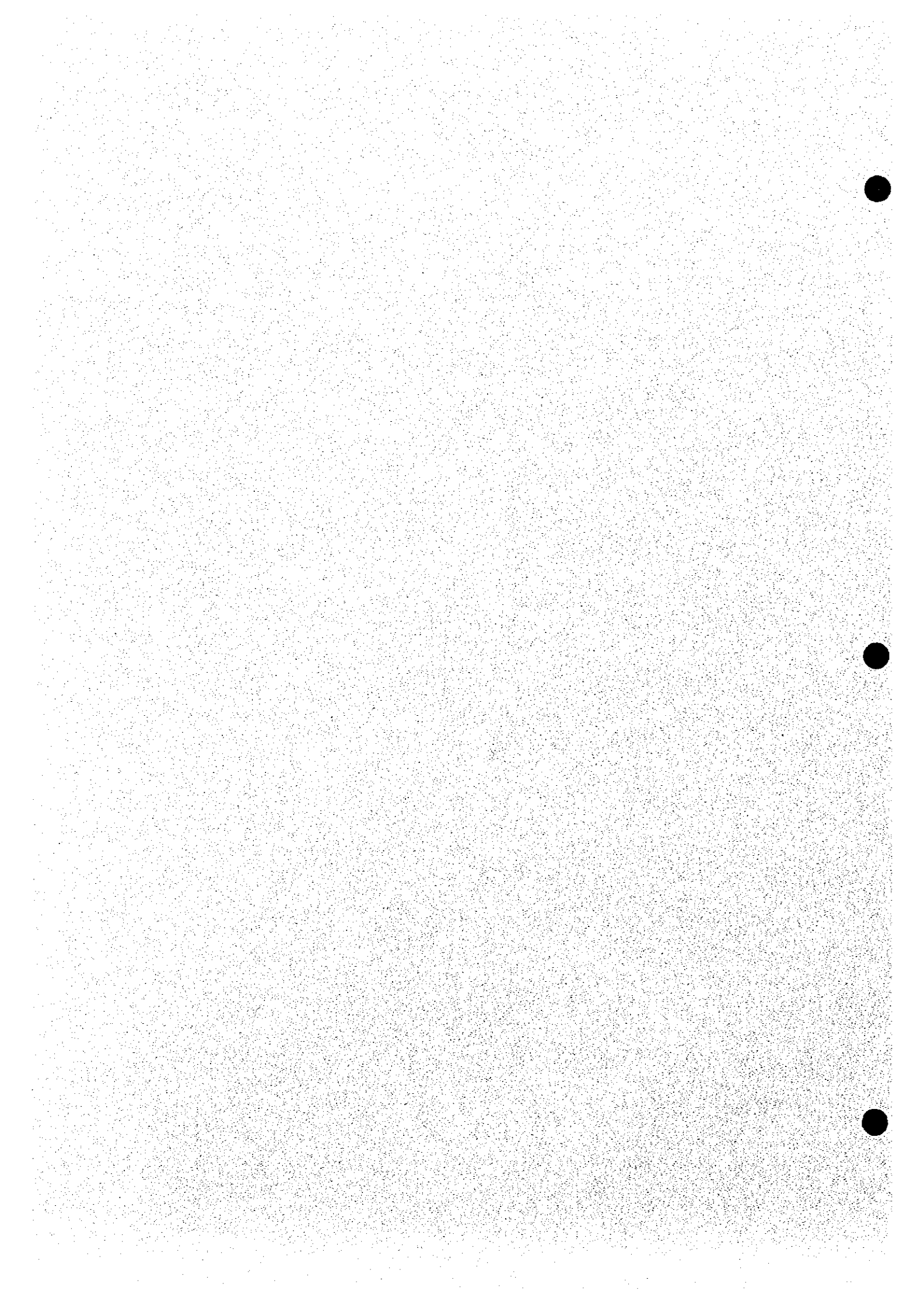

บทที่ 7 แผนปฏิบัติการโดยสังเขป

บทที่ 7 แผนปฏิบัติการในการพัฒนาอุตสาหกรรม

7.1 โครงสร้างของแผนปฏิบัติการ

7.1.1 การจำแนกโครงการและโปรแกรมตามชนิดของอุตสาหกรรม

แผนปฏิบัติการสำหรับการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรม (โดยมีเป้าหมายหลักที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม) ในพื้นที่เป้าหมายประกอบไปด้วยโครงการและโปรแกรมรวม 38 รายการ ดังแสดงอยู่ในตาราง 7.1-1 ในระหว่างช่วงสุดท้ายของการสำรวจภาคสนามครั้งที่ 3 คณะผู้ทำการศึกษาค้นคว้าได้เสนอโครงการ/โปรแกรมมากกว่า 60 รายการ และได้ทำการประเมินโครงการ/โปรแกรมเหล่านี้ในด้านของความเป็นไปได้ ความสามารถที่จะนำมาปฏิบัติจริง ความมีเหตุมีผล และความมีประสิทธิผลของโครงการ ในระหว่างทำการประเมินโครงการ/โปรแกรม คณะผู้ทำการศึกษาค้นคว้าได้รับความเห็นและคำแนะนำ (รวมทั้งประเด็นสำคัญๆ) จากองค์กรและบุคคลที่จะมีส่วนได้ส่วนเสียกับข้อเสนอแต่ละข้อ และในที่สุด ได้มีการคัดเลือกโครงการ/โปรแกรมจำนวน 38 รายการ และข้อเสนอแนะ 10 รายการ (โครงการหมายเลข 1 ถึง 10) ที่ได้รับคะแนนความสำคัญสูงสุดจากการประเมินโครงการ ได้บรรยายไว้ในภาคผนวกของรายงานนี้ โครงการ/โปรแกรมอื่นๆก็ได้มีการสรุปไว้เช่นกัน

ในขณะที่การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมใน 4 จังหวัดเป้าหมาย ซึ่งรวมทั้งจังหวัดนครราชสีมา หลายโครงการ/โปรแกรมที่เสนอไว้สามารถนำไปใช้ได้กับภูมิภาคหรือพื้นที่อื่นๆ โดยการดัดแปลงให้เหมาะสมกับแต่ละภูมิภาคหรือท้องที่โดยการพิจารณาถึงสภาพเฉพาะของท้องถิ่นนั้นๆ ตาราง 7.1-1 จำแนกข้อเสนอแนะ 38 รายการออกตามประเภทของอุตสาหกรรม และประเภทของการให้การสนับสนุน ตามที่ได้ทำเครื่องหมายแสดงไว้ในแถวทางขวามือ (ดูตาราง matrix 7.1-2(ก)) ตัวอย่างเช่นโครงการที่แสดงเครื่องหมาย "all A" หมายความว่า เป็นโครงการที่ใช้ได้กับอุตสาหกรรมทั้ง 6 ประเภทที่ได้ทำการศึกษา และครอบคลุมถึงการสนับสนุนเพื่อการพัฒนาตลาด โปรดสังเกตว่า ไม่มีข้อเสนอแนะที่ครอบคลุมด้านการพัฒนาตลาดสำหรับอุตสาหกรรมเคมี และเทคโนโลยีการผลิตเกี่ยวกับอุตสาหกรรมสิ่งทอและรองเท้า เนื่องจากเป็นที่เข้าใจว่า การส่งเสริมอุตสาหกรรมเหล่านี้จะกระทำโดยการชักชวนนักลงทุนจากภายนอกให้เข้ามาลงทุนในจังหวัด และได้มีการตั้งสมมุติฐานว่า บริษัทที่เข้ามาลงทุนเหล่านี้จะมีความสามารถทางด้านการตลาดอยู่แล้ว

ตาราง 7.1-1 รายการโครงการ/โปรแกรม

ลำดับโครงการ	ชื่อโครงการ	พื้นที่เป้าหมาย
1	การจัดตั้งสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค	AII H
2	การก่อตั้งกระบวนการหนึ่งหมู่บ้านหนึ่งผลิตภัณฑ์	6A & B
3	การจัดตั้งกองทุนเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมในจังหวัด	AIC & H
4	โครงการศูนย์วิจัยประยุกต์และพัฒนาธุรกิจแปรรูปอาหารและผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร	1A & D
5	การจัดโปรแกรมสัมมนาเพื่อผู้บริหารระดับสูง	AII B
6	แผนการวิจัยศูนย์กลางการผลิต	6A, B & E
7	การขยายโครงการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมในชนบท	5B & F
8	โครงการส่งเสริมการทำสัญญา 2 ชั้นตอน	2A & 3A
9	การจัดตั้งศูนย์การตลาดและการออกแบบ	2A, D & 6A, D
10	การจัดตั้งสถานีกับตู้สินค้าภายในประเทศ	AII F & G
11	การออกหนังสือแนะนำโดยชุมชนในจังหวัด	AII C
12	จัดตั้งโรงเรียนนานาชาติจังหวัดนครราชสีมา	AII F & H
13	การพัฒนาโปรแกรมการสนับสนุนผู้ประกอบการ	AII E & F
14	การพัฒนานิคมอุตสาหกรรมจังหวัดบุรีรัมย์	AII F & G
15	การจัดตั้งศูนย์เพาะบ่มธุรกิจชนบท	6F
16	การก่อสร้างทางหลวงอินโดจีนสายใหม่	AII G
17	โครงการประกันคุณภาพสินค้าท้องถิ่น	AII H
18	โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สำหรับเทคโนโลยีสูงในจังหวัดนครราชสีมา	AII E
19	การจัดให้มีระบบข้อมูลการลงทุนในแต่ละจังหวัด	AII F
20	การจัดตั้งบริษัทการบินนานาชาติ	2G
21	โครงการพัฒนา E - commerce ใน 4 จังหวัด	3A & 6A
22	การก่อสร้างท่าอากาศยาน	4G
23	การจัดตั้งศูนย์จำหน่ายสินค้าที่มีชื่อในจังหวัดบุรีรัมย์	5A
24	การพัฒนาสวนอุตสาหกรรมเคมีและวิทยาศาสตร์	4F & G
25	โครงการให้การปรึกษาสำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	5E
26	การรณรงค์จังหวัดสีเขียวและสะอาด	5F
27	การก่อตั้งภาควิชาการออกแบบในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	6A
28	การเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับโครงการเงินกู้สำหรับลูกค้ารายย่อย	6C
29	โครงการพัฒนาสหกรณ์เพื่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมประจำท้องถิ่น	6H
30	โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมชนบทโดย BOI	6F
31	การจัดตั้งกองทุนช่วยเหลือความร่วมมือธุรกิจขนาดเล็ก	6C
32	จัดตั้งศูนย์วิสาหกิจภูมิภาค	2D & 3D
33	โครงการจัดหาช่องทางจัดจำหน่ายให้กับสินค้าประจำท้องถิ่น	6A
34	การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมสนับสนุน จังหวัดนครราชสีมา	3A
35	การจัดตั้งศูนย์ผ้าไหมปักธงชัย	5B & C
36	โครงการปรับปรุงการจัดการธุรกิจรายย่อยเพื่อยกฐานะกิจการ	6B & E
37	โครงการให้การศึกษาก่อนงาน	AII B
38	โครงการผลิตเชื้อธานอล จากมันสำปะหลัง	1D

ตาราง 7.1-2(ก) ตาราง AMTRIX ของโครงการ/โปรแกรม

การสนับสนุน \ ส่วนย่อย	1. แปรรูปเกษตร/ อาหาร	2. ไฟฟ้า/ อิเล็กทรอนิกส์	3. เครื่องจักร/ งานโลหะ	4. เคมีภัณฑ์	5. สิ่งทอและ รองเท้า	6. วัสดุก่อสร้างและ สินค้าพื้นเมือง
ก. การพัฒนาตลาด	1A	2A	3A	4A	5A	6A
ข. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์	1B	2B	3B	4B	5B	6B
ค. การเงิน	1C	2C	3C	4C	5C	6C
ง. เทคโนโลยีการผลิตและขั้นตอน	1D	2D	3D	4D	5D	6D
จ. การจัดการ	1E	2E	3E	4E	5E	6E
ฉ. การส่งเสริมการลงทุน	1F	2F	3F	4F	5F	6F
ช. สาธารณูปโภค	1G	2G	3G	4G	5G	6G
ซ. สถาบันองค์กร	1H	2H	3H	4H	5H	6H

ตาราง 7.1-2(ข) ตาราง AMTRIX ของโครงการ/โปรแกรม

การสนับสนุน \ ส่วนย่อย	1. แปรรูปเกษตร/ อาหาร	2. ไฟฟ้า/ อิเล็กทรอนิกส์	3. เครื่องจักร/ งานโลหะ	4. เคมีภัณฑ์	5. สิ่งทอและ รองเท้า	6. วัสดุก่อสร้างและ สินค้าพื้นเมือง
ก. การพัฒนาตลาด	4	8,9	8,21,34		23	2,6,9,21 ,27,33
ข. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์	5,37	5,37	5,37	5,37	5,7,35,37	2,5,6,36,37
ค. การเงิน	3,11	3,11	3,11	3,11	3,11,35	3,11,28,31
ง. เทคโนโลยีการผลิตและขั้นตอน	4,38	9,32	32			9
จ. การจัดการ	13,18	13,18	13,18	13,18	13,18,25	6,13,18,36
ฉ. การส่งเสริมการลงทุน	10,12,13,14,19	10,12,13,14,19	7,10,12,13, 14,19	10,12,13,14, 19,24	7,10,12,13, 14,19,26	10,12,13,14, 15,19,30
ช. สาธารณูปโภค	10,14,16	10,14,16,20	10,14,16	10,14,16,22, 24	10,14,16	10,14,16
ซ. สถาบันองค์กร	1,3,12,17	1,3,12,17	1,3,12,17	1,3,12,17	1,3,12,17	1,3,12,17,29

7.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างแผนปฏิบัติการและโครงการที่ได้เคยนำเสนอแล้ว

โครงการโปรแกรมทั้ง 38 รายการที่นำเสนอนี้ก็เพื่อการนำไปปฏิบัติในอนาคต หรือเพื่อนำไปทำแผนโดยละเอียดต่อไป โครงการ/โปรแกรมเหล่านี้ถูกจำแนกออกเป็น 3 ประเภท โดยพิจารณาจากความสัมพันธ์กับโครงการที่มีอยู่เดิม ได้แก่ (1) โครงการ/โปรแกรมที่ใช้ประโยชน์จากโครงการที่มีอยู่เดิม (2) โครงการ/โปรแกรมที่มีพื้นฐานอยู่บนโครงการที่เคยได้รับการพิจารณามาก่อน และ (3) โครงการที่นำเสนอเป็นครั้งแรกจากผลของการศึกษาครั้งนี้ เมื่อพิจารณาตาราง 7.1-3 แล้ว จะพบว่าโครงการใหม่มีจำนวนเกือบครึ่งหนึ่งของโครงการทั้งหมด ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า โครงการที่มีอยู่เดิมและโครงการที่เคยได้รับการพิจารณา เป็นโครงการที่มีความจำเป็น หรือมีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติสูง และความจริงข้อนี้ได้ถูกนำมาประกอบการพิจารณาในกระบวนการประเมินโครงการ และที่สำคัญยิ่งคือโครงการที่เกี่ยวข้องกับโครงการที่มีอยู่เดิมถูกยกขึ้นมาเสนอด้วยวัตถุประสงค์ที่จะเสริมสร้างโครงการที่มีอยู่เดิมเหล่านี้ในด้านความเป็นไปได้ที่จะนำมาปฏิบัติ และประสิทธิผล ตัวอย่างเช่น โครงการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมในชนบท ซึ่งได้รับการจัดสรรงบประมาณไว้จนถึงเดือน มีนาคม พ.ศ. 2544 แต่ไม่มีการกำหนดแผนใดๆ ไว้หลังจากนั้น คณะผู้ทำการศึกษาได้เสนอโปรแกรมที่จะขยายไม่เพียงแต่ระยะเวลาของโครงการออกไป แต่ยังเสนอให้ขยายพื้นที่ปฏิบัติการด้วย

บางโครงการจะมีความยุ่งยากในการจำแนก เนื่องจากโครงการเหล่านี้เป็นโครงการที่ก้ำกึ่งระหว่างโครงการใหม่ และโครงการที่มีอยู่เดิม ตัวอย่างเช่น การเสนอให้จัดตั้งสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค เป็นการขยายผลของข้อเสนอให้มีการจัดองค์กรของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคใหม่ ซึ่งเรื่องนี้ได้มีการพิจารณามาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว นับเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องมีการพัฒนาระบบอย่างเป็นทางการขึ้นมา และรักษาระบบนี้ให้คงไว้ เพื่อให้เป็นตัวขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมในภูมิภาค ในอีกด้านหนึ่ง โครงการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้เกิดอุตสาหกรรมเคมีในจังหวัดชัยภูมิ ขึ้นอยู่กับโครงการเหมืองแร่โปแตชของอาเซียน โครงการนี้จะไม่มีความคืบหน้าถ้าโครงการเหมืองแร่ยังไม่ได้มีการประกอบการในเชิงพาณิชย์

ในทำนองเดียวกัน มาตรการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในท้องถิ่น ซึ่งได้เคยมีการเสนอทิศทางการกลยุทธ์ไว้ในรายงานขั้นสุดท้ายขององค์การความร่วมมือระหว่างประเทศของญี่ปุ่น (JICA) เรื่อง การศึกษาเพื่อติดตามผลของแผนการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรม (อุตสาหกรรม

สนับสนุน) และรายงาน Mizutani ซึ่งได้ถูกนำมาใช้เป็นพื้นฐานของการจัดทำข้อเสนอแนะภายใต้แผนปฏิบัติการ รายงานดังกล่าวได้ชี้ให้เห็นถึงประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในท้องที่ชนบทไว้อย่างถูกต้อง กล่าวคือ การจัดสร้างระบบส่งเสริมที่มีประสิทธิภาพ และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รายงานดังกล่าวได้เน้นถึงความสำคัญ และปัญหาที่ยากในการสนับสนุนและอุปถัมภ์วิสาหกิจขนาดเล็ก ข้อเสนอในแผนปฏิบัติการได้พยายามที่จะตอบสนองประเด็นเหล่านี้ มาตรการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่เสนอไว้ในรายงานดังกล่าวส่วนใหญ่ นอกเหนือจากการสนับสนุนทางการเงิน ได้ถูกนำมารวมไว้ในแผนปฏิบัติการ สำหรับทางด้านการสนับสนุนการเงิน คณะผู้ทำการศึกษาดูเห็นด้วยกับข้อสรุปของรายงานฯ ที่ให้เสริมสร้างความเข้มแข็งและขยายงานของบริษัทเงินทุนเพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บอย) และบริษัทประกันสินเชื่อเพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย) ในท้องที่ชนบท และปัจจุบันได้มีความพยายามในทิศทางนี้อยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริง วิสาหกิจขนาดย่อมในท้องที่ชนบทมักจะขาดคุณสมบัติและทำให้ไม่มีสิทธิ์ได้รับความช่วยเหลือจากโครงการของบริษัทเงินทุนเพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม และบริษัทประกันสินเชื่อเพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม ดังนั้นคณะผู้ทำการศึกษาจึงมีความเชื่อว่าวิสาหกิจขนาดย่อมในชนบทเหล่านี้ ควรได้รับความช่วยเหลือภายใต้โครงการต่างหากจากนโยบายและโครงการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีอยู่ในปัจจุบัน ฉะนั้น จึงได้เสนอให้จัดตั้งระบบสินเชื่อขนาดย่อม โดยการจัดตั้งกองทุนเพื่อการสนับสนุนวิสาหกิจขนาดย่อม และจัดให้มีระบบการให้สินเชื่อผ่านหลายช่องทาง เช่น บริษัทเงินทุนเพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ และองค์กรพัฒนาภูมิภาคใหม่ตามที่ได้เสนอไว้ในการศึกษาครั้งนี้

ตาราง 7.1-3 การจำแนกโครงการ/โปรแกรม

โครงการ/โปรแกรมที่ได้นำมาดำเนินการแล้ว	
โครงการ 2	การก่อตั้งกระบวนการหนึ่งหมู่บ้านหนึ่งผลิตภัณฑ์
โครงการ 7	การขยายโครงการสนับสนุนพัฒนาอุตสาหกรรมในชนบท
โครงการ 14	การพัฒนาวิสาหกิจขนาดย่อมจังหวัดบุรีรัมย์
โครงการ 25	โครงการให้คำปรึกษาสำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
โครงการ 37	โครงการให้การศึกษากับคนงาน

ตาราง 7.1-3 การจำแนกโครงการ/โปรแกรม (ต่อ)

โครงการ/โปรแกรมที่ได้เคยพิจารณาแล้ว แต่ยังไม่ได้นำมาปฏิบัติ	
โครงการ 1	การจัดตั้งสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค
โครงการ 6	โครงการวิเคราะห์สำหรับศูนย์การผลิต
โครงการ 10	การจัดตั้งทำนบสงเสริมค้าทางบก
โครงการ 13	การพัฒนาโปรแกรมการสนับสนุนผู้ประกอบการ
โครงการ 15	การจัดตั้งศูนย์เพาะปมธุรกิจชุมชน
โครงการ 16	การก่อสร้างทางหลวงอินโดจีนสายใหม่
โครงการ 17	โครงการประกันคุณภาพสินค้าท้องถิ่น
โครงการ 19	การจัดให้มีระบบข้อมูลการลงทุนในแต่ละจังหวัด
โครงการ 21	โครงการพัฒนา E-commerce ใน 4 จังหวัด
โครงการ 22	การก่อสร้างท่าอากาศยานนานาชาติ
โครงการ 24	การพัฒนาสวนอุตสาหกรรมเคมีและวิทยาศาสตร์
โครงการ 29	โครงการพัฒนาสหกรณ์เพื่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมประจำท้องถิ่น
โครงการ 35	การจัดตั้งศูนย์ค้าใหม่ปักษ์ใต้
โครงการ 36	โครงการปรับปรุงการจัดการธุรกิจรายย่อยเพื่อยกระดับกิจการ
โครงการ 38	โครงการผลิตเออีธานอล จากมันสำปะหลัง

โครงการ/โปรแกรมที่เสนอใหม่	
โครงการ 3	การจัดตั้งกองทุนเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมในจังหวัด
โครงการ 4	โครงการศูนย์วิจัยประยุกต์การแปรรูปอาหาร/สินค้าเกษตรและพัฒนาธุรกิจ
โครงการ 5	การจัดโปรแกรมสัมมนาสำหรับผู้บริหารระดับสูง
โครงการ 8	ส่งเสริมผู้ค้า 2 ระดับ
โครงการ 9	การจัดตั้งศูนย์ออกแบบและการตลาด
โครงการ 11	การออกหนังสือแนะนำโดยชุมชนในจังหวัด
โครงการ 12	การจัดตั้งโรงเรียนนานาชาติจังหวัดนครราชสีมา
โครงการ 18	โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สำหรับเทคโนโลยีสูงในจังหวัดนครราชสีมา
โครงการ 20	การจัดตั้งบริษัทการบินนานาชาติ
โครงการ 23	การจัดตั้งศูนย์จำหน่ายสินค้าที่มีอยู่ในจังหวัดบุรีรัมย์
โครงการ 26	การรณรงค์จังหวัดสีเขียวและสะอาด
โครงการ 27	การก่อตั้งภาควิชาการออกแบบในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
โครงการ 28	การเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับโครงการเงินกู้สำหรับลูกค้ารายย่อย
โครงการ 30	โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมชุมชน โดย BOI
โครงการ 31	การจัดตั้งกองทุนช่วยเหลือความร่วมมือธุรกิจขนาดเล็ก
โครงการ 32	จัดตั้งศูนย์วัสดุเหล็กภูมิภาค
โครงการ 33	โครงการจัดหาช่องทางจำหน่ายให้กับสินค้าประจำท้องถิ่น
โครงการ 34	การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมสนับสนุน จังหวัดนครราชสีมา

ในบรรดาโครงการ/โปรแกรมที่เสนอในรายงานฉบับนี้ มีอยู่ 8 โครงการที่สามารถนำไปปฏิบัติโดยภาคเอกชนได้โดยลำพัง หรือภายใต้การนำของภาคเอกชน สภาอุตสาหกรรมจังหวัด หรือหอการค้าจังหวัดควรเป็นผู้ริเริ่ม โดยการร่วมมือกับหน่วยงานอื่นๆ

- โครงการ 5   การจัดโปรแกรมสัมมนาเพื่อผู้บริหารระดับสูง
- โครงการ 8   โครงการส่งเสริมการทำสัญญาสองขั้นตอน
(two-step contract)
- โครงการ 12   จัดตั้งโรงเรียนนานาชาติจังหวัดนครราชสีมา
- โครงการ 13   การพัฒนาโปรแกรมการสนับสนุนผู้ประกอบการ
- โครงการ 20   การจัดตั้งบริษัทการบินนานาชาติ
- โครงการ 23   การจัดตั้งศูนย์จำหน่ายสินค้าที่มีอยู่แล้วในจังหวัดบุรีรัมย์
- โครงการ 32   จัดตั้งศูนย์วัสดุเหล็กภูมิภาค
- โครงการ 36   โครงการปรับปรุงการจัดการธุรกิจรายย่อยเพื่อยกฐานะกิจการ
- โครงการ 38   โครงการผลิตเอี๊ฐานอล จากมันสำปะหลัง

7.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างแผนปฏิบัติการและผลของการพัฒนา

ส่วนสำคัญของโครงการ/โปรแกรมที่ได้นำเสนอได้แก่การเสริมสร้างสถาบันและองค์กร และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค ถึงแม้ว่าโครงการ/โปรแกรมทั้งหมด จะใช้เวลาในการเตรียมการมาก และต้องใช้เวลาานกว่าจะเห็นผล โครงการเหล่านี้ควรจะเริ่มดำเนินการให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ในภาพของความเป็นจริงของการดำเนินงาน เมื่อโครงการบางโครงการได้รับการสนับสนุนหรือปฏิบัติโดยบุคคลคนเดียวกัน เขาอาจจะเริ่มโครงการในเวลาที่แตกต่างกัน

สุดท้ายนี้เป็นการพิจารณาทบทวนความสัมพันธ์ระหว่างผลของการวิเคราะห์โปรแกรมภายใต้การศึกษาครั้งนี้ และโครงการ/โปรแกรมที่ได้รับการคัดเลือกเพื่อตอบสนองผลของการวิเคราะห์ในขั้นตอนแรก ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมตามที่ได้มีการหยิบยกขึ้นมาในระหว่างการประชุมเชิงปฏิบัติการในแต่ละจังหวัด และสาเหตุโดยตรง ได้ถูกสรุปไว้ในตารางต่อไปนี้

ปัญหาหลักและสาเหตุโดยตรง	พื้นที่
<p>ปัญหาหลักของจังหวัดนครราชสีมา : "ความสามารถในการแข่งขันของผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นต่ำ"</p> <p>สาเหตุโดยตรง: ก) ความสามารถในการเชิงการตลาดต่ำ A ข) ต้นทุนการผลิตสูง D ค) ความชำนาญในการผลิตมีจำกัด D ง) คุณภาพของผลิตภัณฑ์ไม่ได้มาตรฐานสากล D จ) การสนับสนุนจากรัฐทางด้านการวิจัยและพัฒนาไม่เพียงพอ H ฉ) ไม่ได้มีการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม D</p>	
<p>ปัญหาหลักของจังหวัดบุรีรัมย์ : "ความรู้ของผู้ประกอบการไม่เพียงพอที่จะพัฒนา/ส่งเสริมธุรกิจที่มีอยู่และธุรกิจใหม่"</p> <p>สาเหตุโดยตรง: ก) ผู้ประกอบการยังยึดติดอยู่กับการทำธุรกิจแบบเดิม B ข) โอกาสที่จะเรียนรู้ความรู้ใหม่ ๆ มีจำกัด B ค) หน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่สนับสนุนไม่ทำหน้าที่ H ง) การลงทุนจากภายนอกจังหวัดมีน้อย F จ) ผู้ประกอบการไม่สนใจที่จะหาความรู้เกี่ยวกับการจัดการ B</p>	
<p>ปัญหาหลักของจังหวัดสุรินทร์ : "ผู้ประกอบการไม่มีความรู้ความเข้าใจอย่างเพียงพอเกี่ยวกับอุตสาหกรรม"</p> <p>สาเหตุโดยตรง: ก) ผู้ประกอบการไม่สามารถหาข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรม F ข) มีผู้เชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมแต่ละแขนงน้อย B ค) ประชาชนไม่รู้ว่าจะเรียนรู้เกี่ยวกับการจัดการอย่างไร B ง) แรงจูงใจของประชาชนที่จะเรียนรู้มีไม่มาก B จ) ไม่มีการร่วมมือกันในระหว่างผู้ประกอบการ E</p>	
<p>ปัญหาหลักของจังหวัดชัยภูมิ : "การประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนไม่ดีพอ"</p> <p>สาเหตุโดยตรง: ก) แผนพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัดชัยภูมิ ไม่มีทิศทางที่ชัดเจน H ข) รัฐบาลไม่สร้างแรงจูงใจให้กับนักลงทุน F ค) ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับภาวะการลงทุน และระเบียบการการลงทุนไม่ได้มีการเก็บรวบรวมไว้ในที่เดียวกัน F ง) ผู้ประกอบการไม่มีความร่วมมือกันอย่างจริงจัง E</p>	

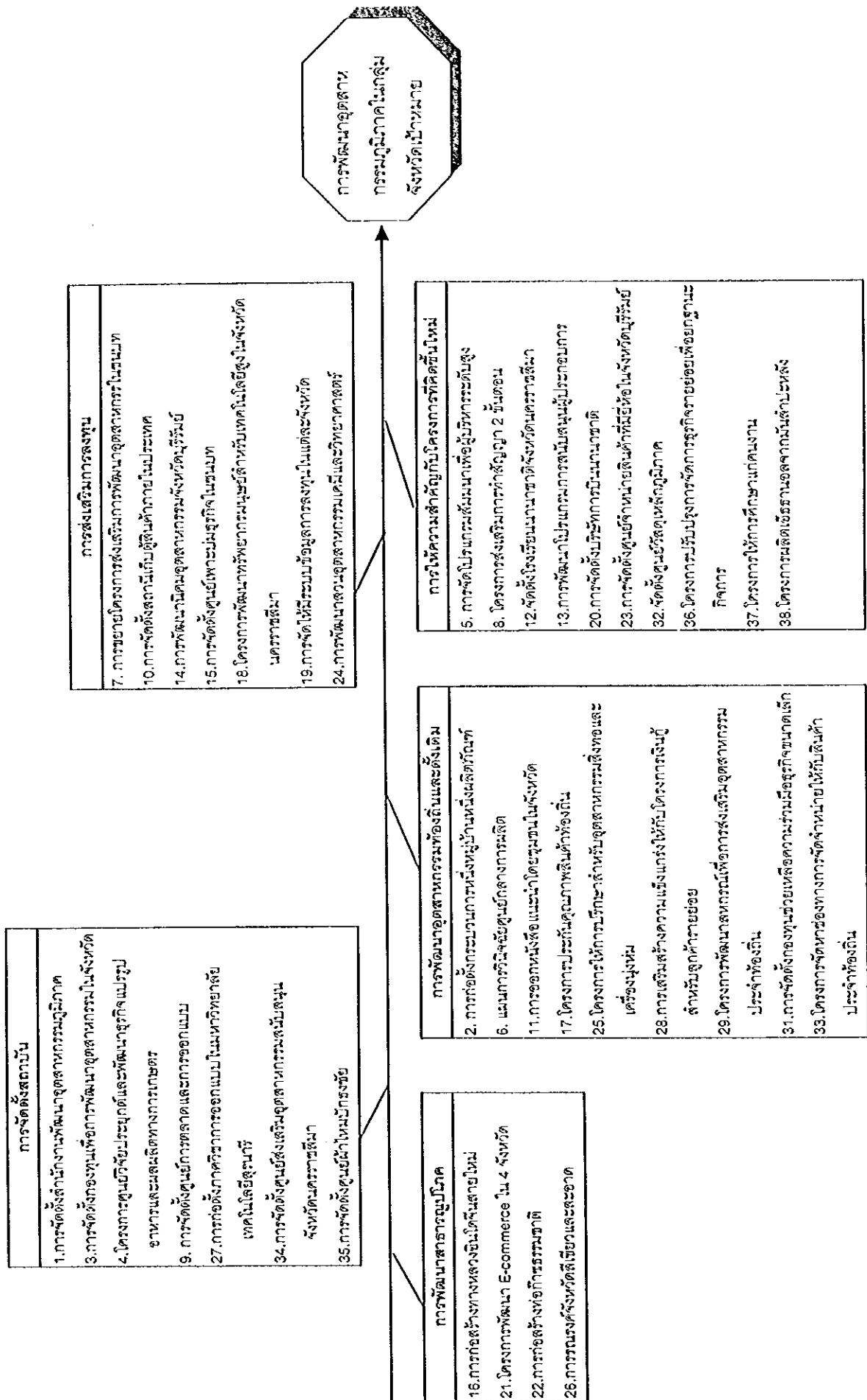
เหตุตรงตามที่ได้มีการหยิบยกมาข้างต้นถูกจำแนกออกตามประเภทของการสนับสนุน ในตาราง 7.1-2(ข) มีอยู่ 6 รายการ ซึ่งเป็นจำนวนที่มากที่สุด ถูกจัดให้อยู่ในเรื่องของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ตามมาด้วยอีก 2 เรื่อง ซึ่งมีเรื่องละ 4 รายการเท่ากัน เกี่ยวกับเทคโนโลยีการผลิต และการส่งเสริมการลงทุน ในทางตรงกันข้าม ไม่พบว่ามีประเด็นเกี่ยวกับการเงินหรือโครงสร้างพื้นฐาน เหตุที่

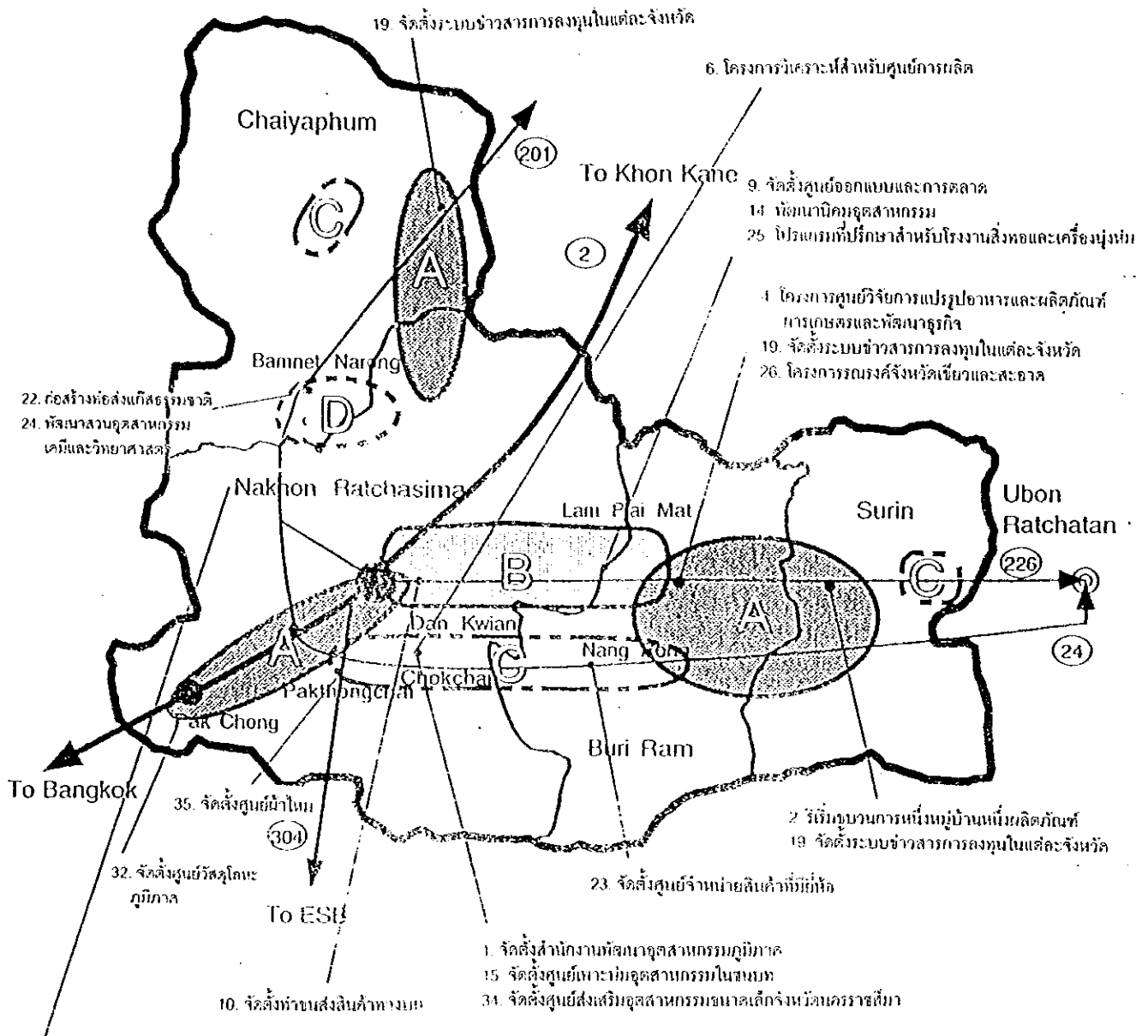
เป็นเช่นนี้เพราะว่าปัจจัยเหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรม โปรดสังเกตว่า มีอยู่ 4 รายการ (เหตุตรง) ที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีการผลิตได้ถูกหยิบยกขึ้นมาในระหว่างการประชุมเชิงปฏิบัติการใน จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า จังหวัดนครราชสีมาเป็นจังหวัดที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมไปไกลกว่าอีก 3 จังหวัด สิ่งนี้แสดงว่ารายการเหล่านี้ไม่ได้ถูกพิจารณาว่าเป็นเหตุตรงตามที่เราเห็นพ้องกันใน 4 จังหวัด ยิ่งไปกว่านั้น มีโครงการ/โปรแกรมจำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีการผลิตถูกนำมาปฏิบัติภายใต้โปรแกรมการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม เมื่อได้พิจารณาถึงปัจจัยเหล่านี้แล้ว การศึกษานี้จึงได้มุ่งเป้าไปที่โครงการ/โปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการสร้างระบบและองค์กรอย่างเป็นทางการรวมทั้งการส่งเสริมการลงทุน

ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการพัฒนาองค์กร/ระบบจะต้องใช้เวลาด้วยเหตุนี้ ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเริ่มปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการให้เร็วที่สุด โดยนัยนี้โครงการที่เกี่ยวข้องกับโครงการที่มีอยู่แล้ว และโครงการที่สามารถนำไปปฏิบัติได้โดยการริเริ่มของภาคเอกชน จึงได้รับการคาดหมายว่าจะบังเกิดผลในระยะเวลาอันสั้น การพัฒนาจากภายนอกก็จะเกิดผลในระยะเวลาอันสั้นได้เช่นกัน ฉะนั้น จึงควรเน้นการลงทุนจากภายนอก ซึ่งควรจะเริ่มต้นด้วยการระดมทรัพยากรที่จำเป็น รวมทั้งการจัดสร้างระบบการจัดการข้อมูล การจัดตั้งองค์กรเพื่อให้บริการข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ

กล่าวโดยสรุป การพัฒนาจากภายนอกโดยการเชิญชวนนักลงทุนจากภายนอกควรจะเริ่มไปพร้อมๆกับการพัฒนาจากภายใน ซึ่งรวมทั้งการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการให้การสนับสนุนแก่อุตสาหกรรมในจังหวัด ประกอบกับการปฏิรูปสถาบันและองค์กร การพัฒนาจากภายนอกจะก่อให้เกิดผลทางด้านเศรษฐกิจและสังคมเร็วกว่าการพัฒนาจากภายใน ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ประเด็นสำคัญที่จังหวัดเป้าหมายกำลังเผชิญอยู่คือการเปลี่ยนฐานอุตสาหกรรมจากการเกษตรมาเป็นการผลิตทางอุตสาหกรรม เพื่อชักนำให้เกิดกระบวนการนี้ จังหวัดจะต้องดึงดูดโรงงานที่จะช่วยสร้างวัฒนธรรมอุตสาหกรรมให้แก่ประชาชนในจังหวัด นับเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องทำให้มีการตั้งโรงงานจำนวนมากในจังหวัด ไม่ว่าจะเป็โรงงานชนิดใด ซึ่งรวมทั้งโรงงานอุตสาหกรรมเบาที่ใช้แรงงานจำนวนมากและต้องการแรงงานค่าแรงต่ำ ด้วยเหตุนี้ ก้าวที่สำคัญก้าวแรกคือการที่ต้องมีองค์กร ระบบและทรัพยากรเพื่อลงมือดำเนินกิจกรรมส่งเสริมการลงทุน

ตาราง 7.1-1 องค์ประกอบและความสัมพันธ์ของโครงการ/โปรแกรม

- 8. ส่งเสริมคู่ค้าสองระดับ
- 12. จัดตั้งโรงเรียนนานาชาตินครราชสีมา
- 17. โครงการประกันคุณภาพสินค้าท้องถิ่น
- 18. โปรแกรมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สำหรับเทคโนโลยีขั้นสูง
- 19. จัดตั้งระบบข่าวสารการลงทุนในแต่ละจังหวัด
- 20. จัดตั้งบริษัทการบินนานาชาติ
- 27. จัดตั้งแผนกออกแบบอุตสาหกรรมโยนเนทวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
- 22. ก่อสร้างห้องสังเกตการณ์ขงชาติ
- 24. วิทยาลัยสวนอุตสาหกรรมเคมีและวิทยาศาสตร์
- 25. โปรแกรมที่ปรึกษาสำหรับโรงงานสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
- 26. โครงการรณรงค์จังหวัดเขียวและสะอาด
- 23. จัดตั้งศูนย์จำหน่ายสินค้าที่มีชีวิต
- 2. วิจัยกระบวนการหนึ่งหมู่บ้านหนึ่งผลิตภัณฑ์
- 19. จัดตั้งระบบข่าวสารการลงทุนในแต่ละจังหวัด
- 2. จัดตั้งสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค
- 15. จัดตั้งศูนย์เพาะไหมอุตสาหกรรมในชนบท
- 34. จัดตั้งศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดเล็กจังหวัดนครราชสีมา
- 35. จัดตั้งศูนย์ผ้าไหม
- 32. จัดตั้งศูนย์วัสดุโอบุภูมิภาค
- 10. จัดตั้งร้านส่งสินค้าชุมชน
- 3. จัดตั้งกองทุนเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมในจังหวัด
- 5. วิจัยโครงการสัมมนาผู้บริหารระดับสูง
- 7. ช่วยโครงการสนับสนุนพัฒนาอุตสาหกรรมชนบท
- 13. วิทยาลัยโปรแกรมการสนับสนุนผู้ประกอบการ
- 21. โครงการพัฒนาการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ในจังหวัด
- 28. สร้างความแข็งแกร่งให้โครงการเงินทุนขนาดเล็ก
- 29. โครงการพัฒนาสหกรณ์เพื่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่บ้าน
- 30. โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมชนบท โดย BOI
- 31. วิจัยให้มีกองทุนสงเคราะห์ความร่วมมือของอุตสาหกรรมขนาดเล็ก
- 33. โครงการเพื่อให้ผู้ซื้อและผู้ขายพบกันสำหรับสินค้าที่บ้าน
- 36. โปรแกรมการค้าขายทอดตลาด บส สำหรับบริษัทขนาดเล็ก
- 37. โปรแกรมการศึกษาสำหรับพนักงาน

แผนภาพ 7.1-2 โครงการ/โปรแกรมในจังหวัดเป้าหมาย

ภาคผนวก

1. ชื่อโครงการ:	การจัดตั้งสำนักงานการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค (สพภ.)
-----------------	--

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: หน่วยงานหลัก: กระทรวงอุตสาหกรรม (สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม และสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

3. หลักการและเหตุผล

ในประการแรก ประเทศไทยยังไม่มีแผนแม่บทเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค ตั้งแต่มีการก่อตั้งคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชน (กรอ.) ในระดับจังหวัดขึ้นในปี พ.ศ. 2526 แต่ละจังหวัดก็จัดให้มีการประชุมร่วม โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานในที่ประชุมซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากส่วนราชการ และจากหน่วยงานภาคเอกชนที่สำคัญๆ เช่น สภาอุตสาหกรรม และหอการค้าจังหวัด อย่างไรก็ตาม การประชุมร่วมภาครัฐและเอกชนในระยะหลังๆมานี้ก็ไม่ก่อให้เกิดผลเท่าใด เนื่องจากหัวข้อที่มีการหยิบยกขึ้นมาพิจารณามักจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในปัจจุบันแทนที่จะเป็นการมองแผนการพัฒนาภูมิภาคในระยะกลางและระยะยาว ฉะนั้น การประชุมจึงมิได้ก่อให้เกิดมติในเรื่องที่เกี่ยวกับวางแผนพัฒนาภูมิภาค และข้อสรุปของปัญหาปัจจุบันที่หยิบยกขึ้นมาพิจารณามักจะเป็นไปในประเด็นเกี่ยวกับไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบและขาดงบประมาณ ในการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค การสร้างแผนแม่บทเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในภูมิภาคจึงเป็นสิ่งจำเป็น

นอกเหนือไปจากความร่วมมือภาครัฐและเอกชนดังกล่าวแล้ว ระบบการบริหารราชการของไทยมีลักษณะที่เป็นระบบรวมศูนย์ค่อนข้างมาก หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่า เป็นระบบที่สั่งการมาจากเบื้องบน ซึ่งสิ่งนี้ได้สะท้อนให้เห็นในระบบการบริหารราชการส่วนภูมิภาค ตัวอย่างเช่น ในแต่ละจังหวัดจะมีสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ขึ้นกับสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม แต่เจ้าหน้าที่ของ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนั้นประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของกรมต่างๆในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม และปฏิบัติหน้าที่ตามกรมที่ตนสังกัด หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง คือ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคจำนวน 11 แห่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ของกรมในการให้บริการทางเทคนิค เช่น การฝึกอบรม ให้คำแนะนำ ให้ข้อมูล และให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

ในภูมิภาค แต่ไม่ได้ทำงานให้กับกรมอื่นๆในกระทรวงอุตสาหกรรม ระบบการบริหารราชการที่เป็นอยู่ในปัจจุบันมีข้อจำกัดในการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคแบบเบ็ดเสร็จ ฉะนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องมืองค์กรจุดศูนย์กลางที่มีอำนาจในการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคภายใต้ความดูแลของกระทรวงอุตสาหกรรม นอกไปจากนี้ ยังขาดงานส่งเสริมการลงทุนในระดับภูมิภาค ถึงแม้ว่ารัฐบาลไทยจะสนับสนุนนโยบายการกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค แต่ก็ไม่มีระบบงานส่งเสริมการลงทุนใหม่โดยผู้ลงทุนจากภายนอกในระดับจังหวัดหรือระดับภูมิภาค ถึงแม้ว่าสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ในภูมิภาคทั้ง 6 แห่งจะเปรียบเสมือนหน้าตาต่างของการส่งเสริมการลงทุน แต่สำนักงานเหล่านี้ต้องปฏิบัติตามนโยบายที่กำหนดโดยคณะกรรมการฯในกรุงเทพฯ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ในภูมิภาคไม่สามารถสร้างมาตรการหรือกลยุทธ์การส่งเสริมการลงทุนที่อยู่บนฐานของความต้องการการพัฒนาภูมิภาคได้ด้วยตนเอง ผลที่ตามมาก็คือ สำนักงานภูมิภาคเหล่านี้ จัดให้มีการสัมมนาเพื่อการส่งเสริมภูมิภาคในกรุงเทพฯน้อยมาก และไม่เคยจัดการสัมมนาที่มีตัวแทนของชุมชนในภูมิภาคเข้าร่วมในต่างประเทศ การชักชวนให้อุตสาหกรรมที่มีอยู่เดิมย้ายไปสู่ภูมิภาคและการส่งเสริมการลงทุนใหม่ๆในภูมิภาคควรจะได้รับส่งเสริมไม่เพียงแต่เฉพาะจากหน่วยงานของรัฐในส่วนกลางเท่านั้น แต่จะต้องให้ชุมชนในภูมิภาคมีส่วนร่วม

จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการจัดตั้งองค์กรขึ้นมาใหม่ ให้มีหน้าที่รับผิดชอบกิจกรรมในภูมิดังกล่าวข้างต้น หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นการสร้างผู้ส่งเสริมภูมิภาคเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม

4. วัตถุประสงค์

- (1) เพื่อยกระดับและทำให้ความสามารถในการปฏิบัติการขององค์กรการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคดียิ่งขึ้น
- (2) เพื่อประสานงานกับสถาบันและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค
- (3) เพื่อพัฒนาและเพาะบ่มผู้ประกอบการท้องถิ่น
- (4) เพื่อจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการผลิตสำหรับผู้ประกอบการ
- (5) เพื่อการส่งเสริมการลงทุนภูมิภาค

5. กลุ่มที่โครงการมุ่งเน้น

- (1) ผู้ผลิตทุกสาขา
- (2) ผู้ประกอบการท้องถิ่น

6. ผลที่จะเกิดขึ้น

- (1) ทิศทางและมาตรการการพัฒนาอุตสาหกรรมในภูมิภาคที่ชัดเจนและเป็นเอกภาพ
- (2) เพิ่มจำนวนสถานประกอบการและลูกจ้าง
- (3) ก่อให้เกิดนิคมอุตสาหกรรมและอาคารโรงงานขนาดย่อม
- (4) ศูนย์บริการแบบครบวงจร
- (5) ความหลากหลายของอุตสาหกรรมในภูมิภาค

7. กิจกรรม

- (1) รัฐบาลจัดตั้งคณะกรรมการการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคระดับประเทศ
- (2) จัดให้มีการออกพระราชบัญญัติ การพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค
- (3) จัดตั้งสำนักงานการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค (สพภ.) 6 (ซึ่งนี่เป็นการตั้งไว้ชั่วคราวอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้) โดยใช้องค์กรเดิมของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 6 และ 7 โดยความร่วมมือกับ คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หอการค้าไทย และหน่วยงานบริหารราชการท้องถิ่น สำนักงานฯ ใหม่จะมีลักษณะเป็นองค์กรกึ่งราชการโดยมีประธานที่มาจากภาคเอกชน แผนผังองค์กรของ สพภ. จะเป็นดังแสดงไว้ในรูปที่ 1 องค์กรใหม่นี้จะเป็น สพภ. แห่งแรกในจำนวนทั้งสิ้น 14 แห่งทั่วประเทศ
- (4) สพภ. กำหนดนโยบายและกลยุทธ์การพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค
- (5) สพภ. 6 จะประกอบไปด้วยหน่วยงาน (ศูนย์) ต่างๆดังต่อไปนี้
  - 1) ศูนย์บริการแบบครบวงจร
  - 2) ศูนย์เพาะบ่มธุรกิจภูมิภาค
  - 3) ศูนย์การพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
  - 4) ศูนย์ส่งเสริมการลงทุน

- 5) ศูนย์การพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นบ้านและอุตสาหกรรมประจำท้องถิ่น
- 6) ศูนย์สนับสนุนผู้ประกอบการภูมิภาค

8. พื้นที่โครงการ

โครงการมีวัตถุประสงค์จะครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งประเทศ โดยการเริ่มก่อตั้ง สพก. แห่งแรกในกลุ่มจังหวัดเป้าหมาย

สปก. 6 มีความรับผิดชอบในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดสุรินทร์ และจังหวัดชัยภูมิ

9. ระยะเวลาของโครงการ

ควรจะเริ่มโครงการนี้ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้
หรือใช้เวลา 12 เดือน ในการเตรียมการก่อนเริ่มโครงการจริง

10. ผลของโครงการ

ควรจะมีการตั้งเป้าหมายที่เป็นตัวเลขที่ชัดเจนหลังจากการจัดตั้ง สปก. อย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์สูงสุดคือการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาค

11. แผนการเงิน

กองทุนเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคและการปฏิบัติงานของ สปก. จะต้องมีจำนวนเงินประมาณ 5,000 ล้านบาท ซึ่งจะเป็นจำนวนที่เท่ากับกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

1. ชื่อโครงการ:	การก่อตั้งกระบวนการหนึ่งหมู่บ้านหนึ่งผลิตภัณฑ์
-----------------	--

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: กระทรวงมหาดไทย
 หน่วยงานที่ให้ความร่วมมือ กระทรวงอุตสาหกรรม องค์กรเอกชน (NGOs)

3. หลักการและเหตุผล

อุปสรรคสำคัญที่ขัดขวางการพัฒนาอุตสาหกรรมในชนบทประการหนึ่งได้แก่การขาดการเคลื่อนไหวโดยประชาชนในท้องถิ่นซึ่งดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้องค์การรัฐบาลที่มีการควบคุมจากส่วนกลางอย่างเข้มงวดและใช้อำนาจแทรกแซงความริเริ่มต่างๆ ในท้องถิ่น ในขณะที่การศึกษานี้ได้รับการคาดหมายว่าจะก่อให้เกิดแผนพัฒนาที่ริเริ่มโดยท้องถิ่นหรือแผนพัฒนาแบบมีส่วนร่วม แต่ในความเป็นจริงแล้ว กระบวนการวางแผนและการดำเนินการส่วนใหญ่ จะมีกระทรวงอุตสาหกรรม หรือหน่วยงานอื่นๆของรัฐเป็นแกนนำ ในขณะที่เดียวกัน ประชาชนในท้องถิ่นก็มีความเข้าใจเกี่ยวกับการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมชนบทน้อยมาก และจนถึงปัจจุบันการชักชวนการลงทุนจากภายนอกก็ยังไม่ประสบผล

ความจริงแล้ว สถานการณ์นี้ก็เกิดขึ้นในหลายๆประเทศ ในญี่ปุ่น ท้องที่ชนบทหลายแห่งได้สูญเสียความเข้มแข็งและศักยภาพในการเจริญเติบโตเมื่อคนหนุ่มคนสาวย้ายถิ่นฐานเข้าไปอยู่ในเมืองเพื่อแสวงหาโอกาสในการทำงาน หลังจากที่การฟื้นฟูชนบทไม่ประสบผลสำเร็จและไม่สนใจต่อการลงทุน ก็ได้มีความริเริ่มขึ้นในจังหวัด (prefecture) บนเกาะคิวชู (Kyushu) ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ ซึ่งนับว่าประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง และสามารถสร้างความสนใจให้กับทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวต่างชาติ จังหวัดโออิตะ (Oita) เริ่มการรณรงค์ระยะยาวขึ้นเพื่อส่งเสริมให้แต่ละเมือง แต่ละหมู่บ้านสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากแนวคิดใหม่ๆ ที่จะเป็นสินค้าพิเศษเฉพาะท้องถิ่น โดนการใช้ทรัพยากร ความชำนาญและความรู้ ซึ่งมีอยู่หรืออาจหาได้ในแต่ละท้องถิ่น แนวทางการพัฒนาภูมิภาคจากภายในเช่นนี้ชื่อเรียกว่า "กระบวนการหนึ่งหมู่บ้าน/หนึ่งผลิตภัณฑ์" หากมองอย่างผิวเผินแล้วจะรู้สึกว่ ขบวนการนี้เป็นเพียงรูปแบบหนึ่งของการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีลักษณะพิเศษอยู่ที่ความพยายามนั้นเกิดขึ้นจากประชาชนในท้องถิ่นเอง อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงแล้ว มันเป็นการสร้างโอกาสอย่างชาญฉลาดสำหรับประชาชนในท้องถิ่น ที่ได้มีโอกาสที่จะพัฒนาความชำนาญหลากหลาย ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ฉะนั้น จะเห็นว่าขบวนการนี้มีวัตถุประสงค์ (และผล) 2 ประการ คือการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรม

กรรมภูมิภาคและการทำให้ประชาชนในท้องถิ่นกลายเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สร้างสรรค์และเป็นประโยชน์

เป็นที่ประจักษ์โดยชัดเจนว่า ประสบการณ์จากโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมนี้ (ริเริ่มโดยหน่วยงานราชการในท้องถิ่น) เป็นตัวอย่างที่สร้างให้เกิดแรงคลาใจสำหรับความพยายามในการพัฒนาอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดเป้าหมายในอนาคต ความจริงแล้ว โครงการหนึ่งหมู่บ้าน/หนึ่งผลิตภัณฑ์นี้ ได้ถูกนำมาเผยแพร่ในประเทศไทยโดยหน่วยงาน NGO ของญี่ปุ่นที่ชื่อว่า MINSAI Center และในปัจจุบันกำลังดำเนินการอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย เป็นผู้ร่วมงาน รายงานของ MINSAI Center กล่าวไว้ว่า ได้มีการนำเสนอสาระสำคัญของโครงการให้แก่ผู้แทนฝ่ายไทยในการประชุมว่าด้วยความร่วมมือระหว่างไทย-ญี่ปุ่นสำหรับโครงการที่ริเริ่มโดยหน่วยงานของรัฐในท้องถิ่นครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2541 หลังจากนั้นได้มีการประชุมครั้งที่ 2 ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2542 ในจังหวัดอุดรธานี เพื่อกระชับความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานของรัฐในท้องถิ่นของสองประเทศ และในปีนี้ ก็ได้มีแผนที่จะส่งคณะผู้แทนของแต่ละฝ่ายไปศึกษางานในอีกประเทศหนึ่ง เพื่อการเรียนรู้และเริ่มลงมือดำเนินการ

โครงการที่เสนอนี้เป็นการขยายขนาดและขอบเขตของโครงการที่ได้ริเริ่มโดย MINSAI Center ทั้งในประเทศไทยและญี่ปุ่น และจะได้มีการนำไปแนะนำและเผยแพร่ในกลุ่มจังหวัดเป้าหมาย เพื่อที่จะใช้เป็นวิธีการในการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค

4. วัตถุประสงค์

โครงการนี้จะประกอบไปด้วยกิจกรรมเพื่อการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่ต้องการของตลาด โดยการใช้ทรัพยากรท้องถิ่น ภายใต้การนำของประชาชนในท้องถิ่น กิจกรรมเหล่านี้ควรได้รับการออกแบบเพื่อให้เกิดโอกาสในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และความชำนาญ พร้อมทั้งก่อให้เกิดความสำนึกและความกระตือรือร้นในหมู่ประชาชนในท้องถิ่นต่อการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ซึ่งสามารถจะนำไปสู่การพัฒนาภูมิภาคได้ วัตถุประสงค์สูงสุดคือการสร้างวัฒนธรรมท้องถิ่นใหม่ที่จะช่วยให้กระบวนการคงอยู่ตลอดไป และสนับสนุนให้เกิดการเจริญเติบโตอย่างยั่งยืนของการมีจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการ

5. กลุ่มเป้าหมายของโครงการ

ชาวบ้านในชนบท และผู้นำชุมชน

6. ผลที่ได้รับ

- (1) สร้างผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่ต้องการของตลาดขึ้นในแต่ละท้องถิ่น
- (2) สร้างผู้นำที่จะสามารถนำไปสู่การพัฒนาภูมิภาค
- (3) สร้างสังคม (ชุมชน) ที่แข่งขัน

7. กิจกรรม

โครงการนี้มีพื้นฐานอยู่บนโครงการความร่วมมือนานาชาติ ซึ่งกำลังดำเนินการอยู่ในขณะนี้โดยองค์กร NGO (MINSAI) ของญี่ปุ่น ร่วมกับกระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นการขยายผลของขบวนการหนึ่งหมู่บ้าน/หนึ่งผลิตภัณฑ์ซึ่งเริ่มต้นในประเทศญี่ปุ่น โครงการนี้เป็นการพยายามปลูกฝังขบวนการและเจตนารมย์ในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะพัฒนาโครงการนี้แบบค่อยเป็นค่อยไปจนทำให้เกิดขบวนการที่ยั่งยืนไปทั่วประเทศ การดำเนินโครงการจะมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

- (1) กระทรวงมหาดไทยร่วมกับ สนง. อุตสาหกรรมจังหวัด จัดตั้งคณะทำงานเพื่อส่งเสริมขบวนการหนึ่งหมู่บ้าน/หนึ่งผลิตภัณฑ์
- (2) คณะทำงานฯ สร้างความสัมพันธ์แบบการให้ความร่วมมือช่วยเหลือกับ MINSAI และหน่วยงานราชการท้องถิ่นในญี่ปุ่น
- (3) คณะทำงานฯ ชักชวนให้ประชาชนในท้องถิ่นและกลุ่มต่างๆในพื้นที่เป้าหมายให้เข้าร่วมขบวนการหนึ่งหมู่บ้าน/หนึ่งผลิตภัณฑ์
- (4) คณะทำงานฯ ทำการคัดเลือกกลุ่มองค์กร (พื้นที่) กลุ่มแรกเพื่อเริ่มกิจกรรม โดยการสัมภาษณ์และจำแนกองค์กรที่ได้แสดงความสนใจที่จะเข้าร่วมขบวนการ จำนวนองค์กรที่จะเข้าร่วมจะถูกจำกัดให้อยู่ในขนาดที่จะจัดการได้ เพื่อให้ผู้ให้ความช่วยเหลือฝ่ายญี่ปุ่นสามารถจัดรูปแบบการสนับสนุนและความช่วยเหลือให้ตรงกับความต้องการขององค์กรที่เข้าร่วมขบวนการ
- (5) กำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสำหรับแต่ละท้องถิ่น

- (6) หน่วยงานราชการท้องถิ่นที่เข้าร่วมโครงการทั้งฝ่ายไทยและญี่ปุ่นส่งคณะตัวแทนไปดูงานในอีกประเทศหนึ่ง โดยจะศึกษาถึงสภาพท้องถิ่น ความก้าวหน้าของขบวนการหนึ่งหมู่บ้าน/หนึ่งผลิตภัณฑ์ ประเด็นและปัญหาที่สำคัญที่ได้พบในระหว่างการทำงาน
- (7) คณะทำงานฯ เสนอให้รัฐบาลไทยรวมทั้งองค์กรบริหารราชการท้องถิ่นเข้าร่วมในขบวนการโดยผ่านทางองค์กรที่มีความสามารถที่จะให้การสนับสนุนทางด้านการวิจัยและพัฒนา การออกแบบ และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ นอกจากนี้คณะทำงานฯ ต้องให้การสนับสนุนทางด้านการแสดงผลผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมการขายซึ่งจะมีเป้าหมายอยู่ในเขตเมือง และการจัดตั้งร้านค้าเพื่อการทดลองตลาด
- (8) คณะทำงานฯ จะจัดให้มีการประชุมเป็นระยะๆ เพื่อรายงานกิจกรรม และผลของขบวนการหนึ่งหมู่บ้าน/หนึ่งผลิตภัณฑ์
- (9) คณะทำงานฯ สนับสนุนให้มีการจัดตั้งโรงงานเพื่อการเผยแพร่แนวคิดของขบวนการ และให้การศึกษานำและผู้ที่มีบทบาทในการทำให้ขบวนการเกิดได้ง่ายขึ้น (องค์กรเรียนรู้โดยการปฏิบัติ)
- (10) เมื่อถึงขั้นตอนนี้แล้วขบวนการฯ ก็พร้อมที่จะแพร่ขยายไปสู่พื้นที่อื่น

แต่ละองค์กร (ท้องถิ่น) ที่เริ่มขบวนการฯ จะมีความรับผิดชอบในการจัดหาเงินทุนสำหรับทำกิจกรรมด้วยตนเอง รัฐบาลจะมีหน้าที่รับผิดชอบเพียงแต่เฉพาะค่าใช้จ่ายของคณะทำงานฯ แต่องค์กร (ท้องถิ่น) ที่เข้าร่วมขบวนการจะได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การพัฒนาช่องทางจัดจำหน่าย และด้านเงินทุน และคณะทำงานฯ ทำหน้าที่เป็นตัวกลางระหว่างองค์กรที่เข้าร่วมขบวนการฯ กับองค์กรที่ให้การสนับสนุน

บทบาทของคณะทำงานฯ

- ก) เผยแพร่แนวคิดของขบวนการหนึ่งหมู่บ้าน/หนึ่งผลิตภัณฑ์ออกไปให้ทั่วประเทศ
- ข) เป็นผู้ประสานงานในกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับขบวนการ
- ค) ให้คำปรึกษาแนะนำในการวางแผน การดำเนินการ และการจัดการขบวนการฯ
- ง) ให้การสนับสนุนด้านการตลาดและการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่เป็นผลของขบวนการฯ

8. ขอบเขตพื้นที่ปฏิบัติการ

โครงการนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะดำเนินการให้ครอบคลุมทั่วทั้งประเทศ แต่ในระยะแรกจะเริ่มในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวมทั้งในกลุ่มจังหวัดเป้าหมาย

9. ระยะเวลาของโครงการ

ประสบการณ์ในประเทศญี่ปุ่นแสดงว่าโครงการนี้จะต้องใช้เวลาน้อย 10 ปี ก่อนที่ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาโดยชาวบ้านฯ จะเป็นที่ยอมรับของตลาด และมีผลที่เป็นรูปธรรมต่อการพัฒนาภูมิภาค บางพื้นที่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้เริ่มกิจกรรมไปบ้างแล้วและคาดว่าจะเห็นผลในอีกไม่นานนัก ถึงกระนั้นก็ตาม เป็นสิ่งที่สำคัญที่จะต้องเข้าใจว่า ความอดทนและความพยายามอย่างไม่ลดละนั้นเป็นสิ่งจำเป็นต่อการทำให้ขบวนการประเภทนี้บังเกิดผล

10. ผลลัพธ์ของโครงการ

- (1) เป็นการนำสินค้าพิเศษเฉพาะท้องถิ่นที่ใช้ทรัพยากรท้องถิ่นมาทำการค้า
- (2) เป็นการพัฒนารัพยากรมนุษย์ซึ่งมีส่วนช่วยส่งเสริมการพัฒนาท้องถิ่น
- (3) เป็นการทำให้กลุ่มคน องค์กร หรือบริษัท มาร่วมกันทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้ชุมชนท้องถิ่นกลับมามีความเข้มแข็งอีกครั้งหนึ่ง
- (4) มีส่วนช่วยเสริมสร้างเศรษฐกิจท้องถิ่น
- (5) ทำให้คนทำงานสามารถอยู่ในท้องถิ่นของตนโดยไม่ต้องอพยพไปอยู่ที่อื่น

11. แผนการเงิน

โดยพื้นฐานแล้ว โครงการนี้จะดำเนินการภายใต้การนำของประชาชนในท้องถิ่น และรัฐบาลจะให้การสนับสนุนทางด้านขวัญและกำลังใจเป็นส่วนใหญ่ และไม่มี ความจำเป็นต้องใช้จ่ายเงินจำนวนมากเพื่อการส่งเสริม ค่าใช้จ่ายทั้งหมดของโครงการขึ้นอยู่กับขอบเขตและวัตถุประสงค์ของกิจกรรมซึ่งกำหนดขึ้นโดยแต่ละองค์กร (พื้นที่) ที่เป็นผู้นำขบวนการ

รัฐจะจัดสรรงบประมาณให้สำหรับกิจกรรมของคณะทำงานฯ ในขณะที่เจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด จะให้การช่วยเหลือซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานประจำ กระทรวงมหาดไทยจะต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ทำงานเต็มเวลาไว้ในกรมการพัฒนาชุมชน ถึงกระนั้นก็ตาม

การใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพจากการสนับสนุนของ NGOs รัฐบาลญี่ปุ่น และส่วนราชการท้องถิ่น จะช่วยให้ค่าใช้จ่ายของโครงการอยู่ในระดับต่ำสุดได้

12. ประโยชน์

นับเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ที่ขบวนการหนึ่งหมู่บ้าน/หนึ่งผลิตภัณฑ์ได้มีการเริ่มต้นแล้ว ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นอกจากนี้ พื้นที่ในชนบทหลายแห่งได้เกิดโครงการตามพระราชดำริ เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ใช้ทรัพยากร และความชำนาญในท้องถิ่น ขบวนการหนึ่งหมู่บ้าน/หนึ่งผลิตภัณฑ์ มีจุดเน้นอยู่ที่ความพยายามที่เกิดขึ้นเองในหมู่ประชาชนในท้องถิ่น และสามารถจะพัฒนาแบบค่อยเป็นค่อยไปจนกลายเป็นขบวนการที่ไม่เหมือนใครที่คำนึงถึงสภาพและประสบการณ์ของท้องถิ่น

1. ชื่อโครงการ : การจัดตั้งกองทุนเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด
(Provincial Industrial Development Fund : PIDF)

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: สำนักงานจังหวัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) และ
องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.)

3. เหตุผลและความจำเป็น

เนื่องจากชุมชนจังหวัดจะเป็นผู้ที่ได้รับผลประโยชน์มากที่สุดจากการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัด ดังนั้น หากชุมชนจังหวัดต้องการให้เกิดการพัฒนาจังหวัดชุมชนจำเป็นต้องมีความพยายามในการริเริ่มสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมในจังหวัดของตน

ในสังคมไทยโดยเฉพาะในชนบทนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างคนเป็นสิ่งสำคัญ และเพื่อรักษาความสัมพันธ์อันดีในสังคม การอยู่ร่วมกันแบบเกื้อกูลกันจึงเป็นลักษณะที่เห็นกันทั่วไปในชุมชนของจังหวัด จากเหตุผลดังกล่าว การจัดตั้งองค์กรหรือระบบเพื่อให้เกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในชุมชนจังหวัดและสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมจึงเป็นเรื่องสำคัญ

ในปัจจุบันสำนักงานจังหวัดซึ่งเป็นเสมือนตัวแทนชุมชนจังหวัดไม่เคยนำเอามาตรการทางการเงินใดๆ มาใช้เพื่อสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัด มีเพียงการรับเอานโยบายที่กำหนดโดยรัฐบาลมาปฏิบัติ หากสภาพการณ์ยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป คาดว่าจะต้องใช้เวลามากกว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัดจะประสบความสำเร็จ

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าหน่วยปกครองจังหวัดจะตระหนักถึงความจำเป็นของการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัด แต่การขาดเงินทุนเป็นสาเหตุหนึ่งที่หน่วยงานเหล่านี้ไม่เคยให้การสนับสนุนทางการเงินใดๆ แก่การพัฒนาอุตสาหกรรม ภายใต้งบประมาณที่มีอยู่ในปัจจุบัน วิธีการหนึ่งซึ่งสามารถนำมาใช้เพื่อการสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมคือ การจัดตั้งและรักษาแหล่งเงินทุนและใช้แหล่งเงินทุนนั้นเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัด

ในปัจจุบัน รัฐบาลกำลังดำเนินมาตรการเพื่อกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่น และพิจารณาว่าองค์กรปกครองระดับจังหวัดหรือท้องถิ่นควรมีส่วนร่วมในการกำหนดและดำเนิน

นโยบายต่างๆ เพื่อให้เกิดการกระจายอำนาจด้วยตนเองเช่นกัน แนวคิดของโครงการนี้เป็นแนวคิดหนึ่งที่จะแสดงให้เห็นความเคลื่อนไหวที่ชัดเจนของการกระจายอำนาจจากจังหวัด

4. วัตถุประสงค์

เพื่อจัดตั้งกองทุนเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดในแต่ละจังหวัด และเพื่อให้การสนับสนุนทางการเงินแก่โครงการที่คาดว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัด

5. เป้าหมาย

(1) กำหนดแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบของโครงการในชุมชนจังหวัด
หน่วยงานบริหารในท้องถิ่นรวมทั้งจังหวัดควรจะมีการประชุมเพื่อปรึกษาหารือกันเพื่อให้เกิดความคิดเห็นที่ตรงกันในเรื่องเกี่ยวกับแนวความคิดของโครงการ โดยเนื้อหาของการประชุมควรประกอบไปด้วยหัวข้อต่างๆ ดังนี้

- 1) ชุมชนของจังหวัดมีความจำเป็นจะต้องส่งเสริมให้เกิดการจัดระบบสนับสนุนตนเองทางการเงิน เพราะชุมชนจะได้ประโยชน์สูงสุดจากการพัฒนาอุตสาหกรรมในจังหวัด
- 2) จัดเตรียมเงินทุนเพื่อการจัดระบบสนับสนุนทางการเงิน
- 3) กำหนดจำนวนเงินทุนเป้าหมายของกองทุน (เช่น 100-200 ล้านบาท ขึ้นอยู่กับขนาดของภาคการเงินสาธารณะและความสามารถในการขยายวงเงินในอนาคต)
- 4) กำหนดจำนวนเงินกองทุนที่จำเป็นโดยแบ่งจากเงินทุนในงบการเงินท้องถิ่นในแต่ละปีงบประมาณ โดยกำหนดในลักษณะดังต่อไปนี้
  - ก) แบ่งส่วนหนึ่งของเงินอุดหนุนทั่วไปให้กับกองทุนทุกปีงบประมาณ (เช่น ร้อยละ 10 ของเงินอุดหนุนทั่วไป)
  - ข) แบ่งส่วนหนึ่งของเงินสะสมให้กับกองทุนทุกปีงบประมาณ (เช่น ร้อยละ 20 ของเงินสะสมในแต่ละปีงบประมาณ) อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าการเพิ่มจำนวนเงินสะสมเพื่อวัตถุประสงค์นี้ องค์กรปกครองจังหวัดต้องประหยัดงบประมาณรายจ่ายในด้านต่างๆ ซึ่งอาจทำให้ปริมาณและคุณภาพของบริการสาธารณะลดลงบ้าง ชุมชนจังหวัดจึงควรทำความเข้าใจและให้ความร่วมมือในการประหยัดค่าใช้จ่ายดังกล่าวด้วย
  - ค) ปรึกษาหารือเพื่อร่วมกันหาหนทางในการเพิ่มรายได้ให้แก่กองทุนโดยวิธีอื่นที่สามารถเป็นไปได้
- 5) กำหนดให้กองทุนสามารถรับเงินทุนจากภาคเอกชน เช่น สภาอุตสาหกรรม หอการค้า สมาคมธนาคาร รวมถึงธุรกิจชั้นนำในจังหวัดได้เช่นกัน

6) ปรึกษาหารือเกี่ยวกับวิธีการใช้เงินกองทุน เช่น การอุดหนุนการจ่ายคืนดอกเบี้ยเงินกู้ การให้สินเชื่อขนาดเล็ก การรับประกันบางส่วน และการลงทุนโดยตรงในโครงการที่มีศักยภาพ

7) ใช้เงินกองทุนในการจัดตั้งสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดเมื่อเงินกองทุนมีปริมาณมากพอ (เช่น มีเงินทุนสูงถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนเป้าหมาย) และแต่งตั้งบุคคลที่เหมาะสมจากภาคเอกชนเป็นผู้อำนวยการสำนักงาน ทั้งนี้ ก่อนการจัดตั้งสำนักงานกำหนดให้คณะกรรมการที่ตั้งระบุไว้ในหัวข้อ (2) มีสิทธิในการบริหารจัดการกองทุน

8) หัวข้อที่ควรได้รับการพิจารณา ได้แก่

ก) การให้ความสำคัญกับโครงการที่ก่อให้เกิดประโยชน์กับการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัด

ข) การระมัดระวังไม่ให้เกิดการเอนเอียงไปในสาขาใดสาขาหนึ่งโดยเฉพาะ

ค) ตัดปัจจัยทางการเมืองออกจากการคัดเลือกโครงการ

ง) เปิดเผยข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับกองทุนให้ชุมชนจังหวัดทราบ

(2) องค์การ

1) การจัดตั้งสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด (RIDO) (ก่อนที่เงินกองทุนจะสูงเกินครึ่งหนึ่งของจำนวนเป้าหมาย)

นอกจากคณะกรรมการต่างๆที่มีอยู่แล้วในองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในปัจจุบันควรจะมีการใช้ประโยชน์จากคณะกรรมการอื่นๆ ที่มีกิจกรรมใกล้เคียงกับแนวความคิดของโครงการ และคณะกรรมการดังกล่าวควรจะประกอบไปด้วยสมาชิก ซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัด ดังนั้น จำนวนสมาชิกที่มีอยู่ในคณะกรรมการชุดปัจจุบันอาจมีการเพิ่มขึ้นหรือลดลงก็ได้

ก) สมาชิกสามัญของคณะกรรมการ ประกอบด้วย

- ผู้ว่าราชการจังหวัด
- ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาค
- อุตสาหกรรมจังหวัด
- ประธานหอการค้าจังหวัด
- ประธานสภาอุตสาหกรรมจังหวัด
- ประธานสมาคมธนาคารจังหวัด (TBB)
- นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)

- หัวหน้าฝ่ายนโยบายและแผนขององค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ซึ่งคาดว่าโครงการจะไปดำเนินการ
- อื่นๆ (ถ้ามี)

ข) สมาชิกวิสามัญของคณะกรรมการ

- เจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าของอำเภอ/กิ่งอำเภอซึ่งคาดว่าโครงการจะนำไปดำเนินการในพื้นที่
- เจ้าหน้าที่ระดับตำบล (กำนัน) ในพื้นที่ซึ่งคาดว่าโครงการจะไปดำเนินการ
- ผู้แทนจากธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินของรัฐบาล (SFIs)

สมาชิกของคณะกรรมการวิสามัญ (Sub-ordinate committee) ในแต่ละอำเภอ/กิ่งอำเภอ และตำบล ประกอบด้วยบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดซึ่งไม่ได้ระบุไว้ในข้อ ก) และ ข) สมาชิกเหล่านี้จะเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการเมื่อมีโครงการที่มีศักยภาพเข้ามาดำเนินการในพื้นที่

2) กรณีหลังจากการจัดตั้งสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด (RIDO)

สมาชิกของคณะกรรมการจะกลายเป็นสมาชิกของคณะกรรมการอำนวยการของสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด (RIDO) และมีหน้าที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานของสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด ส่วนผู้ที่ได้รับผิดชอบงานทางปฏิบัติการ คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านบัญชีการเงิน และการประเมินโครงการ ซึ่งส่งมาจากหน่วยงานของคณะกรรมการในคณะอำนวยการสำนักงาน และสรรหามาจากหน่วยงานหรือองค์กรอื่นๆ

หน่วยปฏิบัติงานของสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด ควรจะเป็นกลุ่มขนาดเล็กซึ่งได้รับคัดเลือกเป็นพิเศษ และต้องเป็นผู้ที่ดำเนินงานโดยคำนึงถึงประสิทธิภาพทางธุรกิจเป็นหลัก

(3) หน้าที่ของคณะกรรมการ และ/หรือสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด

ภาระหน้าที่ของคณะกรรมการ และ/หรือสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด มีดังนี้

- 1) คัดเลือกโครงการซึ่งผ่านการพิจารณาว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม
- 2) ทำความตกลงว่าชุมชนจังหวัดจะให้การสนับสนุนโครงการอย่างเต็มที่

3) ให้การสนับสนุนตามที่คณะกรรมการได้ทำความตกลงไว้ (เพิ่มเติมหลังจากจัดตั้งสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดแล้ว)

4) กำหนดรูปแบบของความช่วยเหลือทางการเงิน (การจ่ายอุดหนุน การจ่ายคืนดอกเบี้ยเงินกู้ การให้สินเชื่อขนาดเล็ก การรับประกันบางส่วน และการลงทุนโดยตรง) และดำเนินการให้ความช่วยเหลือในทางปฏิบัติ

6. การออกกฎหมายหรือกฎข้อบังคับของจังหวัดโดยผู้ว่าราชการจังหวัด

ในปัจจุบันผู้ว่าราชการจังหวัดไม่มีอำนาจในการออกกฎหมาย หรือกฎข้อบังคับของจังหวัดแม้จะมีมติเป็นเอกฉันท์จากชุมชนจังหวัดก็ตาม ดังนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดจำเป็นต้องเสนอต่อรัฐบาล เพื่อให้ออกระเบียบบริหารซึ่งให้อำนาจแก่ผู้ว่าฯ ในการออกกฎหมายหรือกฎระเบียบ ข้อบังคับของจังหวัดเป็นกรณีพิเศษเพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น

ข้อสังเกต ยังมีหนทางอื่นที่ทำให้ผู้ว่าฯสามารถออกกฎหมาย หรือระเบียบข้อบังคับเพื่อปกครองจังหวัดได้ แต่จากการแนะนำของเจ้าหน้าที่ระดับสูงในกระทรวงมหาดไทย วิธีการที่กล่าวไว้ข้างบนเป็นวิธีการที่สะดวกและรวดเร็วที่สุดที่สามารถทำให้ผู้ว่าฯมีอำนาจในการออกกฎหมายหรือกฎข้อบังคับดังกล่าวได้

7. ขอบเขตงานของสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด

ขอบเขตงานที่จะดำเนินการโดยสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด เพื่อเป็นประโยชน์ในการอ้างอิง ดังนี้

(1) การอุดหนุนการจ่ายคืนดอกเบี้ยเงินกู้

ในระบบการเงินปัจจุบัน ไม่มีสถาบันการเงินใดที่ให้เงินกู้ด้วยอัตราดอกเบี้ยต่ำและระยะเวลาใช้คืนยาวกว่าปกติเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม เจ้าของหรือผู้ประกอบการโครงการซึ่งต้องกู้ยืมเงินทุนจากสถาบันการเงินต้องรับภาระหนักในการจ่ายคืนดอกเบี้ยเงินกู้ ในกรณีนี้ โครงการอาจประสบปัญหาทางการเงินจนไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้แม้ว่าจะเป็นโครงการที่ดีและมีความเป็นไปได้สูงก็ตาม ดังนั้น ระบบนี้จึงเป็นระบบที่สำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด รับภาระการจ่ายคืนดอกเบี้ยเงินกู้บางส่วน (เช่น 1 ใน 3) เพื่อแบ่งเบาภาระการจ่ายคืนดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงของผู้กู้ยืมต้องรับภาระอยู่

(2) การรับประกันบางส่วน

เมื่อสถาบันการเงินให้เงินกู้แก่ธุรกิจขนาดเล็กในชนบทจะมีความเสี่ยงในการให้สินเชื่อสูงมาก และธุรกิจขนาดเล็กส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถหาหลักทรัพย์มาค้ำประกันเงินกู้ได้ ดังนั้นเพื่อแบ่งเบาภาระความเสี่ยงของสถาบันการเงินในการปล่อยสินเชื่อให้แก่ธุรกิจขนาดเล็กเหล่านี้ ระบบการรับประกันบางส่วนของสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด จะทำการรับประกันความเสี่ยงบางส่วนให้กับสถาบันการเงินในกรณีที่ให้สินเชื่อกับโครงการเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัด

(3) การให้สินเชื่อขนาดเล็ก

การให้สินเชื่อขนาดย่อมเป็นหน้าที่ที่สำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด จะให้เงินกู้ในวงเงินไม่สูงนัก (เช่น 5 แสนบาท) ในอัตราดอกเบี้ยต่ำและการใช้คืนเงินกู้ระยะยาวแก่โครงการที่ดีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) หรือผู้ประกอบการที่เป็นผู้สร้างคุณประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัดที่ประสบปัญหาความต้องการเงินทุนสูงขึ้นในการประกอบธุรกิจ

(4) การลงทุนโดยตรง

เมื่อสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด กลายเป็นองค์กรที่มีประสบการณ์ด้านการสนับสนุนทางการเงินแก่การพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัดและมีความแข็งแกร่งทางการเงินก็จะสามารถสนับสนุนโครงการที่ดีและความเป็นไปได้โดยการการลงทุนโดยตรงในโครงการดังกล่าว (จำนวนเงินในการลงทุนนั้นขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด) และจากการลงทุนโดยตรงในโครงการทำให้สำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัด สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการโครงการซึ่งหมายถึงการมีส่วนร่วมโดยตรงในการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัดด้วยเช่นกัน

1. ชื่อโครงการ: โครงการศูนย์วิจัยประยุกต์และพัฒนาธุรกิจแปรรูปอาหารและผลผลิตทางการเกษตร (Food/Agro-processing Applied Research and Business Development Center: ARBDC)

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: สถาบันการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (KAPI) กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ศูนย์ทดลองและวิจัยเทคโนโลยีชีวภาพต่างประเทศ (ส่งเสริมกลุ่มวิจัยและพัฒนาธุรกิจระหว่างสถาบันการศึกษาและภาคเอกชน และเชิญผู้ฝึกงาน ผู้วิจัย และเจ้าหน้าที่ฝ่ายขายมาจากภาคเอกชน)

3. หลักการและเหตุผล

เนื่องจากพื้นที่ในกลุ่มจังหวัดเป้าหมายมีแหล่งทรัพยากรทางการเกษตรอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ เทคโนโลยีประยุกต์สำหรับการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรเหล่านี้รวมทั้งเครื่องมือทางธุรกิจที่เกี่ยวข้องยังไม่มีการพัฒนามากนัก ดังนั้น จึงต้องมีการจัดตั้งศูนย์วิจัยประยุกต์และพัฒนาธุรกิจแปรรูปอาหารและผลผลิตทางการเกษตรเพื่อยกระดับเทคโนโลยีการแปรรูป พัฒนามลิตภัณฑ์ใหม่ๆและเพื่อนำเอาเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์ใหม่ๆมาใช้ในธุรกิจ เนื่องจากการแปรรูปสินค้าแปรรูปหลายชนิดในกลุ่มจังหวัดเป้าหมายยังคงอยู่ในระดับต่ำจึงจำเป็นต้องพัฒนาให้สินค้ามีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะยังไม่ปรากฏว่ามีการวิจัยและพัฒนาและการพัฒนาเครื่องมือทางธุรกิจในกลุ่มจังหวัดเป้าหมาย จึงเป็นการยากที่โรงงานแปรรูปจะพบกับสถาบันที่สามารถให้คำปรึกษาในการพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือเทคโนโลยีใหม่ๆรวมทั้งการพัฒนาธุรกิจของตนได้ ดังนั้น เพื่อเป็นการสนับสนุนและเร่งให้เกิดการพัฒนาสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มสูงและการใช้เครื่องมือทางธุรกิจ การจัดตั้งศูนย์ฯจึงนับเป็นความจำเป็นเร่งด่วนประการหนึ่ง

4. วัตถุประสงค์

- (1) เพื่อปรับปรุงเทคโนโลยีการแปรรูปอาหาร/ผลผลิตทางการเกษตรที่มีอยู่ในปัจจุบัน
- (2) เพื่อพัฒนาสินค้าประเภทผลิตภัณฑ์แปรรูปอาหาร/ผลผลิตทางการเกษตร
- (3) เพื่อนำเอาเทคโนโลยีประยุกต์และผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการพัฒนาแล้วเข้ามาสู่ธุรกิจ

ถ้าหากโครงการนี้ประสบความสำเร็จ งานด้านการพัฒนาธุรกิจและการวิจัยของ ARDBS จะดึงดูดความสนใจของอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร/ผลผลิตทางการเกษตรที่อยู่ภายนอกจังหวัดเป้าหมายได้ด้วยเช่นกัน

5. กลุ่มเป้าหมายของโครงการ

ภาคเอกชน

กลุ่มโรงสีข้าว อุตสาหกรรมที่ใช้ข้าวเป็นวัตถุดิบ การแปรรูปมันสำปะหลัง น้ำตาล ผักและผลไม้ และอุตสาหกรรมอาหาร

ภาครัฐ

สถาบันการศึกษา กลุ่มนักวิจัยในมหาวิทยาลัย ศูนย์วิจัยและทดลองของรัฐบาล

นักวิจัยชาวต่างชาติ

ผู้ฝึกงานและนักวิจัยและพนักงานขายซึ่งเชิญมาจากภาคเอกชน

กลุ่มวิจัยและพัฒนาธุรกิจร่วมระหว่างสถาบันการศึกษากับภาคเอกชน

6 กิจกรรม

6.1 โครงสร้างและหน้าที่

ARBDC จะประกอบด้วย 2 หน่วย ได้แก่ "หน่วยวิจัยประยุกต์" และ "หน่วยพัฒนาธุรกิจ" หน่วยวิจัยประยุกต์จะประกอบด้วย 5 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 การวิจัยประยุกต์สำหรับผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง

ส่วนที่ 2 การวิจัยประยุกต์สำหรับผลพลอยได้ (Byproduct) จากการผลิต เช่น แกลบ รำ ข้าว ชานอ้อย และกาก เป็นต้น

ส่วนที่ 3 การพัฒนาผลิตภัณฑ์ผักและผลไม้แปรรูปใหม่ๆ

ส่วนที่ 4 การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ใช้ข้าวเป็นวัตถุดิบ

ส่วนที่ 5 การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่สามารถลดการเน่าเสียได้ เช่น เส้นใยข้าวโพดและ Polyethtel

หน่วยวิจัยประยุกต์จะทำการวิจัยใน 5 สาขาดังกล่าวข้างต้น ผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีที่ได้รับการพัฒนาขึ้นมาจะถูกถ่ายทอดให้กับโรงงานแปรรูปในท้องถิ่นผ่านหน่วยพัฒนาธุรกิจโดยร่วมกับกิจกรรมการขายและการตลาด ซึ่งทั้งสองหน่วยจะเชิญนักวิจัยและตัวแทนฝ่ายขายจากภาคเอกชนมาร่วมงานด้วย และเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาโดยหน่วยงานนี้จะเกิดประโยชน์สูงสุดเมื่อมีการขายผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ในตลาดจริง

หลักเกณฑ์ทั่วไปของการดำเนินการใน 5 สาขาดังกล่าวข้างต้น คือ

- (1) ไม่ใช่การวิจัยแบบสำเร็จรูปแต่เป็นการวิจัยเฉพาะทางซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีใหม่ๆโดยคำนึงถึงวัตถุดิบที่มีอยู่ในพื้นที่
- (2) นำเอาเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการพัฒนามาใช้ในการทำธุรกิจจริง
- (3) อุดหนุนค่าใช้จ่ายในการทำการวิจัยและพัฒนาให้กับโรงงานแปรรูปที่มีความพยายามในการพัฒนาเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์ใหม่ๆด้วยตนเอง
- (4) มีการทำงานทั้งทางด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการขาย/การตลาดสำหรับเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์ใหม่

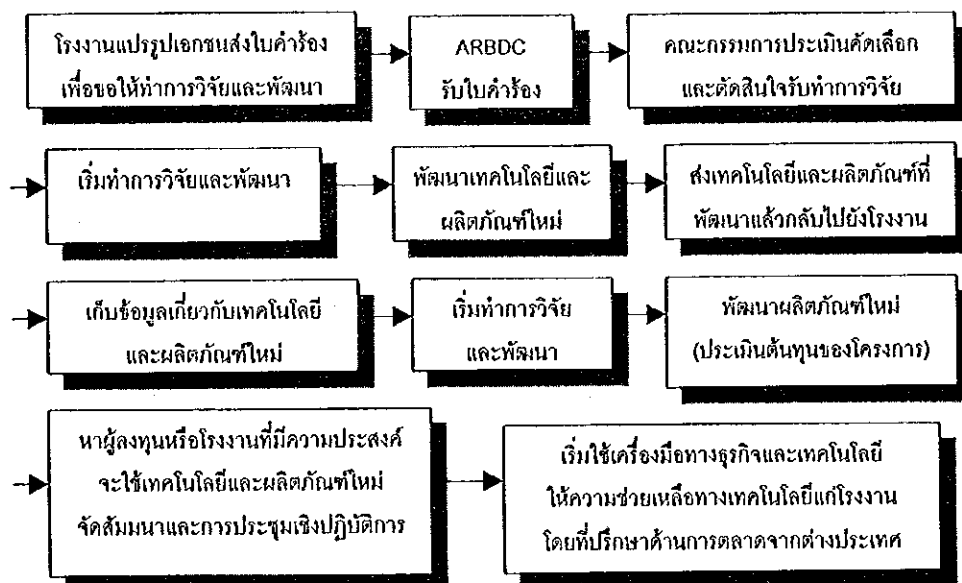
ศูนย์แห่งนี้ยังรับคำขอให้ทำการพัฒนาผลิตภัณฑ์และทำวิจัยเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์จากโรงงานแปรรูปในกรณีที่โรงงานต้องการอีกด้วย

งานของศูนย์ควรจะเกี่ยวข้องกับ KAPI อย่างใกล้ชิดเนื่องจากศูนย์จะต้องมีบทบาทในการรวบรวมและจัดระเบียบความรู้ทางด้านการใช้เครื่องมือทางธุรกิจจากภาคเอกชน และความรู้ด้านการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์จากนักวิชาการและนักวิจัยที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติเข้าไว้ด้วยกันเพื่อให้เกิดการพัฒนาขึ้นในอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารและผลผลิตทางการเกษตรโดยรวม

6.2 กระบวนการการวิจัยและพัฒนาและเครื่องมือทางธุรกิจ

6.2.1 วิธีปฏิบัติในการแสดงความจำนงขอให้ทำการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์โดยโรงงานแปรรูป

กระบวนการแสดงความจำนงขอให้ศูนย์เป็นผู้ทำการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์โดยโรงงานแปรรูปเป็นไปดังแผนภาพข้างล่างนี้

6.3 รายละเอียดเกี่ยวกับตารางกิจกรรมของแต่ละหน่วย

กระบวนการ	1. หน่วยพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ใช้มันสำปะหลังเป็นวัตถุดิบ	R&D			พันธกิจ			
		ไทย		ต่าง ชาติ	ไทย		รวม	
		เอกชน	รัฐบาล		เอกชน	รัฐบาล		
1	เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน					1	1	
2	วิจัยและพัฒนา(พื้ลคโตส กลูโคส กรดกลูตามีน ไรเดียมฯฯ)	2	2	2			6	
3	ประเมินต้นทุนการใช้เครื่องมือทางธุรกิจ				1	1	2	
4	ค้นหาโรงงานหรือนักลงทุนที่ต้องการใช้เทคโนโลยีหรือผลิตภัณฑ์ใหม่					1	1	
5	แนะนำเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์ใหม่โดยการจัดสัมมนาหรือประชุมเชิงปฏิบัติการ					1	1	
6	ให้ความช่วยเหลือด้านเครื่องมือทางธุรกิจและเทคโนโลยีแก่โรงงาน				2	1	2	5

	2. หน่วยพัฒนาผลพลอยได้จากการผลิต							
		เอกชน	รัฐบาล		เอกชน	รัฐบาล		
1	เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในปัจจุบันเพื่อนำเอาสินค้าที่มีความเป็นไปได้มาพัฒนา					1	1	
2	วิจัยและพัฒนา(แกลบ รำข้าวและชานอ้อย) นำแกลบมาใช้เป็นแหล่งเชื้อเพลิง นำรำข้าวมาทำน้ำมันรำข้าว ผลิตภัณฑ์แป้งเปียกรำข้าว และนำมาหมัก นำเส้นใยจากชานอ้อยมาทำแผ่นไม้อัด	1	1	1			3	
	นำรำข้าวมาทำน้ำมันรำข้าว ผลิตภัณฑ์แป้งเปียกรำข้าว และนำมาหมัก	1	1	1			3	
	นำเส้นใยจากชานอ้อยมาทำแผ่นไม้อัด	1	1	1			3	
3	ศึกษาการประยุกต์ใช้ในต่างประเทศ (เนื่องจากการวิจัยการนำผลพลอยได้จากการผลิตมาใช้ประโยชน์ต้องอาศัยเครื่องมือจำนวนมากในการทำวิจัยจึงจำเป็นต้องขอความร่วมมือจากสถาบันวิจัยอื่นๆ)							
4	ประเมินต้นทุนการใช้เครื่องมือทางธุรกิจ				1	1	2	
5	ค้นหาโรงงานหรือนักลงทุนที่ต้องการใช้เทคโนโลยีหรือผลิตภัณฑ์ใหม่					1	1	
6	แนะนำเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์ใหม่โดยการจัดสัมมนาหรือประชุมเชิงปฏิบัติการ					1	1	
7	ให้ความช่วยเหลือด้านเครื่องมือทางธุรกิจและเทคโนโลยีแก่โรงงาน				2	1	2	5

3. หน่วยวิจัยการแปรรูปผักและผลไม้								
1	เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน (ผัก/ผลไม้ตากแห้ง ทำเป็นผง บรรจุกระป๋อง ฯลฯ)					1	1	
2	วิจัยและพัฒนา(เนื่องจากอุตสาหกรรมแปรรูปของไทยมีเทคโนโลยีการผลิตที่ก้าวหน้ามาก การทำวิจัยและพัฒนาจึงควรขอความร่วมมือจากบริษัทแปรรูปในภาคเอกชน)	2	2	1			5	
3	ประเมินต้นทุนการใช้เครื่องมือทางธุรกิจ				1	1	2	
4	ค้นหาโรงงานหรือนักลงทุนที่ต้องการใช้เทคโนโลยีหรือผลิตภัณฑ์ใหม่					1	1	
5	แนะนำเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์ใหม่โดยการจัดสัมมนาหรือประชุมเชิงปฏิบัติการ					1	1	
6	ให้ความช่วยเหลือด้านเครื่องมือทางธุรกิจและเทคโนโลยีแก่โรงงาน				2	1	2	5

4. หน่วยพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ใช้ข้าวเป็นวัตถุดิบ								
1	เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน (ข้าวเกรียบ ขนมขบเคี้ยว และเส้นก๋วยเตี๋ยว ฯลฯ)					1	1	
2	วิจัยและพัฒนา	2	2	1			5	
3	ประเมินต้นทุนการใช้เครื่องมือทางธุรกิจ				1	1	2	
4	ค้นหาโรงงานหรือนักลงทุนที่ต้องการใช้เทคโนโลยีหรือผลิตภัณฑ์ใหม่					1	1	
5	แนะนำเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์ใหม่โดยการจัดสัมมนาหรือประชุมเชิงปฏิบัติการ					1	1	
6	ให้ความช่วยเหลือด้านเครื่องมือทางธุรกิจและเทคโนโลยีแก่โรงงาน				2	1	2	5

5. หน่วยพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่สามารถลดการนำเข้าเสีย								
1	เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน (เส้นใยข้าวโพด ผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการตัดต่อยีน ฯลฯ)					2	2	
2	วิจัยและพัฒนา(เนื่องจากการวิจัยในหน่วยนี้ต้องใช้เทคโนโลยีขั้นสูงจึงจำเป็นต้องเชิญนักวิจัยชั้นยอดจากต่างประเทศมาร่วมงาน และประเทศไทยควรจะได้เรียนรู้วิธีการวิจัยไปด้วย)		2	2			4	
3	ประเมินต้นทุนการใช้เครื่องมือทางธุรกิจ					1	1	
4	ค้นหาโรงงานหรือนักลงทุนที่ต้องการใช้เทคโนโลยีหรือผลิตภัณฑ์ใหม่					1	1	
5	แนะนำเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์ใหม่โดยการจัดสัมมนาหรือประชุมเชิงปฏิบัติการ					1	1	
6	ให้ความช่วยเหลือด้านเครื่องมือทางธุรกิจและเทคโนโลยีแก่โรงงาน					1	1	2

7. พื้นที่โครงการ

จังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ และชัยภูมิ

8. กำหนดการดำเนินโครงการ

	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553
การวางแผนรายละเอียดโครงการ	→									
การก่อสร้างอาคาร		↔								
การจัดซื้ออุปกรณ์เครื่องใช้		↔								
การรวบรวมงานวิจัย		↔								
การจัดเก็บข้อมูล			←		→					
การวิจัยและพัฒนา			←							→
การประเมินต้นทุน				↔		↔		↔		↔
การค้นหานักลงทุน/โรงงาน					↔		↔		↔	
การใช้เครื่องมือทางธุรกิจ					←					→

9. แผนการเงิน

(1) การก่อสร้างอาคาร \$ 5 ล้านบาท

(2) การจัดซื้ออุปกรณ์และเครื่องจักร \$ 12 ล้านบาท

การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ใช้มันสำปะหลังเป็นวัตถุดิบ	\$ 2 ล้านบาท
การพัฒนาผลพลอยได้จากการผลิต	\$ 3 ล้านบาท
การวิจัยการแปรรูปผักและผลไม้	\$ 2 ล้านบาท
การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ใช้ข้าวเป็นวัตถุดิบ	\$ 2 ล้านบาท
การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่สามารถลดการนำเข้าเสีย	\$ 3 ล้านบาท

(3) เงินทุนดำเนินการสำหรับนักวิจัย 76 คน \$ 11 ล้านบาท

รายละเอียดเกี่ยวกับเงินทุนดำเนินการอยู่ในหน้าถัดไป

(4) ค่าใช้จ่ายอื่นๆ (เงินสำรองจ่ายกรณีพิเศษ) \$ 3 ล้านบาท

รวม \$ 31 ล้านบาท

1. ชื่อโครงการ :	การจัดโปรแกรมสัมมนาเพื่อผู้บริหารระดับสูง
------------------	---

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: สภาอุตสาหกรรม (FTI) หอการค้าจังหวัด (CC) ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม (IPC) และ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (DIP) โดยความร่วมมือของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี (SUT) และสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ISMED)

3. เหตุผลและความจำเป็น

ในจังหวัดนครราชสีมา การไหลเข้าของการลงทุนย้ายฐานการผลิต (โรงงาน) จากเขตกรุงเทพมหานครและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ทางธุรกิจระหว่างโรงงานที่ย้ายเข้าไปลงทุนในเขตจังหวัดนครราชสีมาและโรงงานท้องถิ่น (หรือโรงงานดั้งเดิม) เช่น การทำสัญญาขายชิ้นส่วนจากโรงงานในท้องถิ่นให้กับโรงงานของบริษัทต่างชาติในเขตอุตสาหกรรมสุรนารียังมีอยู่น้อยมาก เหตุผลที่ทำให้ความสัมพันธ์ทางธุรกิจไม่พัฒนาเท่าที่ควร ได้แก่ ความยุ่งยากในการรับประกันคุณภาพของชิ้นส่วนที่ผลิตโดยบริษัทท้องถิ่น ช่องว่างของทัศนคติในการทำธุรกิจโดยเฉพาะในแง่ของการส่งมอบสินค้า คุณภาพและต้นทุนการผลิตระหว่างบริษัทต่างชาติและโรงงานในท้องถิ่น เป็นต้น เพื่อพัฒนาและ/หรือเพิ่มความสัมพันธ์ทางธุรกิจระหว่างโรงงานท้องถิ่นและบริษัทต่างชาติ โรงงานในท้องถิ่นต้องปรับวิธีการทำธุรกิจให้มีความเป็นสากลมากขึ้น โดรนขั้นแรกของการปรับตัวของโรงงานท้องถิ่นไปสู่การทำธุรกิจแบบสากลคือต้องเปิดตัวเองให้กับความเป็นสากลและเรียนรู้วิธีการทำธุรกิจรูปแบบดังกล่าว

ส่วนในจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์และชัยภูมิมีกิจกรรมการพัฒนาธุรกิจใหม่ๆ และการลงทุนโดยตรงจำนวนน้อยมาก ข้อเสนอให้เพิ่มกิจกรรมส่งเสริมการลงทุนโดยมีเป้าหมายมุ่งไปที่ผู้ลงทุนจากภายนอกนั้นถูกเสนอไว้ในโครงการอื่น มาตรการในการช่วยเหลือผู้ผลิตดั้งเดิมที่มีจิตวิญญาณของความเป็นผู้ประกอบการธุรกิจยังคงเป็นที่ต้องการอย่างมากในจังหวัด ปัจจัยสำคัญของการที่จะเป็นผู้ประกอบการนอกจากความรู้ด้านการบริหารและเทคนิคคือกรรมมีความคิดที่จะเริ่มทำธุรกิจใหม่ วิสัยทัศน์และความคิดเชิงกลยุทธ์ ในขณะที่ความรู้ด้านการบริหารและเทคนิคสามารถเรียนรู้ได้ในโรงเรียน และพฤติกรรมจริงในการบริหารไม่สามารถเรียนรู้ได้จากห้องเรียน โดยเหตุผลดังกล่าว โอกาสในการเรียนรู้กรณีของการทำธุรกิจในชีวิตจริงเป็นสิ่งจำเป็นซึ่งจะขาดเสียมิได้ โอกาสดังกล่าวจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อผู้บริหารของโรงงานท้องถิ่นในฐานะสิ่งกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาวิสัยทัศน์ของตน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น โปรแกรมสัมมนาสำหรับผู้บริหารเพื่อการเรียนรู้กรณีศึกษาของธุรกิจในชีวิตจริงเป็นสิ่งจำเป็นในจังหวัดนครราชสีมา และอีก 3 จังหวัดในกลุ่มด้วยเช่นกัน

4. วัตถุประสงค์

- (1) เพื่อแนะนำให้ผู้บริหารในท้องถิ่นได้รู้จักวิธีการทำธุรกิจแบบสากล
- (2) เพื่อให้ผู้บริหารได้เปิดวิสัยทัศน์สู่ตลาดภายนอกรวมทั้งตลาดในบริเวณกรุงเทพมหานครและตลาดต่างประเทศ
- (3) เพื่อให้ผู้บริหารได้ตระหนักว่าโรงงานในท้องถิ่นก็อยู่ในตลาดแข่งขันซึ่งมีคู่แข่งที่กำลังพยายามปรับปรุงการทำงานของตนอยู่ตลอดเวลาเพื่อสนองความต้องการของลูกค้า
- (4) เพื่อช่วยเหลือผู้บริหารธุรกิจท้องถิ่นพัฒนาวิสัยทัศน์ในการดำเนินธุรกิจ

5. กลุ่มเป้าหมายของโครงการ

กลุ่มผู้บริหารองค์กรท้องถิ่นและผู้ประกอบการในจังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ และชัยภูมิ

6. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

สิ่งที่ผู้เข้าร่วมสัมมนาจะได้รับ ได้แก่

- (1) ได้เรียนรู้วิธีการดำเนินธุรกิจแบบสากล จิตวิทยาทางธุรกิจที่หลากหลาย ตัวอย่างของการตัดสินใจและกิจกรรมทางธุรกิจที่ประสบความสำเร็จและล้มเหลวจากกรณีศึกษาของการทำธุรกิจในความเป็นจริง
- (2) ได้ตระหนักถึงความสำคัญของความพยายามอย่างต่อเนื่องเพื่อความพอใจของลูกค้า
- (3) ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการฝึกอบรมพนักงาน
- (4) พัฒนาช่องทางการทำธุรกิจและเครือข่ายธุรกิจเฉพาะตัว
- (5) พัฒนาวิสัยทัศน์และแนวความคิดทางธุรกิจของตนเอง

การสัมมนาจะส่งผลทำให้การจัดการของบริษัทในท้องถิ่นพัฒนาขึ้น เกิดกิจกรรมการพัฒนาธุรกิจใหม่เพิ่มขึ้น และเกิดการพัฒนาความสัมพันธ์ทางธุรกิจระหว่างบริษัทในท้องถิ่นกับบริษัทต่างชาติ

7. กิจกรรม

7.1 การบริหาร

- (1) กำหนดหน้าที่ให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารดำเนินการสัมมนา
- (2) จัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาโปรแกรมโดยมีผู้แทนจากสภาอุตสาหกรรม (FTI) หอการค้าจังหวัด (CC) กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (DIP) โดยศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม (IPC) สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ISMED) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี (SUT) สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (EEI) และสถาบันยานยนต์ (AI) ร่วมด้วย
- (3) ประชาสัมพันธ์โปรแกรมการสัมมนาให้ประชาชนทั่วไปทราบและเชิญผู้เข้าร่วมสัมมนา
- (4) จัดทำแผนการสัมมนาทั้งปีซึ่งรวมการสัมมนาครั้งวัน การจัดทำทัศนศึกษาภายในประเทศและต่างประเทศ
- (5) ดำเนินการตามโปรแกรม

7.2 การเตรียมวิทยากร

หัวข้อของการฝึกอบรม/สัมมนา รวมกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นจริงหลายประเภท เช่น

- จิตวิทยารธุรกิจ และการจัดการ
- กลยุทธ์และกิจกรรมทางการตลาด
- การจัดการผลิต และการยกระดับการผลิตซึ่งรวมถึงประเด็นด้านคุณภาพด้วย
- มาตรการด้านบัญชีและภาษี
- มาตรการและการดำเนินการด้านการเงิน
- การจัดซื้อซึ่งรวมถึงการหาแหล่งวัตถุดิบ
- การจัดการและการฝึกอบรมบุคลากร
- กฎการทำธุรกิจระหว่างประเทศรวมทั้งระบบมาตรฐานการจัดการ (ISO)
- การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและอื่นๆ

มีการวางแผนจัดการสัมมนาอย่างน้อย 9 ครั้งใน 1 ปี ในทุกๆ เดือนยกเว้นเดือนที่มีการทัศนศึกษาออกสถานที่ หลังจากการสัมมนาจะต้องมีการปรึกษาแนะนำระหว่างผู้เข้าร่วมสัมมนา โดยการนำของวิทยากร

- (1) จัดทำรายชื่อวิทยากรที่คาดหวังพร้อมกับหัวข้อของกรณีศึกษาที่จะนำเสนอในการสัมมนาโดยสอบถามจากผู้นำสุดยอดทางธุรกิจของไทยและผู้นำทางธุรกิจในท้องถิ่นและในต่างประเทศ
- (2) เลือกหรือจัดระดับความสำคัญของวิทยากรที่เหมาะสมจากรายชื่อเพื่อทำการเจรจาต่อรอง
- (3) ติดต่อและเจรจาต่อรองกับวิทยากรที่ได้รับคัดเลือก
- (4) กำหนดวันเวลาและเงื่อนไขในการสอนแต่ละครั้ง
- (5) ออกจดหมายเชิญอย่างเป็นทางการให้แก่วิทยากร

7.3 การเตรียมการเพื่อจัดทัศนศึกษาภายในประเทศ

เป้าหมายของการจัดทัศนศึกษาภายในประเทศก็เพื่อให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้มีโอกาสเห็นการดำเนินธุรกิจที่แท้จริงของบริษัทชั้นนำในประเทศไทย โดยการทัศนศึกษาในประเทศจะจัดขึ้น 2 ครั้งต่อปี หลังจากการไปทัศนศึกษาผู้เข้าร่วมกิจกรรมจะต้องจัดเตรียมรายงานการศึกษาทุกครั้ง ขั้นตอนการเตรียมการมีดังนี้

- (1) คัดเลือกหัวข้อของการทัศนศึกษาในแต่ละครั้งให้สัมพันธ์กับหัวข้อการสัมมนาที่มีการสอนก่อนการเดินทางไปทัศนศึกษา
- (2) ติดต่อบริษัทและสถาบันที่เหมาะสมเพื่อการเข้าเยี่ยมชม
- (3) กำหนดวันเวลาและเงื่อนไขของการเข้าเยี่ยมชมเพื่อการศึกษา

7.4 การเตรียมการเพื่อจัดทัศนศึกษาในต่างประเทศ

เป้าหมายของการจัดทัศนศึกษาในต่างประเทศก็เพื่อให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้รู้จัก และเกิดความเข้าใจตลาดต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งตลาดในแถบประเทศอาเซียน ตลาดที่เน้นควรจะเป็นตลาดในกลุ่มอินโดจีน ผู้เข้าร่วมเดินทางทุกท่านควรจะมีการประชุมเพื่อทำการศึกษาเบื้องต้นก่อนก่อนการเดินทางในแต่ละครั้ง และหลังจากการไปทัศนศึกษาผู้เข้าร่วมกิจกรรมจะต้องจัดเตรียมรายงานการศึกษาทุกครั้ง ขั้นตอนการเตรียมการมีดังนี้

- (1) คัดเลือกหัวข้อของการทัศนศึกษาในแต่ละครั้งให้สัมพันธ์กับหัวข้อการสัมมนาที่มีการสอนก่อนการเดินทางไปทัศนศึกษา
- (2) คัดเลือกประเทศที่จะไปเยี่ยมชมตามหัวข้อที่กำหนดไว้
- (3) ติดต่อบริษัทและสถาบันที่เหมาะสมเพื่อการเข้าเยี่ยมชม
- (4) จัดทัศนศึกษา

7.5 ผู้เชี่ยวชาญที่ต้องการ

- (1) ต้องการผู้เชี่ยวชาญต่างชาติหรือในประเทศในหลักสูตรการศึกษาทางธุรกิจ
- (2) ในการพัฒนาโปรแกรมคณะกรรมการพัฒนาโปรแกรมจะปรึกษาหารือกับผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้
- (3) ผู้เชี่ยวชาญจะถ่ายทอดความรู้ความชำนาญในการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาทางธุรกิจให้กับคณะกรรมการ

7.6 ค่าใช้จ่ายของโปรแกรม

รัฐบาลและผู้เข้าอบรมควรแบ่งค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการจัดสัมมนาขึ้นโดยรับเงินช่วยเหลือบางส่วนจากสภาอุตสาหกรรมและหอการค้า

8. พื้นที่ดำเนินการ

จังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ และชัยภูมิ

9. ระยะเวลาของโครงการ

ระยะเวลา 5 ปี โดยประมาณ ระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ.2543 ถึง เดือน กันยายน พ.ศ. 2548 (ดูกำหนดการประจำปีในตาราง P1)

ตาราง P1 กำหนดการโปรแกรมการสัมมนาประจำปี

เดือน	เดือนที่ 1 ต.ค.	เดือนที่ 2 พ.ย.	เดือนที่ 3 ธ.ค.	เดือนที่ 4 ม.ค.	เดือนที่ 5 ก.พ.	เดือนที่ 6 มี.ค.
โปรแกรม	สัมมนา 1	สัมมนา 2	สัมมนา 3	ทศ.ในประเทศ1	สัมมนา 4	สัมมนา 5
กำหนดการ	ครึ่งวัน	ครึ่งวัน	ครึ่งวัน	2 วัน	ครึ่งวัน	ครึ่งวัน
สถานที่	จ.บุรีรัมย์	จ.สุรินทร์	จ.ชัยภูมิ	เขตกรุงเทพฯ	จ.นครราชสีมา	จ.บุรีรัมย์

(รายงานการไปทัศนศึกษา)

เดือน	เดือนที่ 7 เม.ย.	เดือนที่ 8 พ.ค.	เดือนที่ 9 มิ.ย.	เดือนที่ 10 ก.ค.	เดือนที่ 11 ส.ค.	เดือนที่ 12 ก.ย.
โปรแกรม	สัมมนา 6	ทศ.ในประเทศ2	สัมมนา 7	ทศ.ต่างประเทศ	สัมมนา 8	สัมมนา 9
กำหนดการ	ครึ่งวัน	2 วัน	ครึ่งวัน	5 วัน	ครึ่งวัน	ครึ่งวัน
สถานที่	จ.สุรินทร์	เขตกรุงเทพฯ	จ.ชัยภูมิ		จ.นครราชสีมา	จ.บุรีรัมย์

(รายงานการไปทัศนศึกษา) (รายงานการไปทัศนศึกษาต่างประเทศ)

ทศ. : ทัศนศึกษา

10. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

- (1) ผู้เข้าร่วมสัมมนา
จำนวน 50 คนต่อการสัมมนา 1 ครั้ง (* สัมมนา 9 ครั้งต่อปี รวมผู้เข้าร่วมสัมมนา 450 คนต่อปี)
- (2) ผู้เข้าร่วมกิจกรรมทัศนศึกษาภายในประเทศ
จำนวน 20 คนต่อ 1 ครั้ง (* จัด 2 ครั้งต่อปี รวมผู้เข้าร่วมกิจกรรม 40 คนต่อปี)
- (3) ผู้เข้าร่วมกิจกรรมทัศนศึกษาต่างประเทศ
จำนวน 20 คนต่อ 1 ครั้ง (* จัด 1 ครั้งต่อปี รวมผู้เข้าร่วมกิจกรรม 20 คนต่อปี)
- (4) ผู้เชี่ยวชาญในหลักสูตรการศึกษาทางธุรกิจจะรวมอยู่ในคณะกรรมการพัฒนาโปรแกรม

11. งบประมาณดำเนินการ (ดูตาราง P2 ประกอบ)

ปีที่ 1	1.7 ล้านบาท
ปีที่ 2	1.7 ล้านบาท
ปีที่ 3	1.7 ล้านบาท
ปีที่ 4	1.7 ล้านบาท
ปีที่ 5	1.7 ล้านบาท
รวม	8.5 ล้านบาท

ตาราง P2 การประเมินค่าใช้จ่ายโครงการ

ฐานการคำนวณ

	จำนวนคน	จำนวนครั้ง/เดือน	ค่าใช้จ่ายต่อหน่วย
ค่าใช้จ่ายคณะกรรมการ	8	4 ครั้ง/ปี	1,200 บาท/คน/ครั้ง
คำสอน	1	9 ครั้ง/ปี	20,000 บาท/คน/ครั้ง
ค่าเช่าห้องเรียน	50	9 ครั้ง/ปี	200 บาท/คน/ครั้ง
ค่าทัศนศึกษา(ค่าเดินทาง+ที่พัก)	20	2 ครั้ง/ปี	2,400 บาท/คน/ครั้ง
ค่าทัศนศึกษาตปท.(ค่าเดินทาง+ที่พัก) 20		1 ครั้ง/ปี	40,000 บาท/คน/ครั้ง
ค่าใช้จ่ายในการบริหาร		12 เดือน/ปี	10,000 บาท/เดือน
ค่าจ้างผู้เชี่ยวชาญในประเทศ	2	5 เดือน/ปี	40,000 บาท/คน/เดือน

	การประเมินค่าใช้จ่ายรายปี (หน่วย : บาท)					
	เดือนที่ 1	เดือนที่ 2	เดือนที่ 3	เดือนที่ 4	เดือนที่ 5	เดือนที่ 6
ค่าใช้จ่ายคณะกรรมการ	9,600					9,600
คำสอน	20,000	20,000	20,000		20,000	20,000
ค่าเช่าห้องเรียน	10,000	10,000	10,000		10,000	10,000
ค่าทัศนศึกษา(ค่าเดินทาง+ที่พัก)				48,000		
ค่าทัศนศึกษาตปท.(ค่าเดินทาง+ที่พัก)						
ค่าใช้จ่ายในการบริหาร	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000
ค่าจ้างผู้เชี่ยวชาญในประเทศ	80,000	80,000				80,000
	129,600	120,000	40,000	58,000	40,000	129,600

	เดือนที่ 7	เดือนที่ 8	เดือนที่ 9	เดือนที่ 10	เดือนที่ 11	เดือนที่ 12	รวม 12 เดือน
ค่าใช้จ่ายคณะกรรมการ					9,600	9,600	38,400
คำสอน	20,000		20,000		20,000	20,000	180,000
ค่าเช่าห้องเรียน	10,000		10,000		10,000	10,000	90,000
ค่าทัศนศึกษา(ค่าเดินทาง+ที่พัก)		48,000					96,000
ค่าทัศนศึกษาตปท.(ค่าเดินทาง+ที่พัก)				800,000			800,000
ค่าใช้จ่ายในการบริหาร	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000	120,000
ค่าจ้างผู้เชี่ยวชาญในประเทศ	80,000					80,000	400,000
	120,000	58,000	40,000	810,000	49,600	129,600	1,724,400

ประเมินค่าใช้จ่ายโครงการ (หน่วย : บาท)	
	รายจ่ายประจำปี
ปีที่ 1	1,724,400
ปีที่ 2	1,724,400
ปีที่ 3	1,724,400
ปีที่ 4	1,724,400
ปีที่ 5	1,724,400
รวม	8,622,000

12. ผลตอบแทน

12.1 ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ

ไม่สามารถคำนวณได้ อย่างไรก็ตาม จากผลของโปรแกรมบริษัทในท้องถิ่นจะพัฒนา
ระดับของการจัดการขึ้น และคาดว่าจะเกิดการพัฒนาทางการเงินขึ้นในบริษัทในระยะยาว

12.2 ผลตอบแทนทางสังคมและสภาพแวดล้อม

การพัฒนาธุรกิจใหม่ๆและการเติบโตของบริษัทในท้องถิ่นจะก่อให้เกิดการจ้างงาน
เพิ่มขึ้นใน 4 จังหวัดเป้าหมาย การที่กลุ่มผู้บริหารได้เรียนรู้เกี่ยวกับผลกระทบทางด้านลบต่อสิ่ง
แวดล้อมอันเกิดจากการดำเนินธุรกิจจากกรณีศึกษาทำให้เกิดความตระหนักถึงปัญหามลภาวะ
ทางสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

1. ชื่อโครงการ :

แผนการวิจัยศูนย์กลางการผลิต

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: กระทรวงอุตสาหกรรม สำนักพัฒนาอุตสาหกรรมสนับสนุน และ
สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (TPA)

3. คำชี้แจง

วิกฤติเศรษฐกิจในประเทศไทยทำให้เกิดความพร้อมในการปรับโครงสร้างการผลิตทางอุตสาหกรรมของประเทศในเขตเอเชียแปซิฟิก ซึ่งในปัจจุบันอยู่ในระหว่างการปรับตัวอย่างเป็นรูปธรรม อุตสาหกรรมยานยนต์เริ่มแสดงสัญญาณแห่งการฟื้นตัว ในทำนองเดียวกัน อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งส่วนใหญ่เป็นโรงงานผลิตและผู้ผลิตชิ้นส่วนที่ถือหุ้นโดยต่างชาตินั้นจะเป็นผู้นำในขบวนการฟื้นตัว

ในทางตรงกันข้ามแหล่งผลิตสินค้าพื้นเมืองกำลังประสบความยากลำบากจากการแข่งขันจากภายนอก อุตสาหกรรมดั้งเดิมในพื้นที่มักขาดความเชี่ยวชาญทางเทคโนโลยีที่ใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ โครงการนี้ออกแบบมาเพื่อประเมินสถานะของอุตสาหกรรมในท้องถิ่นที่ผ่านการคัดสรรแล้วเพื่อชี้ให้เห็นปัญหาหลักที่อุตสาหกรรมนั้นประสบอยู่ และเพื่อหาแนวทางกลยุทธ์เพื่อการเติบโตท่ามกลางสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

4. วัตถุประสงค์

แผนการวิจัยครอบคลุมกลุ่มของอุตสาหกรรมท้องถิ่นที่เลือกสรรแล้วโดยเฉพาะในระดับสาขาย่อยและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อวิเคราะห์ปัญหาพื้นฐานที่อุตสาหกรรมเหล่านั้นประสบอยู่ โดยเฉพาะ

- (1) เพื่อวิเคราะห์สภาวะปัจจุบันของกิจกรรมทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรม และเพื่อเข้าใจลักษณะพิเศษที่สำคัญและปัญหาของอุตสาหกรรมเหล่านี้
- (2) เพื่อกำหนดแนวกลยุทธ์เพื่อการพัฒนาซึ่งจะทำให้อุตสาหกรรมเหล่านี้สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างภายใต้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสภาพพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่อุตสาหกรรมตั้งอยู่ได้อย่างรวดเร็ว
- (3) เพื่อเสนอมาตรการที่มีความเป็นไปได้เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพทางการจัดการของแต่ละวิสาหกิจ (หรือธุรกิจครอบครัว) ในแต่ละกลุ่มการผลิต รวมทั้งมาตรการเพื่อ

ปรับปรุงเทคนิคและความเชี่ยวชาญในการผลิต และเพื่อการควบคุมต้นทุนอย่างมีประสิทธิภาพด้วยเช่นกัน

- (4) เพื่อให้เป็นเสมือนตัวกลางในการเชื่อมโยงโปรแกรมสนับสนุนของรัฐที่เกี่ยวข้องเข้ากับศูนย์กลางการผลิตตามความต้องการที่แท้จริง

เป้าหมายสุดท้ายคือเพื่อยกระดับฐานะทางเศรษฐกิจให้กับแหล่งผลิตหรือศูนย์กลางการผลิต

5. กลุ่มเป้าหมายของโครงการ

การวิจัยจะทำในอุตสาหกรรม 2 กลุ่ม ได้แก่

- (1) แหล่งผลิตสินค้าพื้นเมืองและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง
- (2) กลุ่มอุตสาหกรรมที่คัดเลือกจากแต่ละจังหวัด

กลุ่มแรกหมายถึงกลุ่มอุตสาหกรรมท้องถิ่นที่ดำเนินการอยู่ในศูนย์กลางการผลิตดั้งเดิมซึ่งมีลักษณะพิเศษอยู่ที่เทคนิคการผลิตแบบดั้งเดิม โดยสินค้าและวัตถุดิบจะจัดเตรียมโดยอุตสาหกรรมในครัวเรือนหรืออุตสาหกรรมที่มีลักษณะใกล้เคียง ส่วนกลุ่มที่ 2 หมายถึงกลุ่มอุตสาหกรรมอื่นๆนอกเหนือจากกลุ่มอุตสาหกรรมพื้นเมือง ซึ่งดำเนินการอยู่ในพื้นที่หรือในจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งโดยเฉพาะ

6. ผลลัพธ์

การวิจัยจะเริ่มจากการกำหนดประเด็นปัญหาพร้อม และตามด้วยการประเมินค่าตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

- (1) ประเด็นพื้นฐาน
- (2) การผลิตและเทคโนโลยี
- (3) อุปสงค์และการกระจายสินค้า
- (4) แรงงานสัมพันธ์
- (5) องค์การ
- (6) อื่นๆ

คำแนะนำต่างๆจะถูกเสนอบนพื้นฐานของผลการวิจัย โดยเน้นที่ประสิทธิภาพในการจัดการและการฟื้นฟูแหล่งผลิต

จากผลของกิจกรรมการวินิจฉัย จะมีการส่งเสริมให้มีการฟื้นฟูศูนย์กลางการผลิต ในท้องถิ่นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

7. กิจกรรม

ผู้เชี่ยวชาญซึ่งรับหน้าที่ในแผนวินิจฉัยจะดำเนินการภายใต้กระทรวงอุตสาหกรรม แผนนี้จะดำเนินการโดยร่วมมือกับสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยีซึ่งเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการให้การศึกษาแก่บุคลากรด้านการวินิจฉัยในประเทศไทยเป็นหลัก องค์กรใหม่จะรับหน้าที่ในการพัฒนาโปรแกรมการวินิจฉัย ซึ่งโดยทั่วไปขอบวงการวินิจฉัยจะเป็นไปตามหัวข้อดังต่อไปนี้

(1) การวิเคราะห์สภาวะปัจจุบัน

- 1) การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางธุรกิจของแหล่งผลิต
- 2) รายละเอียดทั่วไปของแหล่งผลิต
- 3) โครงสร้างทางอุตสาหกรรมและการจ้างงาน
- 4) สภาวะปัจจุบันของกลไกสนับสนุนของแหล่งผลิต
- 5) อื่นๆ

(2) การชี้ประเด็นหลักในการพิจารณาปัญหาและศักยภาพของแหล่งผลิต

- (3) ระบุประเด็นปัญหาซึ่งวิสาหกิจ (หรือธุรกิจครอบครัว) และแหล่งผลิตโดยรวมแต่ละแห่งประสบอยู่โดยการใช้แบบสอบถาม
- (4) การสำรวจโดยการสัมภาษณ์โดยละเอียด
- (5) การเสนอแนวทางการพัฒนาแหล่งผลิตในอนาคตบนพื้นฐานของการวิเคราะห์ผลการสำรวจ
- (6) การรายงานผลการวินิจฉัยและข้อเสนอแนะ
- (7) กิจกรรมการติดตามผล

8. ขอบเขต

ในเบื้องต้นได้มีการคัดเลือกศูนย์กลางการผลิตและสาขาย่อยที่เกี่ยวข้องของอุตสาหกรรมใน 4 จังหวัดซึ่งอยู่ในขอบเขตของโปรแกรมการวินิจฉัยไว้ดังข้างล่างนี้ (ตารางการวินิจฉัยจะต้องมีการปรับปรุงอยู่เสมอ)

ศูนย์กลาง

สาขาย่อย

- (1) การแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร
- (2) การแปรรูปอาหาร
- (3) ไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์
- (4) เครื่องปั้นดินเผา และเครื่องเคลือบ
- (5) ผ้าไหม และสิ่งทอ
- (6) เครื่องจักร และเหล็ก รวมการซ่อมเครื่องจักร
- (7) เคมีภัณฑ์ รวมผลิตภัณฑ์ยาง
- (8) เครื่องหนัง รวมรองเท้า
- (9) เครื่องใช้ในครัวเรือน รวมตะกร้าหวายและของเล่น
- (10) อื่นๆ

9. ระยะเวลาโครงการ

เดือนตุลาคม พ.ศ. 2543 - มีนาคม พ.ศ. 2544	จัดตั้งองค์กรและระดมทรัพยากร คัดเลือกศูนย์กลางการผลิตเพื่อทำการ วินิจฉัย
เดือนเมษายน พ.ศ. 2544 - มีนาคม พ.ศ. 2547	ตั้งเป้าหมายศูนย์กลางการผลิต 10 แห่งในระยะเวลา 3 ปี โดยกำหนด ระยะเวลา 4-6 เดือนต่อหนึ่งแห่ง

9. ผลของโครงการ

หัวข้อหลักในการให้การแนะนำประกอบด้วยหัวข้อต่างๆดังข้างล่างนี้ อย่างไรก็ตาม หัวข้อเหล่านี้ควรจะได้รับปรับให้เข้ากับศูนย์กลางการผลิตแต่ละแห่งหรืออุตสาหกรรมแต่ละสาขา

- (1) หัวข้อที่เกี่ยวกับพื้นฐานที่ศูนย์กลางการผลิตประสบอยู่
  - การกำหนดเป้าหมายและนโยบาย
  - การกำหนดว่าเป็นศูนย์กลางการผลิต
  - การปรับปรุงทางโครงสร้าง
  - การส่งเสริมการแปรรูปในท้องถิ่น

(2) หัวข้อที่เกี่ยวกับประเด็นทางด้านการผลิตและเทคโนโลยี

- การพัฒนาผลิตภัณฑ์
- การพัฒนาเทคโนโลยี
- การยกระดับเทคโนโลยี
- การหาแหล่งวัตถุดิบ
- การพัฒนาคุณภาพสินค้า
- การปรับปรุงเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตให้ทันสมัย
- การให้การศึกษแก่วิศวกรและเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิค

(3) หัวข้อที่เกี่ยวกับอุปสงค์และการกระจายสินค้า

- การแก้ไขและปรับเปลี่ยนผลิตภัณฑ์เพื่อตอบสนองการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างอุปสงค์
- การสำรวจหาช่องทางจำหน่ายใหม่ๆ
- การขยายตลาดและประเด็นอื่นๆ

(4) หัวข้อที่เกี่ยวกับแรงงานสัมพันธ์

- การรักษาจำนวนแรงงาน
- การปรับปรุงสภาพการทำงานเพื่อลดอัตราการเปลี่ยนงาน

(5) หัวข้อที่เกี่ยวกับองค์กร

- การส่งเสริมกิจกรรมขององค์กร
- การสนับสนุนโครงการร่วม

(6) หัวข้ออื่นๆ

- การให้ความร่วมมือกับองค์กรรัฐบาลเพื่อรับผิดชอบด้านการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการบริหาร
- การใช้บริการสถาบันการเงินของรัฐบาล

11. แผนการเงิน

(1) องค์กรของกลุ่มวิสาหกิจ

สมาชิกของกลุ่ม: 3-7 คน

ระยะเวลาการทำงาน: 3-6 เดือน ขึ้นอยู่กับขอบเขตของกิจกรรม

(2) ต้นทุน

ต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายหลักคือค่าแรงงาน นอกจากนั้นเป็นค่าใช้จ่ายอื่นๆซึ่งรวมค่าใช้จ่ายในการสำรวจภาคสนาม การเตรียมรายงานผลและการพิมพ์

12. ผลประโยชน์

โครงการจะก่อให้เกิดประโยชน์กับการพัฒนาของศูนย์กลางการผลิตใน 4 จังหวัด เป้าหมาย และจะส่งผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของทั้งประเทศในที่สุด

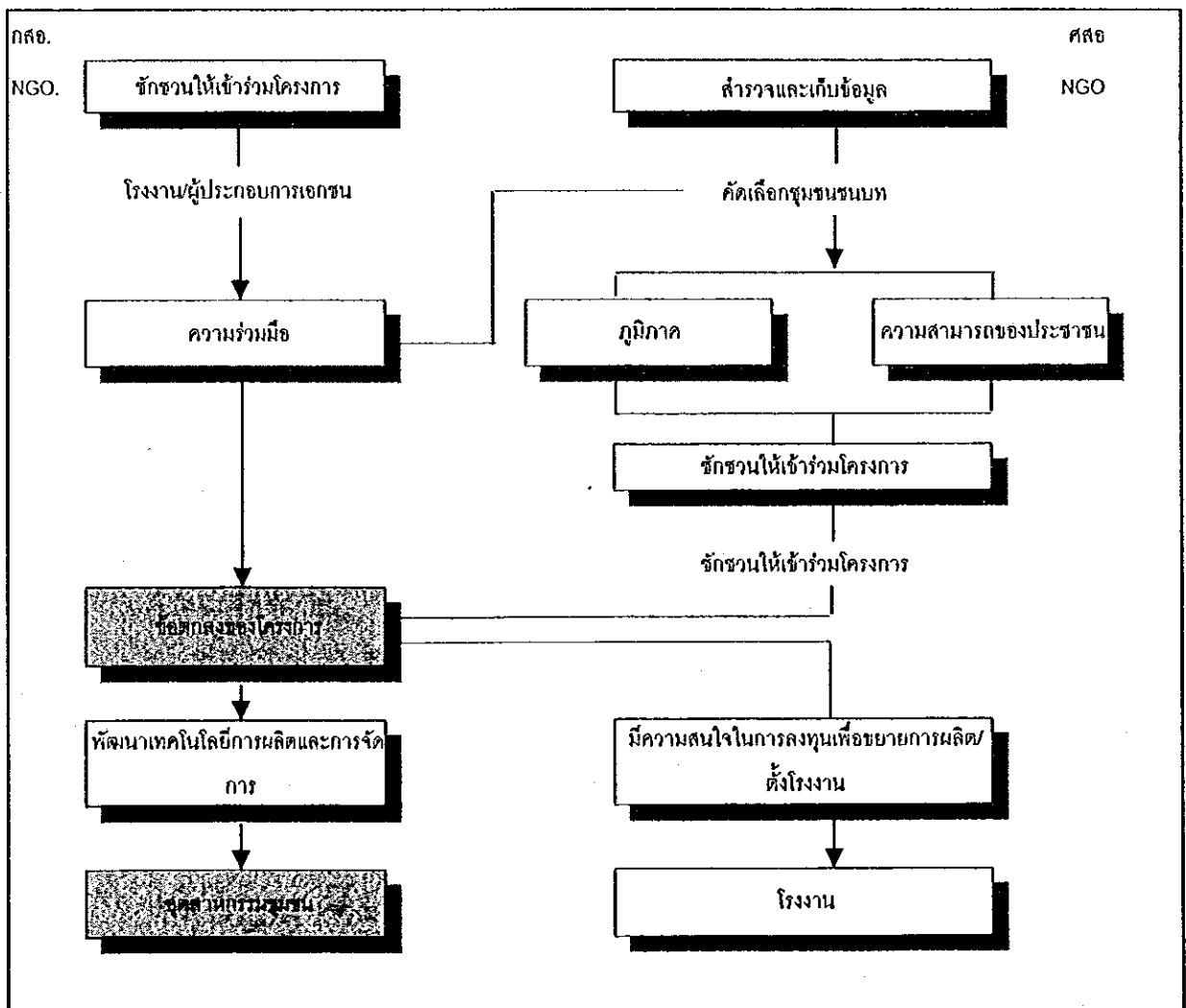
1. ชื่อโครงการ: **การขยายโครงการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรม
ในชนบท (สอช)**

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: **กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (กระทรวงอุตสาหกรรม)**
 หน่วยงานที่ให้การสนับสนุน: **องค์กรเอกชน (NGO)**

3. หลักการและเหตุผล

กระทรวงอุตสาหกรรมประสบความสำเร็จในการดำเนินโครงการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมในชนบท ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามที่จะชักจูงอุตสาหกรรมในกรุงเทพฯ และปริมณฑลให้กระจายออกไปสู่ชนบท โครงการ สอช มีขั้นตอนการดำเนินงานดังต่อไปนี้ (ดูรูป ก)

รูป ก โครงการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมในชนบท (สอช)

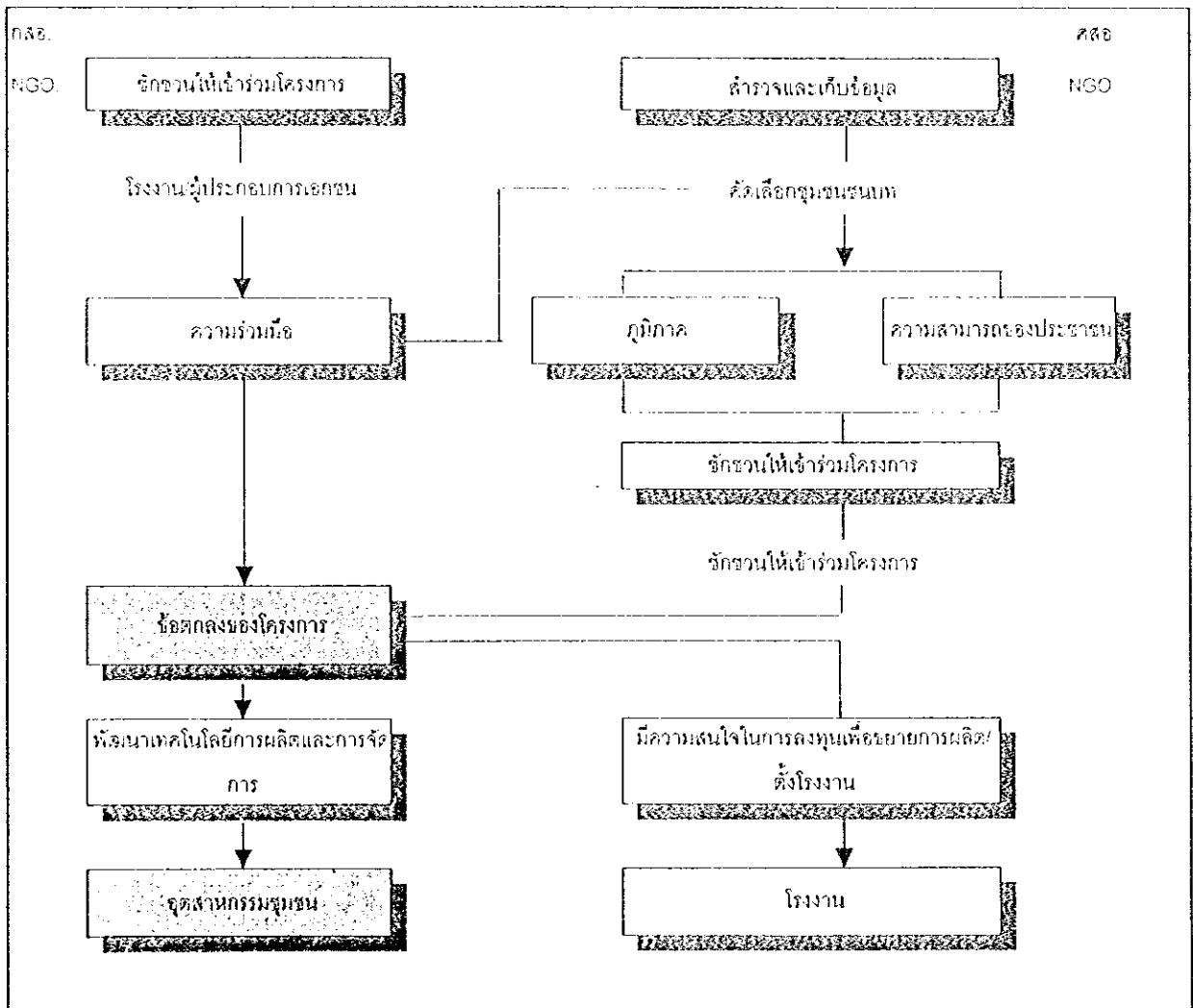
1. ชื่อโครงการ: **การขยายโครงการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมในชนบท (สอช)**

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (กระทรวงอุตสาหกรรม)
 หน่วยงานที่ให้การสนับสนุน: องค์การเอกชน (NGO)

3. หลักการและเหตุผล

กระทรวงอุตสาหกรรมประสบความสำเร็จในการดำเนินโครงการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมในชนบท ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามที่จะชักจูงอุตสาหกรรมในกรุงเทพฯ และบริเวณชานเมืองให้กระจายออกไปสู่ชนบท โครงการ สอช มีขั้นตอนการดำเนินงานดังต่อไปนี้ (ดูรูป ก)

รูป ก โครงการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมในชนบท (สอช)

กระทรวงอุตสาหกรรมทำหน้าที่ชักชวนให้ผู้ผลิตที่ประกอบการอยู่ในกรุงเทพฯ ย้ายโรงงานไปอยู่ในเขตชนบท หรือจัดซื้อชิ้นส่วนจากผู้ผลิตที่อยู่ในชนบท จากนั้นก็จะทำการจัดหาหุ้นส่วนที่มีศักยภาพ และช่วยในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่จำเป็นต่อการย้ายโรงงาน หรือต่อการจัดตั้งกิจการของผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่น กระทรวงอุตสาหกรรมอาจขอความร่วมมือจาก NGO ให้ทำหน้าที่ประสานงานในท้องถิ่น ผู้ผลิตจากกรุงเทพฯ ก็จะมองหาพื้นที่ที่มีสภาพเหมาะสมที่สุด ทำการก่อสร้างโรงงาน และว่าจ้างแรงงานในท้องถิ่น อาคารโรงงานอาจจะสร้างโดยผู้ผลิตหรือโดยชุมชนท้องถิ่น ผลที่ตามมาก็คือ เกิดการส่งเสริมการกระจายตัวของอุตสาหกรรม ในขณะที่เดียวกันก็เกิดการจ้างงานในชนบท

ในพื้นที่จังหวัดเป่าหมาย ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 6 ได้ดำเนินโครงการ สอช ไปแล้ว 17 โครงการ (ณ เดือน กันยายน พ.ศ. 2542) และศูนย์ฯภาคที่ 7 ได้ดำเนินโครงการไปแล้ว 27 โครงการ แต่ละโครงการจะช่วยสร้างงานโดยเฉลี่ยโครงการละ 100 คน และโครงการ สอช ได้สร้างงานในท้องถิ่นแล้วเป็นจำนวน 2-3 พันคน

โครงการ สอช มีลักษณะเป็นโครงการความร่วมมือแบบไตรภาคี ซึ่งประกอบด้วยบริษัทเอกชนที่ประกอบการอยู่ในกรุงเทพฯ ประชาชนในท้องถิ่น (ชาวบ้านในชนบท) และกระทรวงอุตสาหกรรม/หน่วยงาน NGO ที่ทำงานให้กับกระทรวงฯ โดยกระทรวงอุตสาหกรรมทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานโครงการ และเป็นตัวกลางระหว่างบริษัทเอกชนและประชาชนในท้องถิ่น โครงการ สอช ได้รับการออกแบบและได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นโครงการที่เอื้อประโยชน์ให้แก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง (บริษัทเอกชน ประชาชนในท้องถิ่น และชุมชน) ฉะนั้น จึงควรใช้ประโยชน์จากโครงการนี้อย่างเต็มที่เพื่อให้เป็นโครงการนำร่องที่สำคัญที่จะนำไปสู่การส่งเสริมอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดเป่าหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในจังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดสุรินทร์ และจังหวัดชัยภูมิ ในกลุ่ม 3 จังหวัดนี้ จังหวัดบุรีรัมย์นับว่ามีศักยภาพสูงในการใช้โครงการ สอช ในการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรม ตัวอย่างเช่น การจัดตั้งศูนย์จำหน่ายสินค้าแฟชั่นจากผู้ผลิตที่ผลิตให้กับยี่ห้อที่มีชื่อเสียง เนื่องจากจังหวัดสามารถต้องการที่จะได้รับการสนับสนุนจาก NGO (เช่น สมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน) ซึ่งให้การสนับสนุนโครงการ สอช อย่างแข็งขันและมีสำนักงานสาขาใน จังหวัดบุรีรัมย์ 3 แห่ง ในขณะที่ในจังหวัดก็มีโรงงานผลิตสินค้าเครื่องนุ่งห่มและโรงงานอื่นๆ ที่เชื่อมโยงอยู่แล้ว

ในปัจจุบัน โครงการ สอช อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของสำนักบริหารงานส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม และได้รับเงินทุนจากความช่วยเหลือทางการเงินของธนาคารโลกและรัฐบาลญี่ปุ่น (Miyazawa Fund) นอกเหนือจากงบประมาณที่ได้รับจากกระทรวงฯ อย่างไรก็ตาม ความช่วยเหลือทางการเงินจากธนาคารโลกและรัฐบาลญี่ปุ่น จะสิ้นสุดลงในเดือน มีนาคม พ.ศ. 2544 และยังไม่มีความตกลงใดๆหลังจากนั้น คณะผู้ทำการศึกษาเชื่อว่า ควรจะมีการดำเนินโครงการ สอช ต่อไป ในรูปแบบที่เป็นการขยายโครงการเดิมออกไปให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยการปรับปรุงในสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้สามารถตอบสนองประเด็น (จุดอ่อน) ต่างๆของโครงการที่ได้มีการหยิบยกขึ้นมาจนถึงปัจจุบัน และจะต้องได้รับการรับประกันในการช่วยเหลือทางการเงินที่มากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าว คณะผู้ทำการศึกษาจึงได้เสนอให้โครงการนี้เป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค

4. วัตถุประสงค์

เพื่อที่จะขยายโครงการ สอช ในด้านพื้นที่ที่ครอบคลุมและหน้าที่เพื่อที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการส่งเสริมให้มีการย้ายโรงงานออกไปสู่เขตชนบท การใช้ทรัพยากรมนุษย์ในชนบทอย่างเป็นประโยชน์ และการสร้างโอกาสในการจ้างงาน

ในจังหวัดบุรีรัมย์ โครงการ สอช จะถูกนำมาใช้เพื่อเป็นโครงการสำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนาศูนย์ผลิตเสื้อผ้านานาชาติ

5. กลุ่มที่โครงการเป้าหมาย

บริษัทเอกชนในกรุงเทพฯ และปริมณฑล และประชาชนท้องถิ่นในชนบท

6. ผลที่จะได้รับ

- (1) เกิดการลงทุนจำนวนมากในชนบท
- (2) เพิ่มโอกาสในการจ้างงานให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น (ชาวบ้าน)
- (3) เสริมสร้างเศรษฐกิจให้แก่จังหวัด

7. กิจกรรม

- (1) สำนักบริหารการส่งเสริมอุตสาหกรรม กำหนดแผนปฏิบัติการโครงการ สอช ซึ่งจะ
เป็นแผน 4 ปี โดยเริ่มต้นในเดือน มีนาคม พ.ศ. 2544
- (2) จัดทำร่างงบประมาณสำหรับการดำเนินการตามแผน
- (3) ขอความช่วยเหลือทางการเงินจากรัฐบาลไทย และรัฐบาลญี่ปุ่น เพื่อการเสริม
งบประมาณ
- (4) ดำเนินโครงการ สอช ตามขั้นตอนการทำงานที่มีแบบแผน
- (5) โฆษณาและส่งเสริมแนวทาง สอช กับบริษัทต่างชาติ

8. พื้นที่ที่ครอบคลุมโดยโครงการ

จะมีการดำเนินการตามโครงการนี้ทั่วทั้งประเทศ และ NGO จะมีบทบาทสำคัญในการ
สนับสนุนให้โครงการดำเนินไปอย่างราบรื่น

9. ระยะเวลาของโครงการ

โครงการนี้จะมีการดำเนินการระหว่างเดือน เมษายน พ.ศ. 2544 ถึงเดือน พฤษภาคม
พ.ศ. 2548 เนื่องจากโครงการนี้เป็นโครงการที่ปฏิบัติต่อเนื่องกับโครงการที่มีอยู่เดิม ฉะนั้น จึง
ไม่จำเป็นต้องมีช่วงระยะเวลาเตรียมการก่อนการเริ่มโครงการจริง ในแต่ละปีจะมีการดำเนิน
โครงการจำนวน 150 – 200 โครงการ ซึ่งจะมากกว่าจำนวนที่มีอยู่เดิม (น้อยกว่า 100 โครงการ
ต่อปี) ในจำนวนนี้จะเป็นโครงการใหม่ประมาณครึ่งหนึ่งของโครงการทั้งหมด

10. ผลของโครงการ

- (1) การสร้างงานในชุมชนท้องถิ่น
- (2) การพัฒนาฐานทักษะ โดยการริเริ่มการศึกษาและการฝึกอบรมในท้องถิ่น
- (3) ทำให้ชุมชนเกิดความตื่นตัวและมีความเข้มแข็ง และเป็นการสร้างวัฒนธรรม และ
ปทัสถานทางอุตสาหกรรมให้แก่ชุมชน
- (4) การเสริมสร้างเศรษฐกิจท้องถิ่น
- (5) ช่วยให้คนทำงานคงอยู่ในท้องถิ่น

11. แผนการเงิน

โครงการ สอช ได้รับงบประมาณปีละประมาณ 100 ล้านบาท ในขณะที่การเริ่มโครงการแต่ละโครงการจะมีค่าใช้จ่ายประมาณ 5 ล้านบาท (รวมถึงค่าก่อสร้างอาคารโรงงานและเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ) ซึ่งหมายความว่ากรเริ่มโครงการใหม่ 50 โครงการต่อปี จะต้องใช้งบ 250 ล้านบาท ฉะนั้น จะต้องมีงบประมาณประจำปีขึ้นเป็น 250 ล้านบาท เพื่อให้การดำเนินงานสามารถบรรลุเป้าหมาย และต้องใช้งบจำนวนทั้งสิ้น 1 พันล้านบาทตลอดช่วงแผน 4 ปี การเพิ่มงบประมาณจะช่วยแก้ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ได้พบในโครงการ สอช ที่ผ่านมา ซึ่งต้องการให้ประชาชนในท้องถิ่นให้การสนับสนุนด้านการเงิน มีบางโครงการที่ไม่สามารถดำเนินการให้ลุล่วงไปได้เนื่องจากประชาชนในท้องถิ่นไม่สามารถให้การสนับสนุนด้านการเงิน ในจำนวนที่โครงการต้องการได้ เพื่อให้การดำเนินโครงการ สอช เป็นไปอย่างราบรื่น ควรจัดให้มีมาตรการเสริมที่จะช่วยลดภาระทางการเงินของประชาชนในท้องถิ่นหรือชุมชน

12. ประโยชน์

NGO และองค์กรอื่นๆที่เกี่ยวข้อง สามารถนำประสบการณ์จากโครงการ สอช ในอดีต รวมทั้งประสบการณ์ที่ได้รับจากโครงการ ไปใช้ในการดำเนินโครงการในอนาคต

1. ชื่อโครงการ: โครงการส่งเสริมการทำสัญญา 2 ขั้นตอน (Two Step Contract)

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: กระทรวงอุตสาหกรรม

3. คำชี้แจง

ผู้ผลิตสินค้าเพื่อทดแทนการนำเข้าซึ่งดำเนินการอยู่ในพื้นที่จังหวัดเป้าหมาย (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ผลิตในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์) หันมาทำการส่งออกสินค้า นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 เพราะไม่สามารถคาดหวังการฟื้นตัวจากวิกฤติทางเศรษฐกิจของประเทศได้ ซึ่งส่งผลให้ผู้ผลิตขึ้นส่วนในท้องถิ่นซึ่งเคยขายขึ้นส่วนให้กับผู้ผลิตสินค้าที่เน้นตลาดภายในประเทศต้องประสบกับความยากลำบากจากการลดลงของคำสั่งซื้อ ดังนั้น ในขณะที่ลูกค้าของผู้ผลิตขึ้นส่วนเหล่านี้ (อุตสาหกรรมประกอบสินค้าขั้นสุดท้าย) สามารถขยายธุรกิจและการผลิตเพื่อการส่งออกโดยอาศัยความได้เปรียบจากค่าเงินบาทที่อ่อนตัวลง ผู้ผลิตขึ้นส่วนในท้องถิ่นซึ่งพึ่งพาดตลาดภายในประเทศทั้งหมดไม่สามารถจะหาลูกค้าใหม่ เช่น ลูกค้าในตลาดต่างประเทศ มาทดแทนได้ ปัจจุบัน ธุรกิจซึ่งเคยเติบโตมาพร้อมกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจเหล่านี้จึงตกอยู่ในสภาวะชบเซาเช่นเดียวกับเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศไทย

ผู้ผลิตขึ้นส่วนจำนวนมากต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับระบบมาตรฐานสากลและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการจัดการคุณภาพ การปรับปรุงผลิตภาพ และการจัดการด้านการผลิตผ่านการทำธุรกรรมทางการค้ากับผู้ผลิตสินค้าของประเทศญี่ปุ่นซึ่งดำเนินธุรกิจอยู่ในพื้นที่จังหวัดเป้าหมาย อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงมีผู้ผลิตขึ้นส่วนเพียงหนึ่งหรือสองรายเท่านั้นที่ส่งขึ้นส่วนซึ่งจะไปใช้ในการผลิตสินค้าส่งออกให้กับลูกค้าที่เป็นบริษัทญี่ปุ่น รัฐบาลไทยอนุญาตให้ผู้ผลิตสินค้าสำเร็จรูปสามารถนำเข้าขึ้นส่วนปลอดภาษีจากประเทศต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ ผู้ผลิตหลายรายมีช่องทางการจัดซื้อจากแหล่งผลิตขึ้นส่วนหลายแหล่งแล้วจึงไม่มีความจำเป็นต้องหาแหล่งผลิตขึ้นส่วนในท้องถิ่นอีก ผู้ผลิตสินค้าของญี่ปุ่นส่วนใหญ่เชื่อว่าการพัฒนาฐานผู้ผลิตขึ้นส่วนในท้องถิ่นต้องใช้เวลาและเงินทุนมากเกินความสามารถของบริษัทเพียงบริษัทเดียว และหวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือทางเทคโนโลยีและมีโปรแกรมที่ปรึกษาที่ทำให้สามารถสร้างฐานผู้ผลิตขึ้นส่วนในท้องถิ่นในรูปแบบที่หลายๆบริษัทสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันได้

ดังนั้น การขาดความเชื่อมโยงระหว่างผู้ประกอบการสินค้าขั้นสุดท้ายและผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นซึ่งปรากฏให้เห็นตั้งแต่ต้นนั้นเกิดมาจากการมีช่องว่างทางเทคโนโลยีของผู้ผลิตทั้งสองระดับนี้ การพัฒนารฐานผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นจึงทำได้ยากหากไม่มีการลดช่องว่างทางเทคโนโลยีที่มีอยู่ ซึ่งหมายความว่า เป็นการยากที่จะให้การพัฒนาอุตสาหกรรมสนับสนุนเป็นจุดมุ่งหมายแรกของกระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรม

4. วัตถุประสงค์

- (1) เพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในท้องถิ่น
- (2) เพื่อส่งเสริมให้ผู้ผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกที่ดำเนินธุรกิจอยู่ในท้องถิ่นจัดซื้อชิ้นส่วนจากผู้ผลิตในท้องถิ่น
- (3) เพื่อพัฒนาความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกของผู้ผลิตในท้องถิ่นในแง่ของคุณภาพ ราคา และการจัดส่งสินค้า
- (4) เพื่อลดการขาดดุลทางการค้าโดยรวมของประเทศ

5. กลุ่มเป้าหมายของโครงการ

กลุ่มอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักร และชิ้นส่วนยานยนต์

6. ผลลัพธ์

- (1) ปรับปรุงระบบการสั่งซื้อชิ้นส่วนระหว่างบริษัทผู้ผลิตสินค้าของญี่ปุ่นและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในท้องถิ่น
- (2) ช่วยผู้ผลิตของญี่ปุ่นเพิ่มมูลค่าเพิ่มของสินค้าให้สูงขึ้นด้วยการสั่งซื้อชิ้นส่วนจากผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่น
- (3) ส่งเสริมผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นและเพิ่มการจ้างงาน
- (4) ให้แรงจูงใจทางด้านภาษีผ่านการส่งเสริมผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่น

7. กิจกรรม

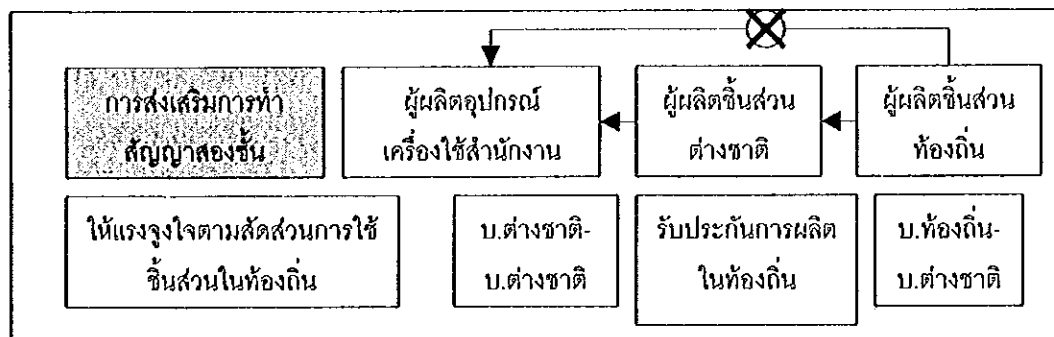
การส่งเสริมการทำสัญญา 2 ขั้นตอน (Two Step Contract)

มีบริษัทผู้ผลิตขนาดใหญ่ของญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกาจำนวนมากซึ่งดำเนินกิจการอยู่ในกลุ่มจังหวัดเป้าหมาย แต่บริษัทเหล่านี้ไม่ได้สร้างประโยชน์แก่การพัฒนาอุตสาหกรรมในท้องถิ่นเท่าไรนัก ทั้งนี้เนื่องจากบริษัทเหล่านี้นำเข้าชิ้นส่วนมากกว่าร้อยละ 90 ของชิ้นส่วนทั้งหมดที่ใช้ในการผลิตสินค้าส่งออก มีบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนของญี่ปุ่นหลาย

รายที่ส่งขึ้นส่วนให้กับบริษัทผู้ประกอบสินค้าขั้นสุดท้ายของญี่ปุ่นที่มีโรงงานอยู่ในเขต กรุงเทพมหานคร อยุธยา และเขตอุตสาหกรรมอื่นๆ ในขณะที่ผู้ผลิตชิ้นส่วนท้องถิ่นยังต้องขายสินค้าของตนให้กับลูกค้าซึ่งเป็นบริษัทญี่ปุ่นเพราะมาตรฐานของสินค้าของผู้ผลิตท้องถิ่นเหล่านี้ยังไม่ได้มาตรฐานตามข้อกำหนดการจัดซื้อในระดับสากลทั้งในแง่ของความปลอดภัย เวลาการจัดส่ง ราคา และคุณภาพ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นหัวใจสำคัญของผู้ผลิตสินค้าในการแข่งขันในตลาดส่งออก ในสถานการณ์ปัจจุบัน เป็นการยากที่จะปรับปรุงความสามารถของผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นให้ได้มาตรฐานตามข้อกำหนดการจัดซื้อที่เข้มงวดได้ เว้นแต่จะมีการริเริ่มโปรแกรม(แผน)พิเศษเพื่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการจัดซื้อในท้องถิ่นภายใต้ความช่วยเหลือทางเทคนิคของบริษัทผู้ผลิตสินค้าของญี่ปุ่น

ระบบการทำสัญญา 2 ชั้นตอนนี้ถูกเสนอเพื่อเป็นส่วนประกอบหลักของแผนพิเศษดังกล่าว ภายใต้ระบบนี้ผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นจะส่งสินค้าให้กับบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนของญี่ปุ่นซึ่งจะทำการรับประกันคุณภาพและส่งสินค้าเหล่านี้ให้แก่บริษัทผู้ผลิตสินค้าขั้นสุดท้ายของญี่ปุ่น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนของญี่ปุ่นจะรับผิดชอบในการรับประกันคุณภาพโดยการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคแก่ผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นเพื่อแลกเปลี่ยนกับสิทธิประโยชน์หรือแรงจูงใจอื่นๆ เช่น การลดภาษีธุรกิจ ในความเป็นจริง มีบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนของญี่ปุ่น 2 รายที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินการตามแผนที่คล้ายคลึงกันนี้ ได้แก่ บริษัท ทาคาฮาชิ (พลาสติก) จำกัด และบริษัท ธนากร จำกัด

รัฐบาลควรจะมีการให้แรงจูงใจทางด้านภาษีแก่บริษัทผู้ผลิตสินค้าสำเร็จรูปและผู้ผลิตชิ้นส่วนต่างชาติตามระดับของการจัดซื้อชิ้นส่วนภายในท้องถิ่น ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าแผนนี้จะขยายไปสู่บริษัทต่างๆในวงกว้าง ในยุโรปแผนดังกล่าวประสบความสำเร็จอย่างสูงจากการลดและยกเว้นภาษีสินค้าโดยใช้สัดส่วนของชิ้นส่วนในท้องถิ่น (Local content) เป็นฐานในการคำนวณ

ระยะที่หนึ่ง (ระยะทำการศึกษา)

- (1) รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งผลิตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในท้องถิ่น รวมถึงอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ วิศวกร ช่างเทคนิค ความสามารถในการผลิต และเทคโนโลยีทางวิศวกรรม
- (2) ระบุผู้ผลิตที่มีศักยภาพในการส่งสินค้าให้แก่ผู้ผลิตชิ้นส่วนต่างชาติ และพร้อมที่จะรับความช่วยเหลือทางเทคนิครวมทั้งเรียนรู้เทคนิคการผลิตที่จำเป็นในการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก
- (3) ทำการวิจัยและศึกษาเกี่ยวกับผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นและสร้างฐานข้อมูลของผู้ผลิตเหล่านี้

ระยะที่สอง (ระยะการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิค)

- (4) คัดเลือกผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นและผู้ผลิตชิ้นส่วนต่างชาติที่สนใจในการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคจากฐานข้อมูล
- (5) ประเมินความสามารถในการผลิต ความชำนาญ และการฝึกฝนของผู้ผลิตชิ้นส่วนที่ได้รับการคัดเลือกอย่างเต็มรูปแบบ และวิเคราะห์ประเด็นปัญหาหลักที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาตนเองของผู้ผลิตเหล่านี้
- (6) คัดเลือกผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่น 2-3 รายต่อผู้ผลิตชิ้นส่วนต่างชาติแต่ละรายที่จะให้ความช่วยเหลือทางเทคนิค
- (7) คัดเลือกผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นทั้งหมด 30-40 ราย และเริ่มด้วยการเขียนรายละเอียดในหัวข้อเกี่ยวกับลักษณะและขอบเขตของการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิค จากนั้นให้ทำความตกลงกับผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นแล้วจึงเริ่มสอนการปฏิบัติจริงในโรงงานรวมทั้งให้บริการที่ปรึกษาด้วยเช่นกัน
- (8) ปรับปรุงความถี่ของการเยี่ยมชมตามระดับความก้าวหน้าและความตั้งใจในการจัดการของแต่ละโรงงาน
- (9) ส่งผู้เชี่ยวชาญไปไปยังโรงงานของผู้ผลิตชิ้นส่วนแต่ละรายเพื่อแก้ไขปัญหาแต่ละจุด และตรวจสอบมาตรการที่ถูกต้องเหมาะสมที่จะนำมาใช้เพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้สามารถระบุปัญหาและจัดการกับปัญหาต่างๆเหล่านั้นได้ด้วยความคิดริเริ่มและความสามารถของตนเอง
- (10) พื้นที่หลักของการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคควรจะเป็นจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งรวมถึงอุตสาหกรรมหล่อขึ้นรูป เหล็ก ผลิตแม่พิมพ์ เส้นลวด สายไฟฟ้า คอยล์ เครื่องแปลงไฟ เครื่องชาร์จแบตเตอรี่ และ SMTA

- (11) เพื่อส่งเสริมให้เกิดผลอย่างรวดเร็ว ผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นควรจะเน้นการผลิตชิ้นส่วนที่ผู้ผลิตชิ้นส่วนต่างชาติและลูกค้าของบริษัทเหล่านี้ต้องการสั่งซื้อจากในท้องถิ่น

ระยะที่สาม (ระยะปรับปรุงการจัดการด้านการผลิต)

- (12) ให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคที่เกี่ยวกับการจัดการด้านการผลิต รวมทั้งการควบคุมกระบวนการผลิต คุณภาพและผลผลิตภาพ และช่วยผู้ผลิตชิ้นส่วนในการสร้างและยก ระดับระบบการจัดการการผลิตแบบควบคุมตนเองบนพื้นฐานที่เป็นอยู่
- (13) สอนเทคนิคการจัดการการผลิตเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ

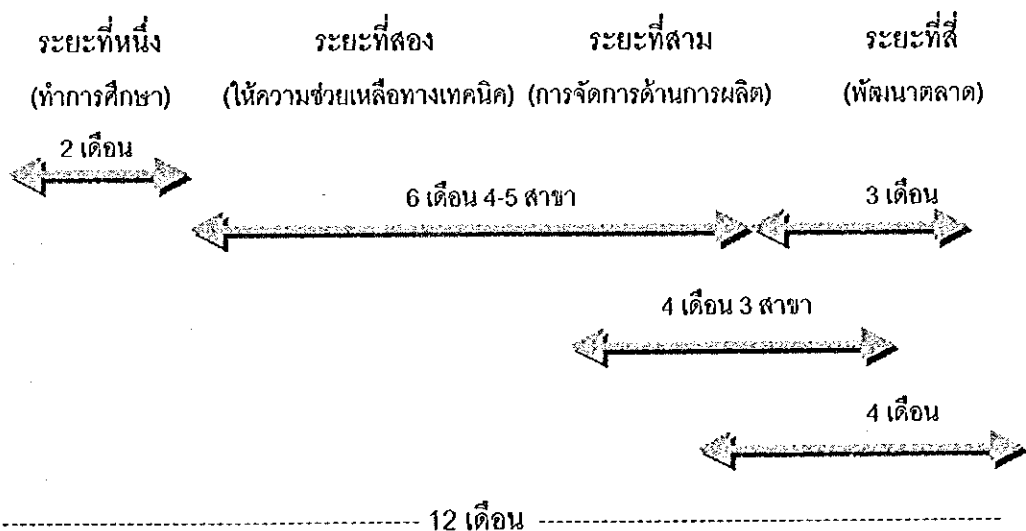
ระยะที่สี่ (ระยะการสนับสนุนด้านการตลาด)

- (14) ผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นจะได้เรียนรู้แนวทางและวิธีการด้านการตลาดผ่านประสบการณ์จากการฝึกปฏิบัติจริงในตลาดภายในประเทศ ถ้าหากการฝึกดังกล่าวประสบความสำเร็จก็สามารถส่งออกไปยังมาเลเซีย สิงคโปร์ และประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ ได้ จากนั้นเป้าหมายสุดท้ายคือการขยายตลาดโดยใช้ความสามารถทางการตลาดอย่างเป็นระบบ

8. ขอบเขตของโครงการ
ทั่วประเทศ

9. ระยะเวลาโครงการ

ระยะเวลาของการส่งเสริมการทำสัญญาสองชั้นได้กำหนดไว้ดังนี้

9. ผลของโครงการ

- (1) ผู้ผลิตชิ้นส่วนต่างชาติดที่มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นจะใช้ผู้ผลิตชิ้นส่วนในท้องถิ่นและสร้างระบบแบ่งส่วนการผลิต (Production Sharing System) ซึ่งสามารถปรับเปลี่ยนให้สัมพันธ์กับปริมาณการผลิตที่เปลี่ยนแปลงไป วิธีการดังกล่าวจะสามารถส่งเสริมกระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรมในลักษณะที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทั้งสองฝ่าย
- (2) การขยายระบบนี้จากอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ไปสู่อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม เครื่องหนัง และอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานหนาแน่นอื่นๆซึ่งกำลังประสบกับภาวะการแข่งขันที่รุนแรงในตลาดโลกจะทำให้อุตสาหกรรมเหล่านี้มีทางออกได้โดยการแบ่งงานบางส่วนไปให้ผู้ผลิตชิ้นส่วนรับช่วงการผลิต
- (3) ระบบการทำสัญญาสองชั้นก่อให้เกิดประโยชน์สองด้าน ได้แก่ ประโยชน์จากการส่งเสริมให้มีการแบ่งส่วนการผลิตให้แก่อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนและประโยชน์จากการกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ชนบท

11. แผนการเงิน

ระยะที่หนึ่ง

ผู้เชี่ยวชาญด้านเครื่องจักรและไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์	4 คน	2 เดือน
--	------	---------

ระยะที่สอง (คัดเลือกสินค้าที่ผู้ผลิตในจังหวัดนครราชสีมาที่มีความสามารถในการแข่งขันและให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคเพื่อยกระดับการผลิต)

ผู้เชี่ยวชาญด้านเครื่องจักร	2-3 คน	6 เดือน
-----------------------------	--------	---------

(เครื่องแปลงไฟ คอยล์ สายไฟ STMA เครื่องชาร์จแบตเตอรี่)

ผู้เชี่ยวชาญด้านไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์	2-3 คน	6 เดือน
--------------------------------------	--------	---------

(การหล่อ การขึ้นรูปโดยการปั๊ม การหล่อโลหะ และชิ้นส่วนรถยนต์)

ระยะที่สาม (การจัดการด้านการผลิต)

ผู้เชี่ยวชาญด้านการควบคุมกระบวนการผลิต	2 คน	4 เดือน
--	------	---------

(ผลิตภาพ สินค้าคงคลัง และการวางแผนกระบวนการผลิต)

ผู้เชี่ยวชาญด้านการควบคุมคุณภาพ	2 คน	4 เดือน
---------------------------------	------	---------

(วัตถุประสงค์ สินค้าสำเร็จรูป คุณภาพของกระบวนการผลิต และเทคนิคการจัดการ)

ระยะที่สี่ (การตลาด)

ผู้เชี่ยวชาญด้านเครื่องจักรและไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์ 2 คน 4 เดือน
(ตลาดในประเทศ ตลาดในประเทศเพื่อนบ้าน (มาเลเซีย สิงคโปร์) และตลาดอื่นๆ)

$$\text{รวม } 4 \times 2 + 4 \times 6 + 4 \times 4 + 2 \times 4 = 56 \text{ คน-เดือน}$$

12. ผลประโยชน์

- (1) การลดสินค้าคงคลังจากการจัดซื้อชิ้นส่วนในท้องถิ่น
- (2) การลดปริมาณงานและพนักงานที่ทำงานด้านเอกสารและงานบริหารอื่นๆ ที่เกี่ยวกับพิธีการศุลกากร
- (3) เพิ่มส่วนของมูลค่าเพิ่มภายในประเทศ
- (4) ส่งเสริมให้เกิดการจ้างงานในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น
- (5) เพิ่มแรงจูงใจผ่านการใช้ชิ้นส่วนภายในท้องถิ่น (local content) เช่น การลดภาษีธุรกิจหรือภาษีบำรุงท้องถิ่น

1. ชื่อโครงการ :	การจัดตั้งศูนย์การตลาดและการออกแบบ
------------------	------------------------------------

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: กระทรวงอุตสาหกรรม

3. คำชี้แจง

เนื่องจากอุตสาหกรรมหลักในจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์และชัยภูมิ เป็นอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้ สิ่งทอ ผ้าไหม เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องหนัง ซึ่งกิจการส่วนใหญ่ในอุตสาหกรรมเหล่านี้เป็นวิสาหกิจรายย่อยและอุตสาหกรรมในครัวเรือนซึ่งผลิตสินค้าตามคำสั่งญาติสั่งซื้อ ดังนั้น การผลิตและการจ้างงานของกิจการเหล่านี้จะเปลี่ยนแปลงขึ้นลงอย่างมากตามเวลา โดยทั่วไป วิสาหกิจเหล่านี้จะผลิตสินค้าที่เหมือนกันเป็นระยะเวลาติดต่อกัน 2-3 ปี เพราะไม่มีความตั้งใจและความสามารถในการยกระดับการออกแบบผลิตภัณฑ์หรือตอบสนองความต้องการของตลาด ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลให้จำนวนงานลดลงเรื่อยๆ โดยทั่วไป อุตสาหกรรมแต่ละประเภทจะมีความสามารถในการผลิตและขายสินค้าซึ่งตลาดที่มีอยู่ยอมรับแต่ไม่สามารถเปิดตลาดใหม่ๆ ได้เพราะขาดความสามารถในการออกแบบ มีเพียงแค่การศึกษาทางการตลาดเพื่อค้นหาความต้องการของตลาดเท่านั้น อุตสาหกรรมอาหาร ผลิตภัณฑ์ไม้ ผ้าไหม เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบ รวมทั้งเครื่องหนังนั้นจำเป็นต้องพัฒนาทางด้าน การออกแบบที่ดึงดูดใจลูกค้าและ/หรือ นักท่องเที่ยว การพัฒนาการออกแบบและผลิตภัณฑ์บนพื้นฐานของผลการศึกษาวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณีและรสนิยมของผู้บริโภคในตลาดเป้าหมายทำให้ตลาดสามารถพัฒนาไปได้ในระยะเวลาอันสั้น สิ่งที่ต้องการในขณะนี้คือศูนย์การตลาดและการออกแบบซึ่งอุตสาหกรรมเหล่านี้สามารถใช้ประโยชน์ได้ ในทำนองเดียวกัน อุตสาหกรรมเครื่องจักรและไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์ประสบกับสภาพที่คล้ายคลึงกัน อุตสาหกรรมเหล่านี้ไม่มีความรู้ด้านการตลาด ที่จะขายผลิตภัณฑ์ของบริษัทให้กับอุตสาหกรรมส่งออกในพื้นที่ซึ่งใช้ชิ้นส่วนจำนวนมากในการผลิต ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการตลาดและการออกแบบซึ่งสามารถถ่ายทอดความรู้ด้านการตลาดให้กับบริษัทท้องถิ่นซึ่งผลิตชิ้นส่วนและให้ความช่วยเหลือบริษัทเหล่านี้ในการหาตลาดในประเทศเพื่อระบายสินค้า

4. วัตถุประสงค์

(1) เพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในท้องถิ่น

- (2) เพื่อส่งเสริมให้โรงงานประกอบสินค้าเพื่อการส่งออกให้สั่งซื้อชิ้นส่วนจากภายในประเทศ
- (3) เพื่อเพิ่มการผลิตโดยใช้ตลาดนำโดยมีเป้าหมายอยู่ที่ประเทศใกล้เคียง
- (4) เพื่อส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมและการจ้างงานในกลุ่มจังหวัด

5. กลุ่มเป้าหมายของโครงการ

- (1) กลุ่มอุตสาหกรรมอาหาร ผ้าไหม สิ่งทอ ผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบ เครื่องจักร ไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์

6. ผลลัพธ์

- (1) การปรับปรุงผลิตภัณฑ์
- (2) การส่งเสริมอุตสาหกรรมในท้องถิ่นและการส่งเสริมให้เกิดการจ้างงาน
- (3) การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมท้องถิ่นในตลาดโลก

7. กิจกรรม

ในขั้นต้นศูนย์การตลาดและการออกแบบจะให้การสนับสนุนกับอุตสาหกรรมพื้นบ้าน เช่น อุตสาหกรรมผ้าไหม เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้ และการแปรรูปอาหารก่อน และจากนั้นเป้าหมายสุดท้ายของโครงการ คือการครอบคลุมผลิตภัณฑ์ทางอุตสาหกรรมทั้งหมด

การดำเนินการและการจัดการศูนย์ฯ

วิสาหกิจประเภทอุตสาหกรรมการผลิตใน 4 จังหวัดเป้าหมายส่วนใหญ่เป็นวิสาหกิจขนาดเล็ก กิจกรรมที่บริหารโดยครอบครัว หรือเป็นการผลิตสินค้าหัตถกรรมในครัวเรือน เจ้าของกิจการส่วนใหญ่ไม่มีความเข้าใจตลาดและคู่แข่งของตนเอง และมีความรู้ค่อนข้างน้อยในเรื่องการตลาด อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมอาหาร สิ่งทอ เครื่องนุ่งห่ม และผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้จำเป็นต้องมีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีความพิเศษเหมาะสมกับตลาดเฉพาะ เช่น ผลิตภัณฑ์เหล่านี้จะต้องมีสี รูปทรง แบบ และลักษณะการออกแบบอื่นๆ ที่แตกต่างกันในตลาดหรือประเทศที่ต่างกัน ในขั้นแรกกิจกรรมของศูนย์ฯ ควรจะเน้นเรื่องการออกแบบและการตลาดเพื่อทำให้ผลิตภัณฑ์มีความแตกต่างในตลาดเป้าหมายที่ต่างกัน

นอกจากนั้น เนื่องจากมีอุตสาหกรรมผลิตเครื่องจักรทางอุตสาหกรรมและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อยู่ในเขตนครราชสีมาจำนวนมาก จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะให้ความรู้และการฝึกอบรมทางด้าน การออกแบบและการตลาดในเขตนี้ ในขั้นเริ่มต้น ศูนย์การตลาดและการออกแบบ สำหรับอุตสาหกรรมเหล่านี้จะดำเนินการโดยใช้งบประมาณของรัฐบาล จากนั้นจึงค่อยๆ เพิ่มค่าธรรมเนียมการเรียนเพื่อเป็นแหล่งรายได้ของศูนย์เอง หน่วยงานหลักที่จะรับผิดชอบโครงการนี้ได้ แก่กรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์ (ซึ่งเทียบเท่ากับ JETRO ของญี่ปุ่น) ซึ่งสามารถให้ความร่วมมือกับภาคเอกชนได้อย่างเต็มที่

ระยะที่หนึ่ง (ระยะทำการศึกษา)

- (1) กำหนดเรื่องที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เช่น บรรจุภัณฑ์ การติดป้ายยี่ห้อ/เครื่องหมายและการบรรจุ และตามด้วยการปรับปรุงสี รูปร่าง และการออกแบบอื่นๆ
- (2) ปรับปรุงบรรจุภัณฑ์และการออกแบบของสินค้าประเภทเครื่องใช้ในบ้านและเครื่องจักรอุตสาหกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์
- (3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการสินค้าขั้นสุดท้ายกับผู้ผลิตและจำหน่ายชิ้นส่วนในแต่ละอุตสาหกรรม และประเมินความเป็นไปได้ของการพัฒนาฐานผู้ผลิตชิ้นส่วนท้องถิ่น

ระยะที่สอง (ระยะการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิค)

- (4) ให้ความช่วยเหลือในการจัดทำรายการสินค้าและรายละเอียดเกี่ยวกับบริษัทที่สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการขายที่มีประสิทธิภาพได้
- (5) สอนวิธีการพัฒนาช่องทางกระจายสินค้าโดยให้เครื่องมือทางการขาย และการออกเยี่ยมลูกค้าที่มีศักยภาพ

ระยะที่สาม (ระยะการปรับปรุงการจัดการการผลิต)

- (6) ให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์เยี่ยมผู้ผลิตชิ้นส่วนท้องถิ่น 5-10 รายต่อคน (เครื่องจักรและชิ้นส่วนไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์) เพื่อให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคและให้การบ้านเพื่อตรวจสอบอัตราความก้าวหน้าและความตั้งใจด้านการจัดการ
- (7) ศึกษาความต้องการของอุตสาหกรรมเครื่องจักรและไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์ ตัวอย่างเช่น ศึกษาว่าชิ้นส่วนชนิดใดบ้างที่อุตสาหกรรมเหล่านี้ต้องการสั่งซื้อจากผู้ผลิตภายในประเทศเพื่อจะรักษาความสามารถในการแข่งขันในตลาดส่งออก และเลือกผู้ผลิตชิ้นส่วนท้องถิ่นที่เหมาะสม

- (8) ชี้ให้เห็นประเด็นปัญหาสำคัญที่ผู้ผลิตชิ้นส่วนท้องถิ่นและสินค้าของผู้ผลิตเหล่านี้ประสบอยู่ จากนั้นจึงส่งผู้เชี่ยวชาญออกไปให้คำแนะนำที่โรงงานของผู้ผลิตพร้อมทั้งส่งเสริมให้ผู้ผลิตเรียนรู้จากการทดลองทำด้วยตนเองด้วย

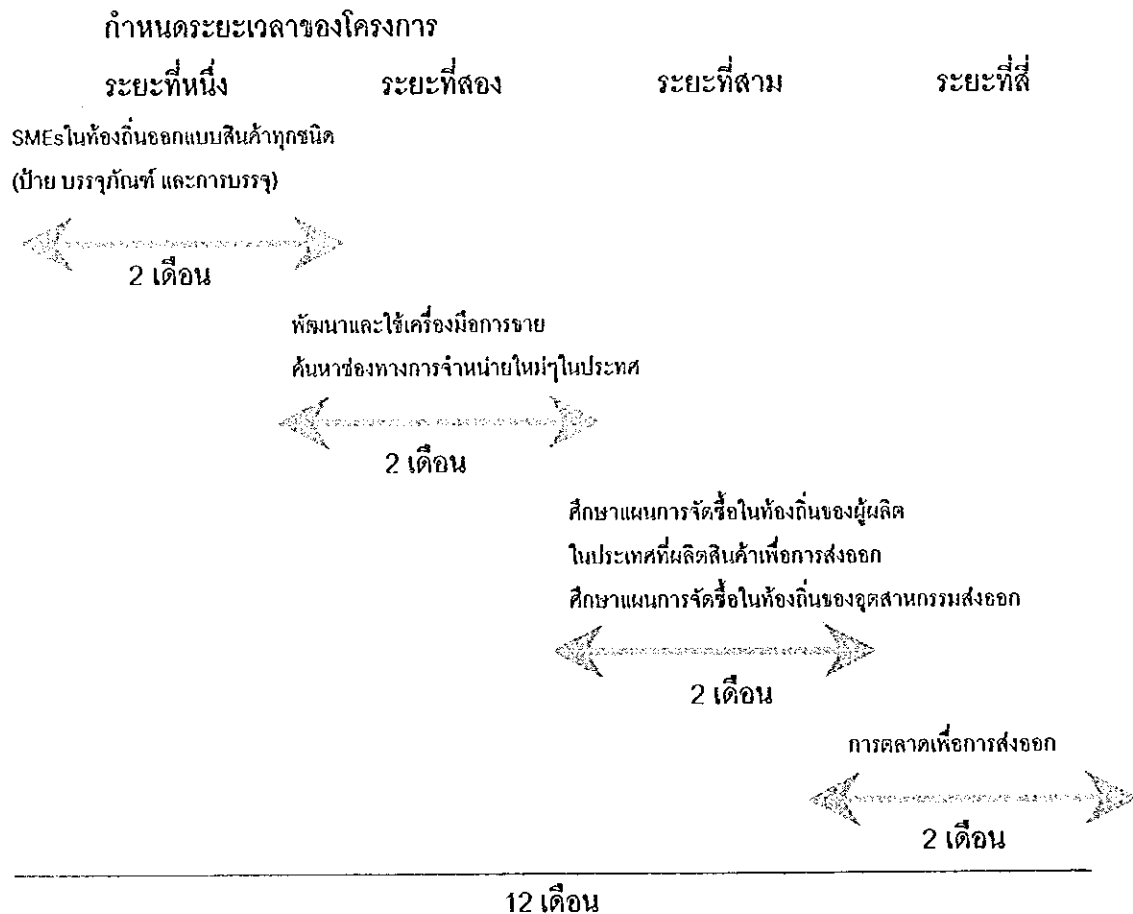
ระยะที่สี่ (ระยะให้การสนับสนุนด้านการตลาด)

- (9) ศึกษาและค้นหาตลาดใหม่ๆในต่างประเทศ
 (10) ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำเกี่ยวกับขบวนการพัฒนาผลิตภัณฑ์

8. ขอบเขตของโครงการ

ศูนย์การตลาดและการออกแบบจะจัดตั้งในจังหวัดนครราชสีมา และจะเริ่มจากการให้บริการในเขตจังหวัดนครราชสีมาและจังหวัดใกล้เคียง

9. ระยะเวลาของโครงการ

10. แผนการเงิน

ระยะที่หนึ่ง (ระยะทำการศึกษา)

ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ	2	2 เดือน	4 คน-เดือน
นักออกแบบเครื่องจักร และไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์ (ผลิตภัณฑ์)			
นักออกแบบด้านอาหาร เฟอร์นิเจอร์ไม้ เสื้อผ้า (บรรจุภัณฑ์ ป้ายและแบบตัดเย็บ)			
การตลาด	1	2 เดือน	2 คน-เดือน
ผู้เชี่ยวชาญทางเครื่องจักร	1	2 เดือน	2 คน-เดือน
ผู้เชี่ยวชาญทางไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์	2	2 เดือน	4 คน-เดือน

ระยะที่สอง (เลือกสินค้าที่จังหวัดนครราชสีมาที่มีความสามารถในการแข่งขันและให้การช่วยเหลือทางเทคนิคเพื่อยกระดับการผลิต)

ผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาด	1	2 เดือน	2 คน-เดือน
ผู้เชี่ยวชาญทางเครื่องจักร	1	2 เดือน	2 คน-เดือน
ผู้เชี่ยวชาญทางไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์	2	2 เดือน	4 คน-เดือน

ระยะที่สาม (เทคนิคด้านการจัดการ)

ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ	2	2 เดือน	4 คน-เดือน
ผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาด	1	2 เดือน	2 คน-เดือน
ผู้เชี่ยวชาญทางเครื่องจักร	1	2 เดือน	2 คน-เดือน
ผู้เชี่ยวชาญทางไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์	2	2 เดือน	4 คน-เดือน

ระยะที่สี่ (การตลาด)

ผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาด	1	2 เดือน	2 คน-เดือน
ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ	1	2 เดือน	2 คน-เดือน
ผู้เชี่ยวชาญทางเครื่องจักร	1	2 เดือน	2 คน-เดือน
ผู้เชี่ยวชาญทางไฟฟ้า/อิเล็กทรอนิกส์	1	2 เดือน	2 คน-เดือน

รวมทุกระยะ

ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์มหภาค	2	8 เดือน	16 คน-เดือน
รวม			52 คน-เดือน

12. ผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

โครงการนี้เปิดโอกาสให้อุตสาหกรรมหลายประเภทในประเทศไทยได้เรียนเกี่ยวกับรู้
การพัฒนาความรู้ทางการตลาด และสร้างระบบการจัดการของตนเองที่สามารถตอบสนองการ
เปลี่ยนแปลงทางการตลาดได้อย่างทัน่วงที่

6. ผลลัพธ์

- (1) จัดระเบียบการไหลเวียนของตู้สินค้าระหว่างภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับท่าเรือแหลมฉบัง
- (2) ส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- (3) ปรับปรุงระยะเวลาที่ใช้ในการนำสินค้าผ่านพิธีการศุลกากร

7. กิจกรรม

สถานีเก็บตู้สินค้าในประเทศ (ICD) ควรจะมีกิจกรรมต่างๆดังนี้:

7.1 การนำตู้สินค้าผ่านพิธีการศุลกากร

สำนักงานศุลกากรเป็นสิ่งจำเป็นใน ICD เพราะเป็นหน่วยงานที่ทำการอนุมัติให้ขนส่งสินค้าเพื่อการส่งออกหรือนำเข้า และการนำเอาระบบการแลกเปลี่ยนข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Data Exchange: EDI) เข้ามาใช้ในการดำเนินพิธีการศุลกากร จะทำให้เกิดความพร้อมในการดำเนินงานมากขึ้น นอกจากนี้ ควรจะมีสำนักงานตัวแทนศุลกากรหลายๆ แห่งตั้งอยู่ในบริเวณ ICD

7.2 การขนถ่ายตู้สินค้าระหว่างพาหนะขนส่งประเภทต่างๆ

โดยทั่วไปการขนส่งระหว่างท่าเรือแหลมฉบังและจังหวัดนครราชสีมาจะทำโดยการไ้รถบรรทุก นอกจากรถบรรทุกแล้ว การขนส่งทางรถไฟเป็นสิ่งจำเป็น โดยขนาดของรางรถไฟที่เหมาะสมควรมีขนาด 4x500 เมตรต่อ 1 ขบวนรถไฟซึ่งประกอบด้วยตู้รถพ่วง 34 ตู้

7.3 ที่เก็บตู้สินค้าชั่วคราว

เนื่องจากโดยปกติผู้ส่งออกต้องเตรียมตู้สินค้าเพื่อรอวันขนส่งโดยเรือ ดังนั้น เพื่อหลีกเลี่ยงความแออัดของที่วางตู้สินค้าในบริเวณท่าเรือแหลมฉบังจึงจำเป็นต้องจัดที่เก็บตู้สินค้าชั่วคราวในบริเวณ ICD เพื่อให้บริการแก่ผู้ส่งออกด้วย

7.4 การขนตู้สินค้าขึ้นและลง

กิจกรรมที่มีความจำเป็นอีกประการหนึ่งคือการจัดการขนส่งสินค้าสำหรับการส่งออกในปริมาณที่น้อยกว่า 1 ตู้สินค้า (Less than Container Load: LCL) โดยให้จัดขนส่งสินค้าตามหน่วยของตู้สินค้า เช่น ขนาด 20 ฟุต หรือ 40 ฟุต และสถานีขนส่งตู้สินค้า

(Container Freight Station: CFS) สามารถให้บริการขนสินค้าขึ้นและลงสำหรับการขนส่งแบบ LCL โดย CFS จะเป็นเสมือนโกดังแบบขนานเวลาที่ทั้งรถคอนเทนเนอร์และรถบรรทุกธรรมดาสามารถเข้ามาขนถ่ายสินค้าได้

7.5 การรวบรวมการขนส่งสินค้าแบบ LCL

เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับบริการของ CFS จำเป็นต้องรวบรวมการส่งสินค้าแบบ LCL ตามจุดหมายปลายทางของผู้รับของเหล่านั้น

7.6 การจัดตำแหน่งที่วางตู้สินค้า

ต้องทำการระบุและติดตามการเคลื่อนย้ายของตู้สินค้าใน ICD เพื่อให้เกิดความพร้อมในการจัดการกับตู้สินค้าอยู่เสมอ

7.7 การบำรุงรักษาและซ่อมแซมตู้สินค้า

จำเป็นต้องมีการซ่อมแซมตู้สินค้าที่ได้รับความเสียหายภายในบริเวณ ICD

7.8 รายละเอียดเกี่ยวกับขนาดของท่าขนส่ง (Module)

ICD ประกอบด้วยหลายท่าขนส่ง (Module) ที่ใช้ในการดำเนินการ โดยแต่ละท่าจะประกอบด้วยพื้นที่สำหรับการใช้งานที่แตกต่างกันไป ดังนี้

สถานีขนส่งตู้สินค้า (CFS)	40x120 เมตร
อาคารสำนักงาน (4 ชั้น)	31x14 เมตร x 4 ชั้น
สถานที่ขนส่งสินค้า	26x30 เมตร
โรงสำหรับทำงาน (Workshop)	30x20 เมตร
โรงอาหาร	24x14 เมตร
ลานซักล้าง	20x25 เมตร
ลานวางตู้สินค้า	240x400 เมตร
ลานจอดรถ และอื่นๆ	25,998 ตารางเมตร
ปลั๊กไฟ	48 ปลั๊ก

เครื่องกั้นเพื่อรักษาความปลอดภัยในเขตพื้นที่รับผิดชอบของศุลกากร

แนวรั้วป้องกันรอบท่าขนส่งสินค้า

ป้อมยาม

7.9 บริการอื่นๆของทางราชการ

บริการอื่นๆของทางราชการเกี่ยวกับการขนส่งสินค้าที่จำเป็นใน ICD ได้แก่

- ด่านกักกันโรคพืช
- ด่านกักกันสัตว์
- ด่านกักกันสัตว์น้ำ
- กองรักษาพันธุ์สัตว์ป่า
- กองควบคุมอาหารและยา

8. ขอบเขตของโครงการ

ICD ที่สร้างตามโครงการนี้จะให้บริการแก่ผู้ส่งออกและผู้นำเข้าทั้งหมดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และสถานที่ตั้งของ ICD แห่งนี้จะเหมาะสมที่สุดหากตั้งอยู่ที่ซึ่งเป็นเสมือนประตูสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ดังนั้น อำเภอปักธงชัยจึงเป็นที่ที่เหมาะสมที่สุด แม้จะไม่มีทางรถไฟผ่านก็ตาม ซึ่งนอกจากอำเภอปักธงชัยแล้วบริเวณสามเหลี่ยมนครราชสีมา-ปักธงชัย-สีคิ้ว เป็นสถานที่ตั้งที่มีความเหมาะสมรองลงมา

9. ระยะเวลาโครงการ

ตารางเวลาข้างล่างแสดงระยะเวลาโครงการในกรณีที่มีความก้าวหน้าเร็วที่สุด

เดือนสิงหาคม 2543-มิถุนายน 2544 : การศึกษาความเป็นไปได้และการออกแบบอย่างละเอียด

(ขนาดของโครงการสามารถปรับเปลี่ยนได้บนพื้นฐานของการศึกษาความเป็นไปได้)

เดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2544 : การประกวดราคาและการจัดจ้าง

เดือนกันยายน 2544 - สิงหาคม 2545 : การก่อสร้าง

การพิจารณาสัญญาการให้สัมปทาน : ทุกๆ 5 ปี

10. ผลของโครงการ

10.1 ผลของโครงการในปีแรกของการดำเนินงาน

อัตราการขนส่ง 50,000 TEU ต่อ หนึ่งท่าขนส่ง (Module)

10.2 ผลของโครงการในปีที่ 5 ของการดำเนินงาน

อัตราการขนส่ง 100,000 TEU ต่อ หนึ่งท่าขนส่ง (Module)

11. แผนการเงิน

แผนการเงินซึ่งริเริ่มโดยเอกชน (Private Finance Initiative: PFI) สามารถนำมาใช้ในโครงการนี้ได้ โดยหลักเกณฑ์ของโครงการของรัฐบาล เอกชนจะต้องเป็นผู้ดำเนินการจัดหาและพัฒนาพื้นที่ที่เหมาะสมกับการก่อสร้าง ICD ผู้ลงทุนจะแบ่งพื้นที่ทั้งหมดออกเป็นท่าขนส่ง 2 ท่า โดยแต่ละท่าจะให้สัมปทานแก่ผู้ดำเนินการหรือบริษัทขนส่งเอกชน ผู้ลงทุนสามารถเก็บค่าขนส่งในอัตราตาม TEU โดยอัตราค่าขนส่งควรจะได้รับประมาณ 900 บาทต่อ 1 TEU ซึ่งเป็นอัตราที่ใกล้เคียงกับเขตกรุงเทพมหานคร

เนื่องจากแผนการเงินที่ริเริ่มโดยเอกชน (PFI) ควรจะดึงดูดนักลงทุนที่มีศักยภาพ อัตราผลตอบแทนจึงควรจะสูงกว่าร้อยละ 10-15 ซึ่งนักลงทุนสามารถจะเพิ่มผลกำไรได้จากการปรับจำนวนท่าขนส่งตามอุปสงค์ของการใช้บริการ

12. ผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

12.1 ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ

การสร้างสถานีเก็บตู้สินค้าในประเทศ (ICD) จะมีผลกระตุ้นให้เกิดการส่งออกและนำเข้าที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้งหมด

12.2 ผลประโยชน์ทางสังคมและสภาพแวดล้อม

การสร้างสถานีเก็บตู้สินค้าในประเทศ (ICD) จะสามารถลดการขนส่งโดยใช้ตู้สินค้าที่เกินความจำเป็นออกไปได้ โดยเฉพาะการขนส่งตู้สินค้าเปล่า นอกจากนี้ โครงการสามารถลดจำนวนรถคอนเทนเนอร์ในถนนลงได้ โดยให้การขนส่งทางรถไฟระหว่าง ICD และท่าเรือแหลมฉบัง

1. ชื่อโครงการ:	การออกหนังสือแนะนำโดยชุมชนในจังหวัด
-----------------	-------------------------------------

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: ชุมชนในจังหวัดซึ่งประกอบด้วย เทศบาล อำเภอ/กิ่งอำเภอ และ ตำบลที่มีโครงการที่มีศักยภาพ

3. สรุปสาระสำคัญของโครงการ

เมื่อนักธุรกิจหรือผู้ประกอบการกำลังจะเริ่มธุรกิจ ผู้คนที่อยู่ในละแวกท้องถิ่นเดียวกัน จะรู้จักบุคคลผู้นี้ และทราบถึงประวัติการทำงานในอดีตที่ผ่านมาเป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ คนเหล่านี้ จึงอยู่ในฐานะที่จะสามารถประเมินได้ว่าธุรกิจใหม่นี้จะดำเนินไปได้ด้วยดีหรือไม่ในชุมชนของพวกเขา การที่จะให้สถาบันการเงินทราบถึงความคิดนี้จะเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์ ทั้งนี้เพื่อเป็นการชดเชยในส่วนของข้อมูลที่สถาบันการเงินไม่มี ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อโครงการที่จะเกิดขึ้นได้รับการสนับสนุนจากชุมชนอย่างเต็มที่ ผู้ประกอบการก็จะได้รับแรงสนับสนุนทางใจ และรู้สึกถึงแรงผลักดันซึ่งเกิดจากการตัดสินใจของชุมชน และหากว่าสิ่งเหล่านี้ได้มีการออกมาเป็นหนังสือและนำไปให้แก่ผู้ให้กู้ยืมในรูปของจดหมายแนะนำ หนังสือนี้ก็ช่วยให้เกิดการรับประกันทางจิตใจให้แก่ผู้ให้กู้ยืม

ในการดำเนินงานตามโครงการนี้ จะต้องจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการสนับสนุนทางการเงินภูมิภาค ซึ่งจะทำหน้าที่พิจารณาเรื่องต่างๆของโครงการที่ได้รับการคัดเลือกดังนี้

- 1) ประวัติความเป็นมาเกี่ยวกับตัวผู้ดำเนินโครงการ (รวมทั้งเจ้าของกิจการ) จะมีการตรวจสอบว่าผู้นี้คือใคร รวมทั้งครอบครัวและเครือข่าย ความสามารถในการจัดการ ผลการประกอบธุรกิจในอดีต ความเป็นที่นิยมชมชอบในท้องถิ่น และเรื่องอื่นๆ และจะตรวจสอบว่าบุคคลผู้นี้เป็นผู้ที่เชื่อถือได้หรือไม่
- 2) ความเป็นไปได้ในการที่จะปฏิบัติตามโครงการ
- 3) ความเป็นไปได้ที่โครงการจะสัมฤทธิ์ผลตามที่คาดหวัง
- 4) ข้อดีและข้อเสียของโครงการที่มีต่อชุมชน
- 5) มาตรการอื่นๆที่คณะกรรมการจะสามารถนำไปปฏิบัติได้

เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณาและมีความเห็นร่วมกันแล้วว่า โครงการนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของท้องถิ่น และโครงการนี้จะก่อให้เกิดผลดีหลายอย่างต่อจังหวัด ฉะนั้น จึงควรได้รับการสนับสนุนจากชุมชน ชุมชนท้องถิ่นก็จะลงความเห็นว่า จะให้การสนับสนุนต่อโครงการอย่างเต็มที่

เมื่อโครงการต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงิน คณะกรรมการฯ จะออกหนังสือแนะนำโครงการให้กับสถาบันการเงิน ในหนังสือแนะนำจะกล่าวถึงเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้

- 1) ความคิดเห็นของคณะกรรมการฯ ที่มีความเห็นว่าโครงการนี้เป็นโครงการที่ดี
- 2) เหตุผลว่าทำไมจึงได้สรุปว่าเป็นโครงการที่ดี
- 3) ให้การรับประกันว่าชุมชนท้องถิ่นจะให้การสนับสนุนโครงการมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และจะมีการติดต่อกับสถาบันการเงินอย่างใกล้ชิด เช่น การรายงานความคืบหน้าของโครงการทุกๆ 3 เดือน

<โครงการ ที่ 12>

1. ชื่อโครงการ:	การจัดตั้งโรงเรียนนานาชาติ จังหวัดนครราชสีมา
-----------------	--

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: โรงเรียนนานาชาติในกรุงเทพฯ หอการค้าต่างชาติที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และบริษัทต่างชาติที่ตั้งอยู่ในกลุ่มจังหวัดเป้าหมาย

3. สรุปสาระสำคัญของโครงการ

โครงการนี้เป็นมาตรการที่จะปรับปรุงบรรยากาศการลงทุนในกลุ่มจังหวัดเป้าหมายในด้านสภาพแวดล้อมทางการศึกษาสำหรับบุตรของผู้จัดการบริษัท หากมีการเปิดโรงเรียนนานาชาติในจังหวัดนครราชสีมา ผู้จัดการบริษัทต่างชาติในจังหวัดก็จะได้มีโอกาสอยู่กับครอบครัว

เงินลงทุน และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของโรงเรียน จะต้องได้มาจากการบริจาคของหอการค้าต่างชาติ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย บริษัทต่างชาติที่ดำเนินธุรกิจอยู่ในกลุ่มจังหวัดเป้าหมาย และจากจังหวัด และส่วนหนึ่งมาจากค่าเล่าเรียนที่เก็บจากนักเรียน การดำเนินงานของโรงเรียนอาจมอบหมายให้กับโรงเรียนนานาชาติในกรุงเทพฯ เป็นผู้ดำเนินการ

3. สรุปสาระสำคัญของโครงการ

โครงการนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจ เพิ่มรายได้ และเพิ่มการจ้างงานในจังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจุบันโครงการนี้อยู่ในระหว่างการดำเนินการ โครงการนี้ประกอบด้วยพื้นที่ทั้งหมด 1,072 ไร่ ไร่ละ 58.5 ของพื้นที่ทั้งหมดถูกจัดสรรไว้เพื่อการก่อสร้างโรงงาน นอกจากนี้มีพื้นที่สีเขียว 133 ไร่ อ่างเก็บน้ำ และบ่อน้ำบาดาลเสียรวมเพื่อการบำบัดของเสียที่เป็นสารอินทรีย์ โครงการนี้มีเป้าหมายที่จะชักชวนนักลงทุนไทย และต่างชาติที่ประกอบธุรกิจทางด้านการแปรรูปผลผลิตการเกษตร และอุตสาหกรรมเบา ฉะนั้น จึงไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสภาพแวดล้อม

<โครงการ ที่ 15>

1. ชื่อโครงการ:	การจัดตั้งศูนย์เพาะบ่มธุรกิจชุมชน
-----------------	-----------------------------------

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: กระทรวงอุตสาหกรรม และสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคที่จะจัดตั้งขึ้นมาใหม่

3. สรุปสาระสำคัญของโครงการ

ศูนย์เพาะบ่มธุรกิจชุมชนจะมีฐานะเป็นหน่วยงานหนึ่งของสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคซึ่งได้รับการเสนอให้จัดตั้งขึ้นใหม่ ให้มีหน้าที่สนับสนุนผู้ประกอบการในชุมชน พัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคจะให้บริการแบบครบวงจร ตั้งแต่การศึกษาไปจนถึงการสนับสนุนในการเริ่มธุรกิจ แก่ผู้ประกอบการที่ได้รับการคัดเลือก (รวมทั้งสหกรณ์ที่ประกอบอุตสาหกรรมในชุมชน) โครงการนี้จะมีสำนักพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรม และสำนักพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขาเป็นแกนนำ โดยจะทำงานร่วมกับศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคแต่ละแห่ง ให้การสนับสนุนการก่อตั้งวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็กในท้องถิ่น โดยการ (1) ดำเนินโครงการสนับสนุนผู้ประกอบการซึ่งเป็นโครงการที่มีอยู่แล้วในรูปแบบที่ดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น (2) ให้บริการให้คำปรึกษา (ในเรื่องต่างๆ เช่น การเงิน การตลาด) (3) จัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ (เช่น สำนักงาน โรงเก็บสินค้า) โดยให้เช่าใช้ และ (4) จัดให้มีบริการให้คำปรึกษาด้านการจัดการเป็นเวลา 3 ปี หลังจากการก่อตั้งธุรกิจ

1. ชื่อโครงการ: การก่อสร้างทางหลวงอินโดจีนสายใหม่

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: กรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม

3. สรุปสาระสำคัญของโครงการ

ความสัมพันธ์ระดับนานาชาติที่เกิดขึ้นใหม่กับประเทศใกล้เคียงหมายความว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะต้องมีบทบาทใหม่ หนึ่งในบทบาทใหม่ที่กล่าวถึงนี้คือการเป็นตัวเชื่อมระหว่างกรุงเทพฯ และท่าเรือดานังในภาคกลางของประเทศเวียดนาม และทางหลวงอินโดจีนสายใหม่ได้รับการวางแผนไว้ให้ทำหน้าที่เชื่อมเมืองท่าสำคัญสองแห่งในอินโดจีน และเป็นสะพานเชื่อมโยงในภูมิภาค ความคิดนี้ได้ถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณาในการศึกษาหลายครั้ง รวมทั้งการศึกษาของ JICA ในปี พ.ศ. 2536 และการศึกษาของ Noruconsultant ในปี พ.ศ. 2541 อย่างไรก็ตาม กรมทางหลวงยังคงลังเลที่จะบรรจุทางหลวงสายนี้ไว้ในแผนระยะยาวของกรม เนื่องจากพื้นที่ระหว่างจังหวัดบุรีรัมย์ และ จังหวัดสระแก้วนั้นเต็มไปด้วยภูเขา สะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 ที่จังหวัดมุกดาหาร คาดว่าจะแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2546 จะเพิ่มความจำเป็นในการที่จะต้องมีทางหลวงสายนี้

1. ชื่อโครงการ: ระบบรับประกันคุณภาพผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบ: ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาค กระทรวงอุตสาหกรรม เป็นผู้รับผิดชอบในการพัฒนาและบริหารโครงการ โดยการร่วมมือกับสมาคมผู้ผลิตสินค้าท้องถิ่นในกลุ่มจังหวัดเป้าหมาย

3. สรุปสาระสำคัญของโครงการ

โครงการมีวัตถุประสงค์ที่จะสนับสนุนการผลิตผลิตภัณฑ์ตามประเพณีดั้งเดิมในกลุ่มจังหวัดเป้าหมาย โดยการให้การรับรองคุณภาพโดยหน่วยงานของรัฐ ในระบบนี้ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นที่ได้มาตรฐานจะมีสิทธิ์แสดงเครื่องหมายรับรองคุณภาพที่ออกให้โดยหน่วยงานของรัฐ (ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาค)